

C:\Users\Plazma\Desktop\302\Roddenberry_Gene-StarTrek_I-Hrozba_z_vesmíru.PDB

PDB Name: Roddenberry_Gene-StarTrek_I-Hro
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 14.11.2004
Modification Date: 14.11.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Gene Roddenberry

STAR TREK I

HROZBA Z VESMÍRU

PŘEDMLUVA ADMIRÁLA KIRKA

Jmenuji se James Tiberius Kirk. Kirk proto, že můj otec a jeho předkové po meči udržovali prastarý zvyk rodinného jména. Křestní jméno James jsem dostal proto, že se tak jmenoval bratr mého otce, kterého ten nesmírně miloval, ale také proto, že muž stejného jména zasvětil mou matku do tajů lásky. Tiberius, jak musím do omrzení neustále všem kolem vysvětlovat, byl římský císař, jehož život z jakéhosi nevyzpytatelného důvodu fascinoval mého dědečka Samuela.

Tohle nejsou bezcenné informace. Například skutečnost, že nosím starobylé mužské příjmení, vypovídá mnohé o mé osobě i o službě, jíž jsem se upsal. Ačkoli dnes už muži na všech kolonizovaných planetách jen zřídka používají příjmení, zůstává tenhle zvyk dost běžný mezi námi, příslušníky Flotily. Tvoříme značně konzervativní skupinu složenou z výrazných individualit. Udržíme staré obyčeje. Podrobuje se disciplíně panující na kosmických lodích, neboť chápeme, že ji okolnosti při výzkumu vzdálených oblastí vesmíru prostě vyžadují. Jsme hrdí na to, že každý z nás přijal tuto disciplínu dobrovolně - a dvojnásob hrdí na to, že ani pokušení, ani nebezpečí nemůže otřást věrností přísaze, již jsme učinili.

Někteří kritikové označují nás, příslušníky Flotily, za "primitivy", a má to jistě oprávnění. Některými rysy připomínáme své předky z doby před několika stoletími více než většina našich současníků. Nepřipojujeme se k rostoucímu počtu lidí, kteří, jak se zdá, jsou ochotni rozmělnit svou vlastní identitu ve skupině, do níž se začlenili. Jsem připraven vyrovnat se s možností, že tihle takzvaní noví lidé představují evolučně pokročilejší druh schopný nalézt seberealizaci ve skupinovém vědomí, což my primitivnější individuality nikdy nedokážeme. Ovšem v současnosti se tento nový druh lidí neumí dost dobře vypořádat s nástrahami kosmického prostoru, takže se Flotila musí při průzkumu vzdálených oblastí vesmíru spolehnout na nás "primitivy".

Tvrzení, že my "primitivové" jsme lepšími astronauty než vývojově vyšší vysoce inteligentní a nanejvýš přizpůsobiví noví lidé, se zdá téměř absurdní. Zdůvodnění tohoto paradoxu je nejlépe objasněno ve studii jednoho Vulkance zabývající se raným obdobím budování Flotily. V tomto období mizení plavidel, zběhávání posádek a vzpoury průzkum vzdálených oblastí vesmíru téměř zastavily.*

Toto kdysi často napadané dílo diagnostikovalo záhadné zmizení lodí a stanovilo jeho přímou příčinu ve skutečnosti, že Flotila měla při náboru astronautů nebezpečně vysoké požadavky. To znamená, že kadeti přijímaní do Akademie byli vybíráni z uchazečů s nejvyšším počtem dosažených bodů z testů inteligence i z adaptability. Tehdy se bezvýhradně věřilo, že právě takové kvality jsou nanejvýš potřebné pro styk s nezvyklými a proměnlivými formami života, s nimiž se posádka kosmické lodi při dálkových výzkumech vesmíru setkává.

Prokázalo se ovšem, že pravda je v zásadě na právě opačném konci. Hlavní problém se ukázal v tom, že dříve či později se členové posádky nevyhnutelně střetli s vyvinutější a pokročilejší formou živé hmoty, než byli oni sami. Výsledek byl pak ten, že tyto vrcholně inteligentní a přizpůsobivé mozky, které Flotila vyslala do vesmíru, nedokázaly odolat svodům vyššího vědomí, rozvinutější filozofie a dalekosáhlejších cílů civilizace, s níž navázali kontakt.

Pokaždé mě mírně pobaví pomyšlení, že můj ročník v Akademii byl první skupinou, kterou Flotila vybrala na bázi poněkud snížených intelektuálních schopností**. A dvojnásob zábavnou samozřejmě shledávám skutečnost, že naše pětiletá výprava byla tak pečlivě zdokumentována, kvůli silně pochybené představě velitelství Flotily, že si návrat křižníku Spojených států Enterprise zaslouží pozornost veřejnosti. Nadšení velitelství Flotily naneštěstí zachvátilo i pisálky, kteří naše dobrodružství zvětšili a všechny nás vyvedli v silně nadživotní velikosti do postavy jakéhosi moderního Odyssea. Je mi značně nepříjemné, působí mi to přímo bolest, když autoři mohutně aplaudují mým rozhodnutím, která jsem v průběhu těch let učinil, zatímco vystává holá skutečnost, že za stejnou dobu nalezlo násilnou smrt čtyřadevadesát členů posádky - a mnoho z nich by zůstalo naživu, kdybych jednal rázněji anebo moudřejší. Anebo ne tak bláznivě odvážně, jak bylo popsáno. Nikdy mě netěšilo, když mi hrozilo zranění. Nemám rád situace, které vyžadují, abych při plnění služebních povinností nasazoval svůj život. Ovšem zdá se, že tihle

popisovatelé oblíbených příběhů mají v

* Viz signatura VKF 7997B.

** Ediční poznámka: Pochybujeme, že tvrzení o "poněkud snížených intelektuálních schopnostech" ob stojí tváří v tvář skutečnosti, že Kirk velel kosmickému křižníku Enterprise na jeho historické pětileté plavbě a stal se prvním kapitánem kosmické lodě v historii, který přivedl své plavidlo z takové výpravy prakticky nepoškozené a posádka utrpěla minimální ztráty.

povaze cosi, co je nutí přehánět. Proto jsem se zatvrdil, že jestli se ještě někdy zapletu do událostí, které přitáhnou pozornost veřejnosti, budu trvat na tom, aby se našel nějaký způsob, jak všechno popsat podstatně přesněji.

Někteří ze čtenářů již vědí, do jedné takové záležitosti jsem se skutečně namočil - a to dokonce do tak dramatické, že při ní byla ohrožena existence samotné Země. Naneštěstí jsem tím opět přilákal pozornost těch, kteří takové příběhy zaznamenávají. Poučen dřívějšími zkušenostmi jsem proto tentokrát trval na tom, že ačkoli jistě existuje mnoho způsobů, jak takovou událost popsat či vylicít, abych měl poslední slovo a rukopis směl být otištěn jen s mým výslovným povolením. Nyní toto dílo předkládáme vám čtenářům v podobě starodávné tištěné knihy. Nemám sice moc zredigovat jiné popisy těchto událostí, které jste už mohli slyšet, vidět či pocítit, ale zato vám mohu slíbit, že každá scéna, každá myšlenka, každé slovo na následujících stranách je přesné a poctivé, že budete číst pravdivý příběh Vegeru a Země, jak jej viděl, slyšel a cítil

James T. Kirk

AUTOROVA PŘEDMLUVA

Po slovech admirála Jamese Kirka, která uvedl ve své předmluvě, vám může připadnout zvláštní, že si vybral právě mne, abych tuto knihu napsal. Byl jsem totiž jedním z hlavních provinilců, kteří popsali jeho pětiletou výpravu způsobem, jež admirál kritizoval, že je nepřesný a "barvitější než život".

Chovám v sobě podezření, že rozhodující doporučení pro admirála byla skutečnost, že jsem vždycky velice miloval knížky, stejně jako on sám. Anebo se snad domníval, že dílo bude věrnější, když budu pracovat se slovy a ne s obrazy. Ať už tak či onak, bylo mu jasné, že nejlépe zajistí přesnost, když si poslední verzi rukopisu přečtou a opraví ji, pokud bude třeba, všichni, kteří se nějak na popisovaných událostech podíleli. Proto dostali příležitost seznámit se s rukopisem všichni, kteří v příběhu hrají byť i sebemenší roli - Spock, doktor McCoy, admirál Nogura, druhý důstojník Scott, celá posádka Enterprise, prakticky každý, jehož jméno se na následujících stránkách vyskytne. Vytiskovaná verze nyní zahrnuje veškeré jejich připomínky a odpovídá představě admirála Kirka, že kniha musí obsahovat věrný a pravdivý popis všech událostí.

Nakonec dovoluji osobní vyznání, proč jsem se znovu věnoval Enterprise a její posádce. Když jsem vylicil jejich předchozí dobrodružství a dílo se setkala s příznivým ohlasem u veřejnosti, proč bych neměl vynaložit stejné úsilí na nové a stejně lákavé téma? Bezpochyby ano. Každý civilizovaný člověk, ať už spisovatel nebo ne (spisovatel má sotva nějaké výsady), obsahuje v sobě nekonečné množství příběhů a témat, které křičí po zveřejnění a bezpochyby zasluhují pozornost ostatních.

Proč se tedy znovu vracím ke Star Treku? Myslím, že znám pravý důvod. Enterprise a její posádka mi vždy připadala jako jakýsi mikrokosmos lidskosti, jakýsi zmenšený model Země. Pokud planetou humanity zatím ve skutečnosti

nejsme, považují za naprosto jisté, že bychom jí měli být. Kosmická loď Enterprise vždycky na svých výpravách nesla mnohem více než jen úctu a toleranci ke všem jiným formám živé hmoty a ke všem myšlenkám - nesla na palubě hlubokou náklonnost k téměř bezbřehému počtu druhů v našem vesmíru. A je to právě tahle schopnost milovat bez výjimky všechny, která mi vždycky připadla jako první příznak, že se jednotlivec anebo celá civilizace blíží do stadia dospělosti.

Lidstvo možná stále ještě očekávají dlouhá a obtížná léta, než dospěje na práh dospělosti, avšak přinejmenším jsme už dospěli k pochopení, že naše budoucnost může obsahovat jakýkoli nový rozměr usilování a štěstí, po němž toužíme a které si zasloužíme. I když se my lidé možná nacházíme ve značné vzdálenosti od porozumění pravdě, či dokonce od toho, abychom si s ní vůbec věděli rady, věřím, že přinejmenším začínáme chápat, že láska je jaksi neodmyslitelnou součástí této pravdy. Snad vytyčuje jedinou schůdnou cestu. S podobnými úvahami souvisí mé příjemné pocity, když jsem stál po boku Kirkovi, Spockovi, McCoyovi, Uhuře, Scottymu, Chekovovi, doktorce Chapelové. Pokaždé jsem pro sebe nacházel jistou naději ve skutečnosti, že posádka Enterprise je tak lidsky omylná, a přece zároveň součástí těchto velkých věcí.

PRVNÍ KAPITOLA

Pocítil divné mravenčení, které mu vycházelo odkudsi přímo z hlavy. Připadlo mu, jako by se mu tam samovolně začínalo cosi utvářet. Pak se to cosi proměnilo ve vzpomínku a on si uvědomil, že právě obdržel poplachový signál z velitelství Flotily. Byl to nepříjemný pocit - jenže ještě více se mu přičilo pomyšlení, že vychází z přístroje, který mu implantovali do mozku. Ovšem takhle to Flotila dělala - tedy lépe řečeno vyžadovala, aby každý vyšší důstojník měl implantovaný přijímač, signalizační zařízení, rezervované jen pro případ naprosto výjimečného stavu ohrožení. Dnes to bylo za všechna léta teprve podruhé, co mu velitelství Flotily tímhle způsobem proniklo do mozku.*

"Nějaký problém, admirále Kirku?"

Otázku mu položil jeden z libyjských badatelů, kteří tradičně spravovali Egyptsko-izraelské muzeum v Alexandrii. Kirk trávil dovolenou okružní jízdou po překrásných starobylých afrických městech a přilákaly jej exponáty mimořádné historické ceny uložené v tomto nejvěhlasnějším pozemském muzeu. Velmi mírně řečeno tohle bylo velmi neobvyklé místo pro obdržení poplachového signálu z velitelství Flotily. Překvapení ho napůl vymrštilo na nohy a věděl, že na tváři se mu jistě objevilo znepokojení. Ihned se však ovládl, potřásl hlavou Libyjci v odpověď a znovu se usadil k terminálu muzejního počítače.

Jamesi Kirkovi okamžik trvalo, než se dokázal zbavit napětí. Z praktického hlediska se nemohl nacházet na vhodnějším místě pro přijetí poplachového signálu. Zatímco předstíral, že ho plně pohlcuje pohled na obrazovku terminálu, mohl si vyčistit hlavu od vlastních myšlenek a dovolit implantovanému zatížení, aby mu začalo předávat poselství.

V Kirkově hlavě se skutečně začala utvářet relace. Náhle si připadal, že sní s otevřenýma očima. Nejprve měl v mysli naprostý zmatek a jedna

* Ediční poznámka: V době popisovaných událostí velitelství Flotily existenci přijímačů poplachového signálu implantovaných do mozku stále ještě utajovalo. Admiralita se bezpochyby obávala, že se veřejnost bude mylně domnívat, jestli to není jakýsi přístroj na ovlivňování duševních pochodů. Dobrou pověst Flotily by jistě ohrozilo všechno, co by jakkoli připomínalo hrůzy krvavých revolt v letech 2043-2047, které následovaly jako reakce na politické zneužití implantátů ovlivňujících psychické stavy.

představa stíhala druhou, mnoho z nich byly nedávné vlastní myšlenky týkající se jeho prázdninové cesty, historie, zdejšího muzea a libyjského správce. Představy se mu však samy začaly skládat do jakýchsi symbolů, které mu vzdáleně cosi připomínaly - a vzápětí si Kirk uvědomil, že nabraly tvar válečných lodí.

Klingoni!

Kirk zjistil, že sleduje tři klingonské křižníky. Zdálo se, že se řítí nadsvětelnou rychlostí v bitevní formaci. Postupně rozeznával více a více detailů, vize se stávala skutečnější - najednou jako by už všechno viděl na vlastní oči. Klingonská plavidla byla obrovská a vypadala hrozivě - bezpochyby to byly jejich nové těžké křižníky třídy K't'inga. Někteří odborníci z Admirality se obávali, že by se mohly ukázat rychlejší a silnější než prvosledové válečné lodě Flotily třídy Constitution.

Mohl být poplach vyhlášen kvůli nim? Nebo je to jen informace o nových zbraních starého protivníka? Tuhle možnost Kirk zavrhl ihned. Existence nových nepřátelských válečných lodí by jistě nevedla k vyhlášení poplachu. Stejně tak formace pouhých tří klingonských plavidel nemohla znamenat pro Zemi ani Federaci žádnou vážnou hrozbu. Poplach musí mít důvod někde jinde, v čemsi závažnějším.

Potom, jakmile se představa Kirkovi v mysli pevně zachytila, přijímač mu postupně začal do myšlenek předávat celou relaci z velitelství. Jak se dohadoval, hlavní štáb záznam obdržel od jedné z hlídek umístěných podél hranice s Klingonským impériem. Tahle stanice, Epsilon 9, zjistila klingonské křižníky dostatečně včas, aby vyslala senzorové sondy, které pronikly až do klingonské formace. Kirk s potěšením sledoval, že si Klingoni vůbec nejsou vědomi špionážních sond, které je tajně sledovaly a zkoumaly.

Hlavním účelem vypuštění sond bylo sbírat poznatky o konstrukci nových klingonských křižníků. Jenže když pronikly do klingonské sestavy, náhle bylo patrné, že se bude jednat o něco mnohem závažnějšího. Così narušilo klingonské hranice a prolétalo jejich územím. Klingoni odpověděli tak, jak to pro ně bylo typické. Útokem letky těžkých křižníků.

Klingoni nalétli do široké zatáčky a Kirk začal vpředu rozeznávat jakýsi objekt. Na okamžik zapochyboval, zda obraz, který mu přenášeli, odpovídá skutečnosti - protože to vypadalo jen jako mráček. Podivně světélkující, pravda, nepodobající se ničemu, co dosud ve vesmíru spatřil. Jenže proč by měli Klingoni útočit na mrak? Potom si uvědomil, jakmile se klingonské křižníky postupně přiblížily, že mrak je neuvěřitelně rozlehlý. Jeho implantované zařízení mu potvrdilo, že má v průměru řádově miliardy kilometrů. A ještě mu sdělilo, že mrak prolétá klingonským územím takovou rychlostí, že tato formace představuje zároveň jediné klingonské válečné lodě schopné narušitele dosáhnout a odříznout mu cestu.

Zbytek se odehrál strašlivě rychle. Vedoucí Klingon vypálil fotonové torpédo přímo do srdce mraku. A pak další, ale torpéda se prostě ztrácela - a v Kirkovi to zanechávalo dojem, že jakási téměř "božská" síla si jednoduše nepřeje, aby klingonská torpéda existovala. Potom, jako by Klingoni mrak rozzlobili, Kirk postřehl, že se z něj vynořuje špička zeleného ohně a že se proti křižníkům, který na něj vypálil fotonová torpéda. Zjevně to byl jakýsi energetický blesk. Potom křižník, který mrak obtěžoval, obklopily zuřící praménky zběsilé zelené energie. Plavidlo se rozpadlo, vybuchlo a proměnilo se v nic! Druhé dva křižníky nyní už také pálily torpédo za torpédem a mrak je zničil stejně snadno a stejně děsivým způsobem.

Snění s otevřenýma očima náhle skončilo. Kirk postřehl, že libyjský vědec na něho vrhl další zmatený pohled. Proč? Vzápětí pochopil. Libyjec si všiml, že se Kirk chvěje po celém těle.

Co mu to vlastně jeho mozek teď předložil? Že se Klingoni a jejich lodě právě propadli do pekla? Že se proměnili v jakési záhadné muzejní exponáty? A odkud k čertu ta slova přicházela? Co chtěla vyjádřit?

Mrak přes klingonské území pouze přecházel, ale ani o Klingony, ani o jejich Impérium se nezajímal. Odrazit útok ohromných křižníků jej nestálo větší úsilí, než odehnat nějaký dotěrný hmyz. Místo, o něž měl zájem, se nacházelo jinde.

Potom Kirk pochopil, co ho tolik vyděsilo. Kdesi mezi obrazy, které mu velitelství Flotily odvíšalo do mozku, se skrývala informace, že ten děsivě obrovitý světélkující mrak míří rovnou k planetě, která se nazývá Země.

DRUHÁ KAPITOLA

Kamenná stavba, v níž Spock ležel, byla tak starobylá, že doba jejího založení se nedala vystopovat ani v nejstarších z vulkanských legend. Spockova dlouhá říza nesla stejné vzory, jež byly rovněž vtesány do prastarého kmene. Význam těchto symbolů znali jen vulkanští učenci, kteří se zdržovali tady na vysoké náhorní plošině Gol. Spock sem dorazil nedlouho potom, kdy kosmická loď Enterprise zakončila svou historickou pětiletou výpravu.

Spockovi připadlo, že nemá nic jiného na výběr. Jen prostřednictvím Mistrů tady na Golu mohl člověk dosáhnout Kolinahru. A jen a jen prostřednictvím Kolinahru se mohl projednou a navždycky zbavit břemene své lidské poloviny, která mu podle jeho přesvědčení působila veškeré jeho strasti.

"Spocku, synu Sareka z Vulkanu a Amandy ze Země, jsi připraven otevřít nám svou mysl?"

Takhle se slova dala nejuvěrněji přeložit do pozemského jazyka. Ve skutečnosti byla pronesena ve staré vulkanštině

Velmistryní T'saiou. Po obou bocích jí stáli Mistři, jejichž rty se pohybovaly se slovy Ódy na rozum.

"Jsem připraven."

Spock dal předepsanou tradiční odpověď. Cosi jej však sužovalo. Odpověděl zcela po pravdě? Ještě časně zrána si připadal, že je dokonale připraven, aby předstoupil před vulkanské Mistry. V průběhu posledních devíti vulkanských roků, což dělalo něco přes dva roky a devět měsíců pozemského času, nejenže přežil tvrdou disciplínu Kolinahru, ale zároveň jej tvrdé zkoušky pozvedly na takovou úroveň vědomí, kam už nedosahuje změtení myšlenek, únava či bolest. Věděl, že Mistry potěší, dokonce i ty, kteří nejprve váhali, zda mají povolit pouhému polovičnímu Vulkanci, aby vystoupil na Gol. Nyní už o něm nepochyboval nikdo - nikdo kromě Spocka samotného.

Až do dnešního jitra si byl jistý, že ze sebe konečně a zcela vymítí svou lidskou polovinu a její ostudné citové dědictví. Hodinu před východem vulkanského slunce se odebral na vysoký útes, který si zvolil jako své místo, a tam přivítal rudý rozbřesk důležitého dne meditací, která mu vyčistila mysl. Věděl, že dnes stane tvář v tvář samotné T'sai a že jej Velmistryně vyzve, aby ji následoval do světa čirého myšlení, aby mu pak mohla zavěsit kolem krku starobylý symbol veřejně oznamující, že dosáhl mistrovství v Kolinahru. Když Spock dnes ráno propátrával své vědomí, obzvláště pečlivě si dával pozor, jestli nenarazí na stopy po pýše na své úspěchy tady na Golu. Kaiidth! Co bylo, bylo! Učinil pouze to, co učinit zamýšlel, a měl štěstí, že toho byl schopen. S touto myšlenkou Spock vzhlédl k obloze rudé úsvitem směrem, kde věděl, že se nachází Slunce a Země. Dal se do uctivého, avšak stručného loučení s planetou své matky a tou částí svého života, který představovala. Už dávno se rozhodl, že se v ta místa nikdy nevrátí, ani mezi ty lidi.

Jíme! Sbohem můj... t'hylo*. Právě nyní je to naposledy, co dovoluji sám sobě na tebe pomyslet, připomenout si tvé jméno.

Jenže právě v tom okamžiku proniklo cosi do Spockovy mysli se šokující silou. Případlo mu, jako by jakási mocná entita zkoumala Galaxii a hledala dlouho vytoužené poznatky o Zemi a o lidech. V téže chvíli, kdy se loučil se Zemí a s Kirkem, narazila na Spockovu mysl. Ačkoli nechápal, co to všechno znamená, pociťoval, že je zkoumán stejně bedlivě, jako by představoval Rosettskou desku, jakýsi dvojjazyčný text vycházející z logiky i lidské iracionality, a tudíž i možný klíč, pomocí něž by jakási

dokonale logická entita dokázala porozumět Zemi.

A co na tom všem bylo nejvíce šokující, Spocka vyděsila. Zrána právě toho dne, kdy měl být prohlášen za bytost prostou veškerých emocí, pociťoval... strach. Strach nikoli o sebe, ale o Zemi a o její obyvatele, které znal tak dlouho a tak dobře.

Jak se mohlo stát, že ho přepadly tyhle pocity? Nejenže je strach nepopíratelně cit, ale jak mohl mít stále ještě citový vztah k planetě a

* Ediční poznámka: Vulkanskému termínu t'hyla v pozemské řeči nejlépe odpovídá slovo přítel, ovšem t'hyla znamená navíc ještě něco jako bratr či milenec. Spock vzpomíná (a podle jeho vzpomínek byla rovněž napsána tato kapitola), že tohle byl pro něj nejobtížnější okamžik, poněvadž se skutečně domníval, že se Kirk stal jeho bratrem. Ovšem protože slovo t'hyla rovněž lze použít ve významu milenec a poněvadž Spockovo přátelství s Kirkem bylo neobyčejně těsné, vedlo to k některým spekulacím o tom, jestli se skutečně nestali milenci. Admirál Kirk nám na toto téma poskytl na naši žádost následující prohlášení:

"Nikdy se ke mně nedonesly žádné pomluvy, že bychom byli milenci, ačkoli mi bylo řečeno, že Spock na to několikrát narazil. Jistě je pokaždé jednoznačně odmítl s charakteristickým pozvednutím pravého obočí, což u něj obvykle znamenalo něco jako překvapení, nedůvěru a (nebo) znechucení. Pokud se týká mne, ačkoli nemám morální či jiné zábrany proti fyzické lásce se žádným z příslušníků nesčetných ras pozemských, mimozemských či zkřížených, pokaždé jsem shledal, že mne nejlépe uspokojuje žena. Kromě toho mě nenadchává pomyšlení, že bych se zachoval tak hloupě, abych si vybral za partnera tvora, který se rozežře jednou za sedm let."

lidem, které již vymítí ze svého vědomí a ze svého života?

"Zde na těchto písčínách naši prapředkové odvrhli své živočišné vášně, aby navždy zasvětili své mysli logickému uvažování..."

Óda na rozum dospěla ke konci a znepokojený Spock zůstal klečet před Velmistryní T'sai. Ať už mu proniklo dnes ráno do mysli cokoli, nyní se zdálo, že se to zase vytratilo. Snad své pocity špatně rozšifroval a necítil vlastně strach - třeba to bylo pouze překvapení. Dokonce i plnokrevnému Vulkanci by se dalo prominout mírné překvapení z toho, když tak mocné cizí vědomí naváže kontakt s jeho myslí. Spock si připomněl, že už složil veškeré zkoušky Kolinahrem požadované. Dokazovali to Mistři svou přítomností a účastí na starobylém ceremoniálu.

Spock postřehl, že se T'sai k němu obrátila, neboť ceremoniál dospěl do okamžiku, kdy měl být pozván do Čirého myšlení. Věděl, že musí přijmout a vstoupit do T'sainy mysli. Zatímco Velmistryně naopak do jeho. Jako součást její mysli bude Spock schopen spatřit sám sebe a své místo ve vesmíru pod zorným úhlem moudrosti Mistra. A T'sai se stane součástí vědomí, které si říkalo Spock.

Zapomeň na Zemi, myslí jen na Vulkan. Narodil ses tady z vulkanského otce, byls vychován zde jako syn Vulkance... a vulkanské děti, stejně jako děti všude jinde, dokáží být nepředstavitelně kruté. Zvláštní, proč jsem si až dosud nikdy neuvědomoval, že právě mé dětství strávené zde na Vulkanu bylo pravou příčinou mého vstupu do Flotily. Musel jsem dokázat sám sobě, že celé to údobí slz a smíchu znamenalo jen dětské tápání. Chtěl jsem si dokázat, že se dokonale ovládám, a proto jsem vstoupil mezi lidi. Vyzval jsem je, aby se pokusili bojovat s tím Vulkancem ve mně. Ale jak to kdysi řekl Jim Kirk?

"Spocku, proč se tak strašlivě snažíte, abyste patřil jen do jednoho světa? Proč namísto toho neusilujete, abyste byl nejlepším v obou?"

"Spocku!"

Promluvil jeden z Mistrů. T'sai na něj překvapeně shlížela. "Spocku, naše mysle rovněž pociťily tu vzdálenou přítomnost. Obsahuje snad pro tebe nějaký zvláštní význam?"

Spock nedokázal udělat nic jiného, než přikývnout... a pocítil zahanbení. Záhadné cizí vědomí se právě teď přímo uprostřed ceremoniálu přijímání do Kolinahru vrátilo a opět ho pokoušelo. Znovu mu připadlo, že se to zajímá o Zemi... a také zase dostal strach! Zároveň se však i styděl. Jakoby zasažen zákeřnou ranou zezadu Spock v tomto okamžiku pochopil, že jeho lidská polovina v něm ještě daleka nevymřela. Tahle polovina byla schopná i lidské podlosti a naučila se skrývat dokonce i před jeho vlastním vědomím. Hloupě a neopatrně ji podcenil a věřil, že se už vytratila. Jenže jeho lidská polovina jako zákeřný nepřítel, jímž ostatně také byla, jen číhala v záloze, aby ho napadla v okamžiku, kdy byl bezbranný.

"Spocku, tvé myšlenky. Otevři mi je."

Spock nemohl odmítnout žádost Velmistryně T'sai, dokonce ani v tomhle okamžiku hanby. Jakmile se ho dotkla, Spock své mysli povolil, aby se rozevřela, aby dávala a přijímala v Jednotě čirého myšlení. Kaiidith! Co obsahovala, to prostě v ní bylo, a T'sai měla právo dozvědět se o ní naprostou pravdu.

Ti Klingoni nebyli zničeni. Připadlo mi, jako by... jako by se propadli kamsi do pekel. A míří to k Zemi. Spocku, kéž bys byl tady se mnou a pomohl mi, abych pochopil, co to vlastně je.

Spock zmateně vzhledl. Jako by pocítil myšlenky Jima Kirka. Ale přece nad ním stála T'sai, jí otevřel své myšlenky. Nyní už zase z jeho vědomí vystoupila a stáhla se do svého vlastního. Pak otevřela rty, avšak ještě dříve než stačila promluvit, Spock už věděl, jaká slova pronese.

"Odpověď na tvou otázku se nachází někde jinde, Spocku."

TŘETÍ KAPITOLA

Kirk se okamžitě nalodil do raketoplánu, který jej přenesl přes Středozemní moře ke starému masivnímu hydroelektrárenskému komplexu přehrazujícímu Gibraltar. Flotila zde stále udržovala jedno ze svých telekomunikačních center, odkud se mohl spojit s velitelstvím a potvrdit příjem relace.

Byl to rovněž nejrychlejší způsob, jakým mohl dostat i jinou odpověď. Téměř stejnou starost jako záhadný vetřelec v podobě mračna dělal Kirkovi fakt, že relace přenesená do jeho mozku neobsahovala jinou důležitou informaci. Jak to, že ho okamžitě nepovolali na velitelství? Připadalo mu, že jistě o část relace nějak přišel - jinak se muselo přihodit cosi strašlivého. Bylo nemyslitelné, že by velitelství Flotily tváří v tvář hrozícímu nebezpečí ignorovalo jeho dlouholeté zkušenosti z dálkového průzkumu, nemluvě o tom, že nesl plnou zodpovědnost za svou posádku.

Jim Kirk se ustaraně zastavil před Gibraltarskou spojovací ústřednou, aby se dal trochu dohromady, než se spojí s Admirálitou. Stál těsně pod vrcholkem masivních hradeb, které se tyčily vysoko nad Gibraltarem. Ve vzdálenosti dobrých dvaceti kilometrů viděl stejné hradby na africké straně. Mezi nimi se táhla mohutná stěna oddělující Atlantický oceán od toho, co kdysi bývalo Středozemním mořem. Úžasné panoráma se spojilo s Kirkovým zájmem o historii a začalo působit na jeho představivost. Kirk přenesl váhu těla na jednu nohu a zaslechl sotva postřehnutelné bzučení obrovitých turbín hydrocentrály, které se točily hluboko dole v šachtách vytesaných do skály. Gigantické proudy chladné vody Atlantického oceánu se řítily o šedesát metrů níž na úroveň hladiny Středozemního moře. Kirk dobře věděl, že celé zařízení je podle dnešních měřítek předimenzované a beznadějně zastaralé. Ale přesto stále fungovalo - což byl bezesporu hold umění inženýrů z počátku jedenadvacátého století, jejichž výtvar pokrýval energetické potřeby jižní Evropy a větší části severní Afriky už téměř po dvě století.

Pod sebou za přehradou Kirk viděl vlastní gibraltarskou skálu. Odsud vypadala tak droboučká, až sotva mohl uvěřit, že kdysi dávno, když lidstvo ještě rozdělovaly mocenské boje, bývala důležitou vojenskou základnou. Ze Středozemního moře ověncového mýty a pověstmi nezbyvalo teď o mnoho více než dlouhé úzké jezero, které se ztrácelo do dálky v modravém oparu směrem, odkud právě přilétl. Byl na pochybách, zda státy patřící do Středomořského společenství udělaly dobře, když takhle drasticky proměnily charakter moře a s ním i celé téhle oblasti. Středozemí hrálo významnou roli v pouti lidstva k civilizaci - mělo lidstvo skutečně právo zasáhnout takovou měrou do své minulosti a do pozemské přírody? Jako vždy nutilo Kirka jeho přesvědčení odpovědět - ano, jistě. Bylo neoddiskutovatelnou skutečností, že lidský um tak zachránil větší část minulosti, než jakou ztratil. Města proměněná v muzea a Alexandrijská knihovna byly jen pouhými dvěma příklady, které tohle dokládaly. Na povrch vystoupily pozůstatky po předmínojských kulturách přinášející nedocenitelné nové poznatky o minulosti lidstva, které by jinak zůstaly pohřbené pod hladinou. A s cítem provedené umělé změny klimatu nejenže proměnily celé Středozemí ve skutečnou kvetoucí zahradu, nýbrž dokonce značně zlepšily podnebí celé severní poloviny Afriky. Což zase významně přispělo k tomu, že se tenhle kontinent stal ostrůvkem pokroku a klidu v průběhu jedenadvacátého století, kdy prakticky celý zbytek světa propadl ničení a zkáze.

Kirkovu pozornost upoutal křičící racek. Zároveň si uvědomil, že už několik minut tady stojí a sní s otevřenými očima jako obyčejný turista. Obrátil se a rozběhl ke vchodu do spojového střediska. Zlobil se sám na sebe, že se dal tak snadno odlákat od hlavního problému. Jeho africká dovolená skončila, starodávný gibraltarský komplex si může prohlédnout někdy jindy. Nyní však byl důstojníkem na vlajkové lodi, který se musí ohlásit na poplach vyhlášený velitelstvím Flotily.

* * *

Uvnitř Kirk spatřil, že se nachází v jedné z těch malých spojovacích retranslačních stanic postavených v dobách, kdy

cesta kolem Země trvala ještě o několik hodin déle než nyní. Mladá technička prudce vyskočila na nohy překvapená, že dostala tak vysoce postavenou návštěvu. Když jí Kirk prokázal svou totožnost, začala na něj pohlížet pomalu s nábožným obdivem.

Kirkovi nebylo příjemné, že se musí spojit s velitelstvím Flotily na bezpečnostní lince. Považoval většinu utajování za něco, co ohrožovalo dokonalý chod všech záležitostí, které to postihlo. Identifikační bezpečnostní zařízení potvrdilo platnost jeho průkazu a mladá operátorka ho okamžitě zavedla do spojové místnosti chráněné před odposlechem.

Když Kirk usedl k ovládacímu panelu vysílačky, na obrazovce se objevila operátorka z velitelství. Příjemně se na něj usmívala téměř přes půlku světa, ze San Franciska.

"Tady admirál Kirk. Žádám potvrzení..."

"Ano, pane, rozumím," operátorka Kirka rychle, ale zdvořile přerušila. "Prosím, vyčkejte okamžik."

Její obraz se na monitoru rozplynul a v tentýž okamžik se objevil nápis informující Kirka, aby mlčel, dokud nedostane další pokyn. Bylo zřejmé, že si velitelství Flotily nepřeje, aby se o vyhlášení poplachu příliš mluvilo. Kirk zaslechl hučení identifikačního senzoru a došlo mu, že si podruhé ověřili jeho totožnost. Flotila se zjevně rozhodla, že tentokrát existenci vetřelce v podobě mraku před veřejností utají. Proč? Kirk pocítil, jak se mu vyplavuje do krve silná dávka adrenalinu. Uvědomil si totiž, že k tomu může vést jen jediný důvod - vetřelec skutečně směřuje k Zemi a představuje reálné nebezpečí. Kdyby informace pronikla na veřejnost dříve, než Flotila dokáže podat nějaké vysvětlení, určitě by způsobila paniku.

Kirkovy myšlenky se vyřítily vpřed, aby rychle zvážily i jiné možnosti. Kdyby byl vetřelec mocný tak, jak se zdál, nebezpečí by mohlo vést ke změně pravidel hry. Byla by to ta pravá příležitost, kdyby se jí rázně chopil, která by admirálu Jamesi T. Kirkovi umožnila uniknout z jeho štábního vězení.

Až dosud si vlastně neuvědomoval, jak strašně byl v průběhu posledních dvou let nešťastný. Byl příliš pyšný na to, aby si připustil palčivou pravdu, že přijetím admirálských hvězd udělal hloupou a osudovou chybu. Přestože jej jeho přítel, člen jeho posádky lodní lékař McCoy důrazně varoval, aby takové povýšení odmítl. Kostra dokonce vtrhl do personálního oddělení Admirality a vztekle křičel, že James Kirk patří k tomu druhu lidí, kteří zcela srostli se svou lodí. Tahle vědecky prokázaná symbióza poutala zvědavost psychiatrů (a před nimi básníků), kteří nad tímhle jevem kroutili hlavami už od dob námořních plavidel. Pro tento druh mužů bylo velení kosmické lodi nehlubším možným zážitkem. Žádný jiný způsob života, žádná pocta nebo odměna, žádné ukojení vášně se nikdy nemohlo přiblížit vzrušení, výzvě a prakticky dokonalé svobodě, jaké požíval velitel kosmické lodi hluboko ve vesmíru.

Kirk si neuvědomil, že rozhodnutí přijmout admirálské hvězdy udělal už za něho vrchní velitel Flotily. Kirk se totiž stal prostě příliš cenným, když se s Enterprise dokázal vrátit z historické cesty, než aby mu směli dovolit další dálkový let. Neprozradili mu, že McCoyovy argumenty podpořila řada z jeho kolegů lékařů. Všichni se domnívali, že jestli Kirka v tomhle jeho kritickém životním období přikojí k Zemi, mohlo by ho to zničit, anebo přinejmenším překazit jeho další postup ve Flotile. Vrchní velitel musel udělat obtížný výběr mezi tím, co bylo dobré pro Kirka, a co pro Flotilu - a zájmy organizace zvítězily. Kirka nikdy ani nenapadlo, že by mohl být od samého počátku manipulován způsobem, proti němuž se původní McCoyovy argumenty zdály nicotné a který měl Flotilu povznést do nových výšin a k novým skvělým výbojům. Stejně tak mu nikdy plně nedošlo, jak hluboce jej zasáhl náhlý odlet Spockův. Byl na Vulkancově přátelství a jeho logickém uvažování závislejší, než si uvědomoval.

Než se Kirk zotavil z fyzického a psychického vyčerpání z jejich pětileté výpravy, už byl admirálem, členem štábu vrchního velitele, a byl přesvědčen, že prostě kráčí nalinkovanou cestou služebního postupu.

Kirk zamyšleně seděl nad ovládacím panelem gibraltarské spojovací stanice a vyčkával, až se na obrazovce znovu objeví sanfranciská operátorka. Už se chystal hovor zaurgovat, když obrazovka zablikala a objevila se její tvář.

"Gibkome, člen štábu Admirality se s vámi spojí holokomem. Okamžik, prosím."

* * *

Vstoupila admirál Lori Gianiová. Samozřejmě to byla jen její holografická podoba, ale člověk zíral, i když to věděl. Velitelství Flotily mělo s Gibkomem dokonalé spojení, Lori vypadala tak opravdovská a tak zářivá, až Kirk náhle slyšel, jak se mu rozbušilo srdce. Její neobvykle velké oči a mladistvě štíhlé paže mu vždycky připomínaly svým půvabem a nevinností laň - a znovu se podívil, jak tenhle dojem kontrastuje s její skutečnou divokostí, jíž připomínala všechno možné jen ne krotké zvířátko. Byla však zato mnohem víc vzrušující a lahodnější. Lori ovšem představovala zároveň nanejvýš výkonného a schopného důstojníka, což jistě potvrzovala skutečnost, že se stala členkou štábu vrchního velitele. Byla zenopsycholožkou, velitelkou oddělení velitelství Flotily pro vztahy k mimozemšťanům a také osobní Negurovou spojkou se skupinami nových lidí tady na Zemi.

"Nazdar, Jime." Jako pokaždé se zdálo, jako by se její rty s jeho jménem přímo laskaly.

Připadalo mu, že skutečně cítí vůni jejího těla, a na vzpomínky zareagovaly mírným tlakem i jeho genitálie. Byla perfektní milénka, přítelkyně, manželka, matka, prostě v každé roli. Potěšení mu pomáhalo, aby se pozvolna zotavoval z únavy a emocionálního vyčerpání z pěti dlouhých roků strávených mimo Zemi. Podle jednoduché dohody prožili společně jeden rok - avšak ty měsíce byly nezapomenutelné. Vůbec si neuvědomoval, že v průběhu toho času mu představovala něco jako náhražku za Enterprise.

"Co se děje, Lori?"

"Admirál Nogura věděl, že budeš volat, a požádal mě, abych ti potvrdila poplach."

Kirk se rozpomněl, že si kdysi lámal hlavu, jestli vrchní velitel nemá nějaké skryté motivy, aby si k sobě Lori přivedl. Avšak odmítl tuhle myšlenku jako směšnou. Pravda byla taková, že život s Lori mu pomohl, aby mu povýšení do generálního štábu připadalo přitažlivé. Zdálo se dokonce, že jeho práce má nějaký smysl...

"Jaký jsi měl příjem pomoci té implantované věčičky?" vytrhla ho z úvaz.

"Pokud skutečně cosi jako obrovský mrak právě zničilo tři klingonské těžké křižníky, pak dobrý. Někdo odvedl dobrou

práci, když pronikl s našimi sondami do klingonské formace."

Lori přikývla. "Kapitán Branch na Epsilonu 9. Mám připravený kompletní záznam, jestli se na něj chceš podívat."

Zatímco odpovídal, Kirk si uvědomil, že v jejích slovech něco neklape. Admirál Nogura věděl, že budeš volat, a požádal mě, abych ti potvrdila poplach. Zvláštní. Proč by měl vrchní velitel posílat Lori, aby udělala něco takového? Sanfranciská operátorka mu klidně mohla přehrát originální záznam. Admirál Nogura měl nepochybně v těchto chvílích důležitější úkoly.

Lorin hologram se při pohledu do Kirkovy tváře trochu zamračil. Ve skutečnosti Lori Cianová samozřejmě seděla nad ovládacím panelem spojového uzlu na Vrchním velitelství Flotily a pozorovala obraz Kirka, jak ji ho předával holokom. Zdálo se, že sedí přímo vedle ní. Avšak hologram jí zjevně prozrazoval, že ho něco znepokojuje.

"Jíme, jestli si lámeš hlavu nad tím, proč se s tebou nespojilo pohotovostní velitelství, tak to je proto, že Vetřelec se řítí rychlostí přesahující sedmou nadsvětelnou..."

"Sedmou nadsvětelnou?" Relace, kterou mu odvysílali pomocí implantovaného zařízení, takhle neuvěřitelnou rychlost ničím nenaznačila. Takovou rychlostí se dalo dokonce i z Klingonského impéria rozkládajícího se hluboko ve vesmíru dolétnout sem za pouhých několik dní. Kirka přepadlo zděšení. Pokud Flotila v poslední době radikálně nezměnila obranné pozice, pravděpodobně nemá žádné zbraně, které by objektu pohybujícímu se takovou rychlostí dokázala přehradit cestu.

Lori správně porozuměla jeho výrazu a přikývla. "A právě proto jsi nedostal rozkaz, aby ses hlásil tady, Jíme. Nemáme v doletu dokonce ani jediný lehký křižník."

"Ale přesto bych možná něco mohl..."

"Určitě, admirál Nogura si od tvých zkušeností z vesmíru slibuje opravdu mnoho," skočila mu Lori do řeči. "Právě proto mě pověřil, abych ti odvysílala původní záznam. Mám mu okamžitě předat všechny tvoje případné poznámky a připomínky."

Poprvé za celou dobu, po kterou Kirk Lori znal, si pomyslel, že mu buď lže, anebo přinejmenším skrývá část pravdy. Jenže ať ji za ním vyslal kdokoli, přepočítal se. Lori by možná s úspěchem lhala, kdyby věřila, že je to důležité anebo potřebné - ale zcela zjevně se nedomnívala, že by to byl některý z těchto dvou případů. A navíc ji Kirk už poznal příliš dobře, než aby se dal takhle snadno tahat za nos.

"Podívejme se tedy na záznam," řekl. Lež mohl odložit na později. Mezitím by se rád dozvěděl pokud možno co nejvíce o tom, co to vlastně k Zemi letí.

Lori se v San Francisku dotkla jednoho tlačítka na panelu. Záběry snímání sondami vypuštěnými ze strážní družice a předávané na Zemi byly zřetelné a téměř perfektní. Na člověka však z nich také padal děs. Kirkovi se zdálo, jako by se jeho holokomová obrazovka řítla vesmírem přímo uprostřed formace klingonských křižníků. Na rozdíl od obrazu, který mu předal přijímač uložený do mozku, holokomový spojovací systém vrchního velitelství neprobouzel v člověku sedícímu před obrazovkou pocit, že sní za bílého dne - naopak mu připadalo, že se všechno odehrává přímo před jeho očima.

"Teď se drž, zajedeme až k němu."

Promluvila Lori, přesněji její obraz. Varovala Kirka, že se sonda snímající záběry, které právě sledovali, těsně přiblíží k vedoucímu křižníkům, aby pořídila záběry tam. Přesto zjistil, že křečovitě svírá opěradla křesla, poněvadž mu připadalo, že se řítí přímo proti obrovitému tělesu klingonského plavidla. Docela určitě to byly křižníky nové třídy K'tinga - Kirk zřetelně rozeznával větší gondoly motorů, nově uspořádané trsy držáků na plochy ochranných štítů a mohutnější trubice odpalovačů torpéd. V minulosti skutečně jen špičkové stroje Flotily o něco málo předčily dřívější klingonské modely a nové lodě třídy K'tinga možná zároveň znamenaly nové problémy pro stávající kosmické zbraně Flotily.

Potom se objevil sám záhadný mrak a Kirkovi vyhnal z hlavy veškeré myšlenky na Klingony. Ve snu probuzeném přijímačem mu připadal už dost hrozivý, avšak teprve dokonalý holografický obraz umožnil Kirkovým zkušeným očím, aby plně docenily jeho skutečnou velikost. Mrak byl skutečně podivný, průsvitný, hrál všemi barvami a mohla se v něm skrývat stovka planet velikosti Země - a možná i tisícovka.

"Naše vědecké oddělení přišlo s teorií," ozvala se Lori, "že mrak samotný je možná silové pole generované čímsi, co se nachází uprostřed."

"Ať se s ní jdou vycpat!" Tenhle výraz pochytil velice mladý Jim Kirk od dědečka Samuela. Připadlo mu, že tentokrát sedí. Až se mu zatmělo před očima při pomyšlení, jaké neuvěřitelné síly by bylo zapotřebí, aby generovala pole takhle veliké. Dohadoval se, jestli by na to stačilo Slunce.

Pak se holografické záběry ztratily a dojem, že se řítí vesmírem, pominul. Znovu se objevily stěny spojovací stanice. Zůstal však obraz Lori, který si ho prohlížel, a on sám zjevně seděl vedle ní v San Francisku. Očekávala, že bude nějak komentovat, co právě viděl? Anebo co dosud zůstalo nevyřešeno?

Tak ven s tím, Lori, ať už jsi skutečná, anebo jen hologram! Vidím, že mi máš sdělit něco, co mě nepotěší. Jenže ty jsi vždycky uměla věci zařídit tak, že hořké pilulky chutnaly rozumně, nebo ne? Je to snad poprvé, co tě Nogura posílá za mnou tímhle způsobem?

"Jíme, přece jen existuje jedna loď, která by mohla... včas přehradit Vetřelci cestu."

Kirk věděl přesně, kterou má na mysli. Podařilo se mu však nehnout ani brvou. Příští věta by ti mohla vypálit cejch kurvy, Lori. Kurvy Nogurova štábu. Rád bych se v tom mýlil.

"Enterprise, Jíme. Máme šanci, že bychom ji včas vyvedli ven z orbitálního doku."

"No a?" Ať už ji Nogura vyslal, aby mu řekla cokoliv, rozhodně jí s tím nepomůže.

"Vrchní velitel..."

"To znamená Nogura, zajisté..."

"Zajisté. Vydal rozkaz, aby byli povoláni na palubu všichni ze staré posádky, kteří jsou k dosažení. To umožní

kapitánu Deckerovi nejlepší..."

"Kapitánu Deckerovi?"

"Ano. Doporučil jsi přece, aby Enterprise předali jemu, nebo ne? Bude mít špičkovou posádku, lidi, kteří už jsou na sebe zvyklí..."

"A Nogura si dělal starosti, že bych ji mohl chtít pro sebe?"

"No... ne. Jistě dáš zapravdu, že Enterprise byla přestavěna a přezbrojena natolik, že už to není tatáž loď, kterou jsi znal. Tvůj chránělec..."

"Decker."

"Ano. Už je teď na palubě osmnáct měsíců, dokonale se obeznámil se všemi změnami."

"Zná veškeré konstrukční změny, nové lodní systémy jako nikdo druhý v celé Flotile."

"Naprostá pravda, Jime."

"Děkuji ti, Lori. Nebude ti vadit, když teď přeruším spojení? Měl jsem dojednané nějaké jednání a už takhle tam přijdu pozdě."

ČTVRTÁ KAPITOLA

Můžete tomu říkat, jak chcete - velitelství Flotily, vrchní velitelství nebo Admiralita. V každém případě to přebývá v budově, která vysoko přechází vrcholky gigantických sekvojí, jako by zvedala hlavu do vesmíru. Les vyrostl na poloostrově, kde kdysi stálo město San Francisco. Ačkoli některá městská muzea mají ještě vyšší budovy, které se zachovaly z průmyslové minulosti, velitelství Flotily přesto ční jako význačný bod, neboť dnešní svět už velkou část svého životního ruchu ukryl pod zem.

Přesně před dvěma hodinami Kirk nastoupil do metra z Gibraltaru na ostrov Los Angeles, kde nastoupil do první tramvaje letící na sever. Nyní, o patnáct minut později, už viděl čistou modrou vodu sanfranciského zálivu. Jako pokaždé mu pohled na budovu velitelství zrychlil tep. Od chvíle, kdy vyšel z Akademie jako podporučík, vždy obdivoval dokonalou symetrii projektu a vzrušující spojení kosmického a pozemského materiálu. Tritaniově modrá nadstavba vyrůstala z podstavu ze šedé žuly a probouzela v člověku dojem, že hledí na pohádkový hrad. Pro Kirka to byla architektonická báseň zpívající o klíčovém vztahu mezi bahnem, v němž se člověk brodí, a hvězdami nad jeho hlavou.

Dnes se ovšem žádná z podobných úvah v Kirkově hlavě nevynořila. Byl rozzlobený a zklamaný, a značnou část z té zlosti a hořkosti obracel sám proti sobě. Jak se mohlo stát, že zůstával po tři roky tak dokonale slepý k faktu, že s ním vrchní velitel manipuluje?

"Přistání u velitelství Flotily za pět minut."

Rutině se ozval počítač a oznámil tak, že začínají klesat. Dole pod nimi Kirk rozeznával řidkou řadu štíhlých pylonů vyzařujících mikrovlny, které tramvaj zásobovaly energií a vytyčovaly jí dráhu.

Už za několik málo minut dojde ke střetnutí, jež rozhodne o tom, zda zůstane členem Flotily, bude žít či zemře, anebo jestli to všechno pošle k čertu. Klíčem byl vrchní velitel admirál Heihachiro Nogura. Kirk neměl nejmenší pochybnost o tom, proč Nogura přikázal Lori Cianové, aby ho v podobě hologramu navštívila na Gibraltar. Vrchní velitel tváří v tvář všem tlakům způsobeným blížícím se Větelcem spěšně poručil Lori, aby usmířila člověka, který by mohl působit nesnáze - James Kirka. Nogura jistě usuzoval, že když tak dobře zvládla Kirka už jednou, jistě si najde způsob, jak to dokázat i podruhé. Jenže tentokrát Kirk už konečně pochopil, že ho manipuluji.

Platí pořekadlo, že člověk si nikdy neváží toho, co má, dokonce i na úrovni vrchního velitelství? V průběhu nedávných let se snad zdálo, že James Kirk zavalený papírováním a velmi nešťastný je stále snadněji a snadněji manipulovatelný. Ani Nogurovi, ani Lori jistě nepředvedl nic, co by připomínalo, že je stále stejným mužem, jenž se tak výrazným písmem zapsal do lodního deníku Enterprise. A třeba opravdu už nebyl stejným mužem - alespoň až doposud ne.

Kirkovi připadalo, jako by mu kdosi najednou otevřel zrak i sluch. Odstranil hráz myšlenkám. Připadalo mu neuvěřitelné, že úplně přestal věci analyzovat, ptát se na jejich podstatu, pochybovat. V hlubinách vesmíru by to stálo lidské životy a třeba i celou loď. Najednou zřetelně viděl, jak ho admirál Nogura zneužil*. Jak to jen mohl po celou dobu přehlížet? Ode dne, kdy Kirk přivedl otřískanou kosmickou loď a její posádku z dlouhé výpravy, stal se pro Noguru nedocenitelným. Ale ne pro Noguru jako člověka, laskavého dědečka a přítele, který v dřívějších dobách mnohokrát podal mladému poručíku Kirkovi pomocnou ruku. Kirk znamenal hotový poklad pro Heihachiro Noguru, vrchního velitele, který přísahal, že nezaváhá před žádnou obětí nebo cenou, kterou by bylo nutno zaplatit při plnění jeho povinností vůči milované Flotile.

Noví lidé mezi obyvateli Země stále důrazněji kritizovali náklady na udržování Flotily, její cíle a smysl. Admirál Nogura nemohl přehlédnout, že Kirk má cenu živoucího symbolu, přímo na míru ušitého hrdiny, který omráčí davy a proti kritikům postaví argumenty vyplývající z jeho autentických zkušeností přímo z vesmíru. Flotila tedy potřebovala symbolického hrdinu tady, ne bůhví kde ve vesmíru na další dlouhé výpravě.

Alcatrazský dětský park sotva zmizel z dohledu po levé straně, když Kirk pocítil, že v tramvaji ožily pohlcovače momentu hybnosti a rozbzučely se. Stroj ostře zabočil doprava a prudce brzdil, ale člověk nepocíťoval žádný pohyb. Rychlým pohledem přelétl zrcadlově modrou Admiralitu tyčící se vysoko nad nimi a tramvaj najednou prolétla vstupem provrtaným v Telegraph Hillu. Dosedla a zastavila se na terminálu před vrchním velitelstvím Flotily.

Kirk vyrazil ven jako první a proběhl halou vybudovanou v podobě vysokánského domu. Když vyskakoval z

širokého výstupu tramvaje, zcela ignoroval úchvatný pohled na sanfranciský záliv. V hale panoval čilý ruch a teprve dodatečně si Kirk uvědomil, že většina tváří - lidských, jejichž výraz uměl přecházet - byla zachmuřená a znepokojená. Nepřišlo mu na mysl, že se předmět jeho zájmu za několik málo posledních hodin zcela proměnil. Ačkoli se stále domníval, že ho sem žene profesionální starost způsobená záhadným Větřelcem, cosi vevnitř se stále úporněji upínalo na kosmickou loď jménem Enterprise.

"Korvetní kapitáne Sonaku!"

Sonak se překvapeně obrátil, protože kdosi vykřikl jeho jméno na veřejnosti - na Vulkanu by se to považovalo za hanebné narušení soukromí. A ještě více překvapilo vulkanského vědeckého důstojníka,

*Poznámka admirála Kirka: Skutečnost, že mě admirál Nogura "zneužil" (stejně jako admirál Lori Cianová), mi dnes nepřipadá o nic víc šokující než připomenutí dob, kdy jsem byl nucen riskovat bezpečnost a životy mých vlastních podřízených. Věřil jsem, že je to nutné pro bezpečnost naší lodi a celé posádky. Naše služba je těžká a postavení velitele je nejosamělejší a nejbolestivější ze všech možných zaměstnání.

když spatřil, že se toho dopustil Kirk, který bezpochyby znal a vždy dodržoval vulkanské zvyklosti. Pochopil, že takovou nezdvořilost mohla vyvolat jen nějaká mimořádně naléhavá záležitost.

"Už jste byl jmenován vědeckým důstojníkem na Enterprise?"

Vulkanec přikývl. "Bylo mi řečeno, že vyšlo z vašeho doporučení, admirále. Děkuji vám."

To děkuji vám už bylo zbytečné, ale Sonak je přesto dodal. Tento pozemšťan, Kirk, už mnohokrát dokázal, že si účtu zasluhuje.

"Proč potom už nejste na palubě?"

Před takhle urážlivou upřímností Sonak přivřel mysl. "Kapitán Decker mě požádal, abych nejprve uspořádal instruktáž tady a pak teprve..."

"Tady na velitelství?" skočil mu Kirk do řeči. "Enterprise se přece už připravuje opustit dok..."

"Což jí potrvá minimálně ještě dvacet hodin, admirále."

"Opustí dok do dvanácti hodin," opravil ho Kirk. "Podáte mi hlášení okamžitě, jakmile se tak stane."

"Vám, pane?"

Kirk rezolutně přikývl. "Zamýšlím se nyní krátce setkat s Nogurou a potom se okamžitě přepravím na Enterprise."

Potom se Kirk otočil a rozběhl se k turbovýtahům. Vulkanec jej sledoval pohledem a tázavě pozvedl jedno obočí. Nelíbil se tenhle Kirk od toho, kterého Sonak až doposud znal? Dal by přednost tomu, aby lidé nebyli tak záhadní.

Jestli Kirk pomyslel na Enterprise už někdy předtím, připadala mu jako nesplnitelný sen. Štábní důstojník už nikdy víckrát nemůže okusit slast z velení kosmické lodi, alespoň potud, pokud patří k Flotile. Kirkovi někdy přišlo na mysl i to, že by se vůbec měl vzdát činné služby - jenže tím by si jen všechno zhoršil. Takhle sice už nikdy nepozná neuvěřitelnou svobodu a nezávislost velitele kosmické lodi, ale pořád ještě má alespoň blízko k Flotile.

Když kráčet k Nogurově kanceláři, znovu se v myšlenkách vrátil k Enterprise. Ovšem neměl ani ponětí, nakolik ho hnala kupředu touha po kosmické lodi. Upřímně věřil, že přišel proto, poněvadž vyvstalo nebezpečí a bylo zapotřebí, aby Enterprise vzlétla. A že on, Kirk, je lepším kandidátem na jejího velitele než bezpochyby talentovaný, ale mnohem méně zkušný Decker.

* * *

"Tahle situace pro vás musí být dost obtížná," řekl Nogura. "Kapitán Decker je něco jako váš chránělec, že?"

"Ano, pane, ale nechápu, co by na tom mělo být obtížného. Doporučil jsem ho na tohle místo dříve, poněvadž to byl nejlepší muž, který byl po ruce. V tomhle případě už není."

Kirk věděl, že je tak podnícený a odhodlaný, jak už nebyl po celá léta - a měl i silné argumenty. Těch pět roků zachycených v lodním deníku Enterprise podporovalo jeho tvrzení, že Nogura nyní nepotřebuje kapitána dobře obeznámeného s přestavěným plavidlem, nýbrž mnohem více takového, který se umí vyrovnat s neznámým čiňajícím v kosmickém prostoru. Jako například s tím, co se nyní řítí proti Zemi.

Nogura nejprve vypadal nerozhodný a netrpělivý - avšak Kirk pochopil, že vrchní velitel je také znepokojený a unavený. Bez ohledu na minulost, je dnešní Kirk lepším kapitánem než bystrý a energický mladý Decker? Jaké následky zanechal na Kirkovi, že strávil téměř tři roky v neznámém prostředí, kde se necítil šťastný? Za normálních okolností by se Kirk nikdy takového přímého střetnutí s vrchním velitelem Flotily neodvážil. Jenže nyní v něm vyvstala první skutečná touha za celé tři roky. Navíc Nogura, ačkoli byl obávanou a dynamickou osobností, byl také tím, kdo ho manipuloval a zneužil. Nastala bitva, kterou se Kirk rozhodl vyhrát.

Postřehl, že Nogura konečně zapochyboval o svém rozhodnutí jmenovat Deckera. Ale byl neuvěřitelně úporný a v žádném případě nechtěl riskovat svou reputaci. Kirkovi začalo být zřejmé, že lituje způsobu, jímž ho přiměl, aby přešel do štábu.

Kirk strávil s Nogurou dvanáct minut. Nikdy dosud nezažil, že by věnoval nějaké návštěvě anebo rozhodnutí tak dlouhou dobu. Když Nogura náhle povstal, pocítil, jak ho zamrazilo.

"Tento problém podrobně zvážil celý štáb, Jime," řekl vrchní velitel. "Obávám se, že všechny argumenty, které jste mi tady předložil, jsme už předtím pečlivě posoudili."

"Admirále, moje argumenty nebyly zváženy ani pečlivě, ani podrobně, poněvadž jsem nebyl přítomen." Kirk pochopil, že jeho jedinou nadějí je postavit se Nogurovi přímo. "Nyní jsem přítomen a žádám vás, abyste mi sdělil veškeré argumenty, které mluví proti tomu, abych byl vybrán já."

Jako admirál a navíc člen Nogurova štábu měl Kirk jak právo, tak i povinnost znát veškerá hodnocení své osobní

výkonnosti, zvláště pokud ji jeho nadřazení považují za nedostatečnou.

Nogurovy oči se Kirkovi zabodly do tváře a upíraly se na ni po pět sekund, pak deset... dvacet. Kirk zápasil sám se sebou, aby se mu ve tváři neobjevil ani nejslabší náznak jeho pocitů. Tušil, že v následujících okamžicích buď všechno vyhraje, anebo ztratí.

"Jak silně toužíte, abyste ji dostal zpátky?"

"Enterprise? Nepopírám, že by mi bylo docela příjemné, kdybych opět vstoupil na palubu..."

"Jíme, apeluji na vaši čest. Jestli existuje sebeslabší možnost, že vás k žádosti přimělo něco jiného než profesionální přesvědčení, že jste nejlepší, kdo se dokáže postavit té hrozbě z vesmíru, kdo se pokusí rozluštit, co to vlastně je, a navázat kontakt, pokud obsahuje myslící hmotu..."

"Nechápu, jak můžete brát v potaz mou čest, Heihachiro. Nevzpomínám si, že bych někdy v minulosti lhal - a jsem si jistý, že ani vy mně."

Kirk pochopil, že vyhrál. A také věřil, že všechno, co řekl či co zůstalo nevyřčeno, je celá a úplná pravda.

PÁTÁ KAPITOLA

Kirk prošel velitelstvím Flotily k hlavnímu orbitálnímu přenosovému zařízení a snažil se přitom nedat znát ve tváři radostné vzrušení. Věděl, že bezostyšně využil poctivosti Heihachira Nogury. Ale byl spokojený, neboť pro to měl dobrý důvod. Raději nemyslel na poslední Nogurova slova: "Jestli jste přesvědčený, že jste ten správný muž, Jíme, pak jděte! Ale jestli ne, proboha, nedělejte to!"

Kdyby byl přítomen McCoy, jistě by ho to znepokojilo. Tohle nebyl Kirk z lodních deníků Enterprise, a to ani v nejmenším. Co si se ztratilo, jakési ostří se otupilo a v téhle chvíli se nedalo rozhodnout, jestli se to dá znovu napravit nebo ne. Kirk měl hlavní zájem o Enterprise, a teprve sekundárně o Vetřelce v podobě mraku mířícího proti Zemi. McCoy by ho možná varoval, že ačkoli mužská láska ke kosmické lodi a k ženě sotva snese jiné než básnické srovnání, obojí je zatíženo podobnou vášní vlastnit - a také podobnou slepotou k zodpovědnosti, která s láskou souvisí.

Kirk vystoupil na přenosovou plošinu. "Orbitální doky," poručil. "Centroplex, oblast sedm. Přenést."

Přenosový paprsek dopravil Kirka do technického oddělení obrovitého Centroplexu, kde sídlilo administrativní ústředí a většina dalších centrálních služeb rozlehlých, neustále se rozrůstajících orbitálních doků. Bylo to největší zařízení Flotily na stavbu a opravu lodí odsud až po Antares. Právě tady téměř o devět let mladší kapitán James Kirk poprvé převzal velení nad Enterprise.

Šéfinženýr Montgomery Scott Kirka zahlédl a příjemně překvapený se odlepil od skupinky shromážděné kolem počítače. Přes Scottovy tmavé oči a pevná ústa pod novým knírkem přelétl záblesk připomínající všechny společné roky, avšak jeho výraz nadále vyjadřoval starost a znepokojení.

"Admirále, ten rozkaz k odletu. Velitelství Flotily ho přece nemůže myslet vážně."

"Proč nepracuje přenosové zařízení Enterprise, pane Scotte?"

"Dočasný trouble, pane." Potom z něj prudce vylétlo: "Admirále, právě jsme strávili osmnáct měsíců přestavbami a opravami. Možná bysme dokázali odstartovat za dvacet hodin. Ale kdo k čertu vymyslel, že najednou máme připravit loď za dvanáct hodin?"

Kirk postřehl, že jeho střetnutí se Scottem všichni zvědavě sledují. Muselo to tady být už prosáklé dohady a zvěstmi a po jeho příchodu bezpochyby zavířily nové a některé z nich možná i pravdivé. Přistoupil ke Scottovi a postrčil ho ke kruhovému pneumatickým dveřím vedoucím k transportnímu modulu, přistávajícímu k Centroplexu z vnější strany.

Scottymu se zúžily oči. Strávil už příliš dlouhou dobu společně s tímhle mužem, než aby mu nedošlo, že se něco děje. Ten pohled znal, už několikrát předtím spatřil Kirkovi ve tváři podobný výraz. Scottyho předchozí kapitán se připravoval střetnout se s nějakým nebezpečím, ale byl také pevně odhodlán tenhle souboj vyhrát. Šéfinženýr začal našlapovat zlehka, ale přesto neopustil téma, které jej sužovalo. "Potřebuje ještě moc dodělávek, zkušební plavbu..."

"Pojďme," vybědl ho Kirk bezvýrazně. Scott překvapením zamrkal, na okamžik nejistý, co se po něm chce. Avšak Kirk nastoupil do transportního modulu a Scott si uvědomil, že mu právě přikázal, aby ho odvezl na Enterprise. Nebyla to žádost, byl to rozkaz.

"Jo, pane." Scott rychle přisedl k palubní desce modulu, kde vytiskl svůj identifikační kód a cíl jejich letu. Za zády se jim prudce zavřely dveře od přechodové komory Centroplexu i dveře transportního modulu a hydraulické západky se zvonivě uzamkly.

Kirk pokročil do přední části modulu ke Scottovi. Zaplálo zelené světlo a pak to sotva patrně cuklo, jak se modul odpoutal od obrovitého Centroplexu. Teď už volně plul kosmickým prostorem. Scott ovládal tlačítka pohonu, jako by třemi prsty hrál na nějaký hudební nástroj. Modul je odnášel do polostínu nad orbitálními doky. Země stála stranou nad nimi, její obrovitý kotouč zalévalo Slunce, které mizelo za rozlehlou, hladkou plochou Pacifiku.

Kirk hovořil rychle a ličil Scottovi závažné detaily relace, kterou mu při poplachu odvyšili - popsal světloující mrak a sdělil mu domněnku velitelství Flotily, že by to ve skutečnosti mohlo být silové pole produkované jakýmsi neuvěřitelně silným energetickým zdrojem uprostřed mraku. Při Kirkově líčení nových klingonských křižníků Scott prudce vzhlédl, a když admirál dospěl ke scéně jejich zániku, probleskla mu v očích směs uspokojení a soustrasti. Pohledy obou mužů se setkaly. Vědomí, že nejmocnější plavidla klingonské flotily mohou také podlehnout zkáze, bylo uklidňující, nicméně ponechávalo ve vzduchu nezodpovězenou otázku - a v tomhle okamžiku nezodpověditelnou - zda by Enterprise po generální opravě přestála Vetřelcův útok lépe.

"Klingoni na mrak určitě zaútočili první," dodal Kirk. "Takové chyby se Enterprise samozřejmě nedopustí..."

"Neexistuje žádná záruka, co Enterprise dokáže," přerušil ho Scott. "Nikdo nemá jistotu, co je v jejích silách. Motory, ochranné štíty, zbraně i obranné systémy - tohle všechno je nové. Nevím, co by provedla na zkušební plavbě, natož pak když ji chtějí vyzkoušet přímo v boji! A motory, admirále, vůbec jsme je neotestovali při nadsvětelné rychlosti. Když k tomu připočtu nezkušeného kapitána..."

"Za dva a půl roku ve štábu Flotily jsem sice trochu vyšel ze cviku, pane Scotte," skočil mu do řeči Kirk, "ale nepovažoval bych se za nezkušeného."

Scottovi okamžik trvalo, než mu slova došla - a ověřil si je dlouhým, ostrým pohledem na výraz Kirkovy tváře. Důstojníci z generálního štábu se normálně nevracejí na kapitánský můstek jednotlivé lodi.

"Vrátili mi ji zpátky, Scotty."

Scott na něj zíral, něco pochopil a zbytek si domyslel. "Vrátili ji nazpátek, pane? Pochybují, že to bylo takhle snadný." Scott skutečně neměl žádné pochybnosti o tom, že Kirk si musel loď tvrdě vybojovat. "Žádného muže, který dokázal něco takového, bych se neodvažoval zklamat," pokračoval. "Bude připravená včas, pane. Nějak ji dám dohromady."

Kirk jednoduše přikývl. Očekával to a s ničím jiným by se nespokojil. Jeho oči mezitím sklouzly směrem, jímž se pohyboval orbitální modul. Uvědomil si, že Scott mu úmyslně v průběhu rozhovoru bránil v pohledu na část doků.

Kapitán spatřil, jak se po šéfinženýrově tváři rozlévá pyšný výraz, a pohled mu změkkl. Scott se dotkl několika postranních tlačítek na palubní desce a do tváře mu prosákló potěšení.

"Tak tady je, pane!"

ŠESTÁ KAPITOLA

Visela v orbitálním suchém doku ověšená krajkou nejrůznějších přístrojů a zařízení. Enterprise!

Montgomery Scott s nečekaným smyslem pro dramatické vyvrcholení manévroval s modulem tak, aby kosmickou loď udržel mimo Kirkův pohled do poslední chvíle. Potom zapjal boční trysky, prudce modul otočil a ukázal Enterprise v plné její kráse a velikosti.

Kirk měl oči jen pro ni. Lešení stále ještě svazující kosmickou loď pro něj neexistovalo - pokud vůbec viděl suchý dok, měl zato, že jeho reflektory jsou tu jen proto, aby ještě více podtrhly novou symetrii a krásu Enterprise.

Světla skutečně dramatický účinek zvyšovala. Zalévala loď ze všech stran obrovitého doku a proti sametové černi vesmíru v pozadí se zdála dvojnásob třpytivá. Kirk samozřejmě už některé části nové Enterprise viděl, ale jen uprostřed renovace. Nyní byla kompletní, půvabně celistvá - Kirk zapátral po výrazu, jímž by vyjádřil, co pociťuje. Vypadala jako krásná žena? Ne, v tomhle okamžiku pro něj znamenala mnohem víc. Mýtická bytost, která ožila? Ano, přesně tak! Byla jako Afrodité v okamžiku, kdy ji Zeus poprvé vylovil z moře, nahou a ochromujícím způsobem krásnou.

"Vylovil koho, pane?" Scott na něj vrhl užaslý pohled.

Kirk si uvědomil, že musel mluvit nahlas.

Scott zakornidloval s jejích modulem po celé délce lodi a pak ji oblétl, aby se Kirk mohl pohledu dosyta nabažít.

Šéfinženýr Kirka taktně upozorňoval na změny a novinky, aby udržel zdání, že to není nic jiného než inspekce. Potom se na monitoru modulu objevil kód, jímž se jim povolovalo přistání u jedné z přechodových komor na nákladní palubě.

Kirk uslyšel, jak modul přistál. S kovovým cvaknutím se zamkly bezpečnostní záklapky a s důvěrně známým zasyčením se otevřely dveře přechodové komory.

Znovu se vracíš domů! Jestli ti to chtěl někdo překazít, ošklivě se mýlí! Co to vlastně ten Scott říká?

"Vítám vás na palubě, kapitáne," opakoval Scotty.

Na nákladní palubě panoval dokonalý nepořádek. Povalovaly se tu balíky se zásobami, bedny s přístroji a palety pro uskladnění materiálu ve stavu beztíže. Mezi tím vším pobíhali technici. Kirk pocítil obavy, když spatřil, jak loď přebudovali dokonce i v těchto místech. Na takhle rozsáhlé změny, jaké teď objevoval, ho nepřipravilo ani studium plánů, ani jeho návštěvy lodi v průběhu rekonstrukce. Avšak i v tomhle naprostém zmatku, který tady panoval, rozeznával jistý řád, jenž mohl vycházet pouze z pečlivé konstrukce skladiště. Staré kontejnery putovaly jeden za druhým na palety pro skladování v beztížném stavu, jako by každý z nich měl vlastní inteligenci a zaskočil přesně do správného místa skládky bez ohledu na pár propocených členů posádky. V tomhle řádu Kirk nacházel cosi uklidňujícího.

Dvířka přechodové komory se za Kirkem a Scottem s cvaknutím zavřela - transportní modul, který je sem dopravil, byl zapotřebí někde v jiné části orbitálního doku. Na pracujících mužích byly patrné známky spěchu a únavy. Snažili se dokončit úpravy na své části Enterprise v prakticky nemožné lhůtě dvanácti hodin.

Může být připravena včas? Kdesi uvnitř tohoto plavidla se nacházel kapitán Decker, který protestoval na velitelství Flotily, že mu pouhý tucet hodin nestačí. A Decker znal novou Enterprise - nebylo pochyb, že už ji musel znát velice důvěrně. Může on, Kirk, zvládnout to, co mladý a schopný Decker považuje za nemožné?

Vpřed vykročil propocený mladý podporučík, aby je přivítal. Při pohledu na admirála vstupujícího na palubu znervózněl.

Proboha, jací dnes byli všichni mladí!

"Žádám o povolení vstoupit na palubu, pane," řekl Kirk.

"Vstup povolen, pane," odvětil podporučík. "Vítáme vás, admirále... a šéfinženýre Scotte, máte se okamžitě dostavit do strojovny."

"Omluvíte mě, pane?" řekl Scott a odběhl.

Kirka to pomyšlení zasáhlo opět naplno. Vrátil jsem se! Ale ve stejném okamžiku si uvědomil, že svou přítomností

komplikuje život úspěšnému mladému podporučíkovi, který měl zjevně na práci něco důležitějšího.

"Pane, jestli vás můžu někam zavést..."

"Myslím, že tu nezabloudím, podporučíku." Kirk vyrazil vpřed a cítil, jak se mladému důstojníku za jeho zády ulevilo. Přesl přes úzký můstek a pak přeběhl palubu k nejbližšímu turbovýťahu. Pár vteřin vyčkával, až ho napadlo, jestli taky nepřebudovali turbovýťahy. Třeba dnes už nestačí, aby se člověk postavil do dosahu senzoru. Rychle zapátral v paměti, jestli se o turbovýťazích nedočetl něco v plánech...

Kabina turbovýťahu dorazila a otevřela se s důvěrně známým zasyčením. Kirk nastoupil, potěšen se rozhlédl a vychutnal, že výťah uposlechne jeho příkaz, kam ho má dopravit.

"Na můstek," poručil.

Zařízení turbovýťahu uposlechlo. Dveře se zavřely a výťah se rozjel rychleji, než jak si Kirk pamatoval z dřívějšíka. Pociťoval malý zbyteček neodstraněného momentu hybnosti, podle kterého usoudil, že kabina prudce akceleruje vzhůru, a potom i boční pohyb. Turbovýťah se horizontálně přemístil do jiné výťahové šachty, aby mohl pokračovat výš. Na stěně kabiny bylo nové zařízení informující o jejím postavení, avšak Kirk mu věnoval jen letmý pohled. Jeho vycvičené smysly mu prozrazovaly všechno, co potřeboval vědět - že výťah prolétl obrovskou strojovnou lodi a nyní se žene vzhůru uvnitř širokého pylonu spojujícího motory s talířem Enterprise. Ano, znovu slaboučce pociťoval, jak výťah zrychluje a projíždí prvními jedenácti palubami na úroveň můstku.

A už brzdí! Za pár vteřin tam bude. Informoval někdo směnu na můstku, že se znovu stal jejich kapitánem? V každém případě bude důležitý první dojem, kterým na ně zapůsobí. Měl by se objevit mírně znepokojený, ale také přesvědčený, že mu plně...

Dveře turbovýťahu se rozlétly. Kirk vystoupil na můstek. Nikdo ho nepoznal a vůbec nikdo si jeho přítomnosti nevšiml. Na rozdíl od nákladní paluby připomínající rozlehlou arénu plnou všeho možného, můstek spíše vypadal jako tlakový hrnec, pod nímž se topí naplno. Všude panoval naprostý nepořádek. Pod nohama se válely přístroje, ovládací panely měly odšroubované svrchní kryty, od monitorů visely nezapojené kabely. Elektrická relé klapala, servomotory bzučely a odkudsi se ozýval usířvoucí pískot signalizující přetížení.

Kirka znovu přepadly na letmý okamžik obavy - pocit, že do všeho vlétl po hlavě a snad až příliš nepřipravený. Dobře jej charakterizovalo, že se okamžitě rozzlobil sám na sebe. Nesmí si přece dovolit žádné negativní myšlenky - velení je pozitivní funkce! V průběhu rekonstrukce Enterprise navštěvoval, pečlivě sledoval všechny plány a technické podmínky. Určitě tu zdomácní, a rychle - něco z toho zmatku mu už teď začínalo dávat smysl.

Všimli si ho. Asijský romantik Sulu, nyní s výložkou korvetního kapitána, zůstal stát zmrazený uprostřed pohybu u kormidla. Črčel z něj pot. Uhura, rovněž jako korvetní kapitán a se stále stejnými krásnými klasickými rysy v obličeji, se náhle zastavila při spěšné a nervózní kontrole volací frekvence. A Chekov, jehož chlapecký vzhled vůbec neodpovídal hodnotě poručíka, strnul u soustavy ovládacích panelů nových zbraní. Kirk si vzpomněl, že zaslechl, že se Chekov nedávno vrátil ze školení pro velitele phaserových a obranných systémů.

"Pane...?"

"Vy tam, vypněte ten příšerný zvuk!"

Zmatek se začal zklidňovat, přítomní si pohledy či rychlým šepotem předávali informace o Kirkově příchodu. Uhuřina tvář vyjadřovala bezpochyby potěšení a srdečné přijetí. A pak pronesla slovo, o němž Kirk doufal, že je někdo vysloví.

"Kapitáne," řekla, "velitelství Flotily nás právě informovalo, že přebíráte velení."

Uhura pokročila směrem k němu, Sulu s Chekovem se přidali. Všichni měli ve tvářích úsměvy. Pár nových lidí také zamumlalo pozdravy. Kirk si uvědomil, že vítání by se mohlo zvrhnout v sentimentální a zdoluhavou záležitost. Prvé okamžiky jeho velení však byly příliš důležité, než aby si mohl něco takového dovolit.

"Děkuji vám za milé přijetí. Přál bych si, aby proběhlo za méně dramatických okolností." Podařilo se mu nalézt správný tón a výraz. Později bude na potřásání rukou a sentimentální výlevy času dost. Obrátil se k Uhuře: "Strážní družice Epsilon 9 Větrlece monitoruje. Udržujte s nimi neustále spojení."

"Ano, pane," odpověděla Uhura.

Kirk se znovu rozhlédl po můstku a zeptal se: "Kde je kapitán Decker?"

Mlčení, které se rozhostilo, prolomil Sulu. "Je v motorové sekci, pane." Kormidelník zagestikuloval směrem ke kapitánskému křeslu. "Ještě nic neví."

Kirk se obrátil na Chekova. "Svolejte, prosím, celou posádku na rekreační palubu na 04,00. Dohlédněte, aby zavěsili velkou obrazovku a aby fungovala. Chci ukázat všem, čemu budeme muset čelit."

SEDMÁ KAPITOLA

Když se za Kirkem zavřely dveře turbovýťahu, dříve než se zase všichni vrhli do práce, celý můstek zůstal na okamžik ponořen do ticha. Jako by se i po Kirkově odchodu udržoval v místnosti elektrický náboj. Chekova překvapilo, když zjistil, že z nějakého neznámého důvodu zadržuje dech.

"Chtěl ji zpátky," řekl Sulu. "Ale je dobře, že jsem mu nestál v cestě, když po ní zatoužil!"

Uhura přikývla. I ona to v Kirkovi vycítila. Navíc měl v očích výraz, jímž hleděli někteří muži, když právě získali ženu,

kteřá už ležela na posteli. Uhuru tenhle pohled nevyváděl z míry, ale znepokojoval ji úžasný hlad, který mu rovněž četla v očích.

Jeden z nových členů posádky se vzrušeně ozval: "A co kapitán Decker? Velení nad touhle lodí přece dali jemu - od začátku rekonstrukce se odsud nehnul ani na vteřinu!"

V okamžiku, kdy se Uhura postavila na Kirkovu obranu, rázem z ní veškeré pochybnosti vyprchaly. "Podporučíku, naše šance, že se z téhle výpravy vrátíme živí, se možná právě teď zdvojnásobily!" V skrytu duše ovšem zapochybovala, jestli Kirka nepřeceňuje. Z toho, co pochopila z relací, si už dokázala dát dohromady celkem slušný obrázek, co je čeká. Samotnou ji překvapilo, že je na pochybách, zda dnešní Jim Kirk se dokáže stejně vyrovnat se všemi kritickými situacemi jako kapitán, kterého znala z dřívějšíka. Nedalo se popřít, že strávil tři roky na Zemi a vykonával práci, kterou nikdy neměl přijímat.

Montgomery Scott stál uprostřed čehosi, co silně připomínalo pravou pekelnou říši. Motorová hala se zvedala do výše tří palub nad jeho hlavou a o další čtyři klesala dolů. Nyní ji sice neozařovala oslepující pekelná záře jako ve chvílích, kdy byl spuštěný nadsvětelný pohon, avšak i při tomhle malém výkonu propůjčovalo mihotavé světlo vycházející z vlnových kolektorů celé místnosti přízračný, nadpozemský vzhled. Jenže Scott si už dávno ničeho takového nevšímal. Jinak by se tu ani nedalo pracovat, ačkoli si stejně tak neuměl představit, že by pracoval kdekoli jinde.

Scott se netrápil sny, že jednoho krásného dne bude velet své vlastní lodi. Byl by to zajisté považoval za nesmyslné marnění svého talentu. Nedokázal si představit větší čest, nebo větší slávu, než jaké už dosáhl tím, že se stal hlavním inženýrem na kosmické lodi, zejména pak téhle.

Uplynulé tři roky strávené přestavbami a opravami Enterprise se staly nejšťastnějším obdobím jeho života - a náhle se mělo všechno zkazit tím, že museli překotně spěchat, aby loď uvedli do provozu. Motory nové konstrukce ještě vůbec nebyly testovány za nadsvětelné rychlosti, a tyhle motory byly šestkrát výkonnější než všechny ostatní, jaké kdy člověk při letu do vesmíru použil. Musel nanevšest důrazně připomenout, že něco takového se nedá začít používat spěšně nebo neopatrně.

"Hotovo, inženýre. Porovnejte teď, jak vypadá nový magnetický záznam."

Promluvil mladý svalnatý muž, který se v tomhle okamžiku zdál bezhlavý. Willu Deckerovi se podařilo zastrčit celou hlavu do nepatrného otvoru v ovládacím panelu - což bylo štěstí, poněvadž to umožnilo mladému kapitánovi spatřit téměř mikroskopické místo, kde se přepálil křížový kabel. Drobná porucha stačila, aby byl lodní přenosový paprsek vyřazen z provozu. Právě vzkaz o defektu přiměl Scotta, aby se sem přihnul od vchodu na nákladovou palubu. Znovu ho překvapila Deckerova důmyslnost, s níž si počínal při diagnostikování a vyhledávání místa závady.

Potom už byly testy funkce přenosového paprsku bezvadné. Ale když si Decker pokoušel vyprostit hlavu z otvoru, stále ji měl plnou starostí. Přenosový paprsek teď už zase může začít nakládat na loď členy posádky i vybavení, avšak Decker si přál, aby měl dostatek času na další zkoušky. Jak se paprsek zachová při přetížení? Proč se ten kabel přepálil a proč se závada neukázala při testech? Scotta napadly podobné myšlenky a začal Deckera přesvědčovat, že by se na to neměli vykašlat - a pak si náhle uvědomil, že Decker bude už brzy odvolán. Pociťoval čím dál větší zklamání, že tenhle mladík bude muset odejít. Už si ho stačil oblíbit a začal si ho vážit.

Když Scott spatřil, jak Kirk vstoupil a blíží se k nim, cítil, že mu z rozpaků červenají tváře. Uvědomil si totiž, že Kirk to řekne Deckerovi právě tady. Zauvažoval, jestli nemá mladého kapitána nějak varovat. Ale ne, od každého jiného by to bylo nevhodné, jenže ne od Kirka. A z hlediska skutečnosti, že dostali šibeniční termín k odletu, Kirk měl bezpochyby právo něco takového udělat, okamžitě a rázně. Jestli měla být Enterprise připravena od tohoto okamžiku za pouhých jedenáct hodin, žádný z nich nesměl zbytečně promarnit ani minutu.

"Admirále Kirku," řekl potěšeně kapitán Willard Decker a natáhl ruku k potěšení. "Dostali jsme od hlavounů ze štábu rozkaz k okamžitému vyplutí." Mladý kapitán se sebevědomě pousmál, což Scottymu připomnělo jiného mladého kapitána Enterprise, jehož kdysi znával. "Odstartujeme na vteřinku přesně, kdybychom ji měli z doku vytáhnout vlastníma rukama. Mám pravdu, Scotty?"

"Jo, pane," souhlasil Scott nepřesvědčivě. "Vytáhneme ji."

"Wille," přerušil ho Kirk rázně, "pojdte kousek stranou, musíme si promluvit." Ukázal do kouta za přepážkou a Decker k němu překvapeně vzhledl. Pak se obrátil ke Scottovi:

"Oznamte mi, až zapojíte náhradní kabel."

"Jo, pane," odpověděl Scott zachmuřeně, jenže to se už oba muži obrátili a kráčeli pryč. Někteří lidé tvrdili, že Decker je až příliš pohledný. Pohyboval se klátivě, s mladistvou nenuceností, zatímco Kirk vyvráždě, s rozmyslnou elegancí. S vědomím toho, co musí udělat, se tvářil podmračeně a rozhodně. Scotta při tom pohledu napadlo přirovnání, které okamžitě odehnal jako zcela absurdní. Přišlo mu totiž na mysl, že se vrátil starý vůdce stáda, aby odehnal mladého říjícího uzurpátora.

"Při vši účtě, pane, doufám, že to nejsou nějaké vrtochy vrchního velitelství. Na to mám příliš mnoho práce," řekl Decker klidně a vesele. Nesmírně Kirka obdivoval a vážil si ho, nejen proto, že býval jeho oblíbencem, avšak před přátelstvím měly samozřejmě přednost povinnosti.

"Kapitánské křeslo je pro mě," řekl Kirk. "Promiň, Wille."

"Kapitánské křeslo je co?" Decker byl přesvědčený, že se Kirk nějak přeřekl.

"Stávám se namísto tebe novým kapitánem Enterprise."

Decker zjistil, že na Kirka nechápavě civí. Sledoval, jak Kirk váhavě natahuje ruku, jako by ho chtěl otcovsky, bratrsky poplácat po zádech, avšak vzápětí mu ztvrdla tvář a paži stáhl zpět. "Zůstanete na palubě jako můj zástupce... dočasně poníženy do hodnosti korvetního kapitána."

Decker znovu našel vlastní hlas. "Vy osobně přebíráte velení?"

"Ano."

"Smím se zeptat proč?"

Kirk přikývl. "Pro své zkušenosti - pět let strávených ve vesmíru, pro obeznámení v zacházení s neznámými jevy, jako je i tenhle, pro znalost Enterprise a její posádky."

"Admirále, tohle je prakticky úplně nová Enterprise. Neznáte ji ani z desetiny tak dobře jako já. A nebudete mít čas, abyste se s ní mohl seznámit. Za třicet hodin už klidně může být vyhlášen bojový poplach."

"Právě proto zůstanete na palubě," odvětil Kirk přímo. "Mrzí mě to, Wille."

"Ne, admirále," vybuchl Decker, "myslím, že vás to zatraceně nemrzí, ani špetku. Vzpomínám si, když jste mě doporučoval na kapitána téhle lodi. Řekl jste mi, jak mi závidíte a jak vás bolí, že už nikdy nebudete velet kosmické lodi. No, pane, zdá se, že jste si přece jenom našel způsob."

"Hlaste se na můstku, pane korvetní kapitáne," poručil Kirk bezvýrazně, "a to okamžitě."

Deckerovy oči se na okamžik pevně zaklesly do Kirkových. Potom se prkenně obrátil a odešel.

Kirk sledoval odcházejícího Deckera a na okamžik zůstal stát, aby znovu našel klid. Více než s Deckerovou reakcí byl nespokojen sám se sebou. Cítil, že měl jasně vyslovit jedno: závist se nijak nepodílela na tom, že znovu převzal velení na Enterprise. To přece nemělo se závistí nic společného...

Co se to k čertu děje? Právě vykročil ke Scottovi, když zahlédl, jak zajiskřil přetížený elektrický obvod. Z panelu, ve kterém se rýpali Scott s Deckerem, zablikotal plamének.

Jeden z techniků se vrhl ke spínači interkomu. "Přenosová místnost, vraťte přenos nazpět! Ihned!" zakřičel a obrátil se ke Scottovi. "Porucha na přenosovém zařízení, pane Scotte!"

Scott, ve tváři křídově bílý, pronesl do interkomu totéž varování: "Přenosová místnost, zastavte provoz! Zastavte..."

Technik ukázal na údaje. "Pozdě. Právě někoho přenášejí!"

Kirk se Scottem se rozběhl k nejbližšímu turbovýtahu.

* * *

Velitelka přenosové místnosti Janice Randová nikdy neprožila tak hrůzné okamžiky. Mimo přenosovou plošinu se začalo vířivě třepotat cosi černého a ošklivého, namísto toho, aby se materializovali dva členové posádky. Udělala snad nějakou chybu při ovládání přeměňovače energie?

"Náhradní zdroj energie!" vykřikla.

Její pomocník okamžitě přepjal spínač.

Randová přes ochranné sklo sledovala, jak se oba útvary pokoušejí zmaterializovat, ale zároveň zůstávají trochu roztřesené. Nebyly také nepatrně pokřivené? Co se stalo? Teď už stačila zkontrolovat, že ona chybu neudělala. Údaje na všech přístrojích byly v pořádku. Proč pak ovšem svítily varovné kontrolky? Její pomocník byl ze všeho stejně překvapený a vyvedený z míry jako ona. K čertu s nevyzkoušeným zařízením!

"Velitelství!" vykřikla do mikrofonu. "Převzmete řízení přenosu! Převzmete... Stáhněte se zpátky!"

"Enterprise, nejsme schopni převzít řízení," odpovědělo velitelství Flotily.

Obě postavy se mezitím ještě více zmaterializovaly. První byl muž, zjevně Vulkanec. První důstojník Sonak, o němž Randová věděla, že má přijít na palubu. Druhá postava byla mladá pohledná žena. Randovou v zápětí přepadla nová vlna zděšení, protože oba se opět rozplynuli, pak se sice objevili, jenže těla měli úplně znetvořená.

Kirk vletěl do místnosti a Scott jen o pár kroků za ním. Vyměnil si místo s pomocníkem a Randová uvolnila sedadlo Kirkovi, který okamžitě začal spěšně kontrolovat, zda je zařízení správně spuštěné. Randová cítila, jak se jí trochu ulevilo, když se přesvědčila, že Kirk udělá všechno, co je v silách operátora. "Ksaku!" To vykřikl Kirk, který hmátl po tlačítku, jímž se zesiloval přenosový signál, a zjistil, že je na novém ovládacím panelu jinde.

"Ztrácíme signál!" upozornil rychle Scott. Kirk našel tlačítko, nastavil plný nouzový výkon a obrátil se k mikrofonu. "Velitelství Flotily, podpořte nás, potřebujeme silnější signál!"

Velitelství Flotily zareagovalo okamžitě. Obě postavy se znovu roztřeseně objevily na přenosové plošině a téměř zcela se na okamžik zhmotnily. Randová zaslechla, jak kdosi ze sebe vydal zoufalý, překvapený sten. Přišel z plošiny? Ne, odsud! Vykřikl kapitán!

Kirk se snažil, aby potlačil příval hrubých nadávek, který se mu dral z úst. Byla to Lori! A taky Sonak - jenže co Lori dělá tady nahore? Umírá, a on to jen bezmocně sleduje.

"Ne! Znovu se materializují!" Randová poznala svůj vlastní hlas. Postavy se znovu objevily na přenosové plošině - jenže hrůzně znetvořené. Z těl jim trčely pokroucené kosti a navenek se objevily ještě pracující vnitřní orgány. Zvedla se znetvořená ruka připomínající pařát, krvácející ústa vykřikla... A potom všechno zmizelo. Přenosová plošina byla prázdná. "Ach, proboha!" Randová opět poznala Kirkův hlas. "Velitelství, převzali jste je?"

"Enterprise" řekl operátor na velitelství Flotily roztřeseným hlasem, "to, co jsme stáhli zpět, už nebylo dlouho naživu. Naštěstí."

Rozhostilo se zdrcené ticho. Potom Kirk opět stiskl spojení, snažil se ovládnout hlas. "Velitelství Flotily... tady Kirk. Vyřídte, prosím, mou soustrast matce a otci admirála Cianové. Navštívím je... až to okolnosti dovolí. Rodinu prvního důstojníka Sonaka můžete kontaktovat prostřednictvím vulkanského velvyslanectví."

Kirk se obrátil a spatřil ve tváři Randové vnitřní utrpení. Zabíla je snad ona?

"Nedalo se nic dělat, Randová. Nebyla to vaše chyba."

Pak se otočil a opustil přenosovou místnost.

OSMÁ KAPITOLA

Kirk se nevidomě potácel chodbou. Sotva vnímal, jak mu spěchající členové posádky a technici z doku uskakují z cesty. Zoufale se snažil, aby si z hlavy vytěsnil obraz znetvořené postavy, která kdysi bývala ženou jménem Lori. Mohl ji zachránit, kdyby neztratil zlomek vteřiny tím, že hledal, kde je nově umístěný spínač zesílení signálu?

Lori. Musela se v poslední chvíli dobrovolně přihlásit na výpravu. Zjistila snad, že potřebují důstojníka-odborníka na zenovou psychologii? Anebo přišla proto, že věřila - v co? Že jí odpustí? Doufal, že takhle se to nestalo, poněvadž mu nijak neublížila. Ten první rok, který strávil na Zemi, potřeboval přesně to, co mu dávala. Také si to uvědomovala a strašně ji těšilo, že ho jednak léčí a zároveň mu poskytuje rozkoš. Skutečnost, že ji ten starý lišák Nogura takhle zneužil, s tím neměla nic společného.

Avšak ani ve chvílích, kdy se mu hnaly hlavou podobné myšlenky, neztratil úplně své velitelské návyky, které ho nutily, aby se odpoutal od osobní tragédie. Jak ovlivní jeho loď, tuhle výpravu? Sonak znamenal nenahraditelnou ztrátu. Byl to druhý nejlepší vědecký důstojník ve Flotile. Ne, nejlepší v aktivní službě.

Kirk zmateně vzhlédl a začal se roztrpčeně rozhlížet - náhle se ztratil. Jeho tázavý pohled zastavil procházejícího důstojníka.

"Turbošachta osm?" zeptal se a cítil se přitom jako blázen.

"To musíte zpátky, pane," odvětil důstojník a ukázal mu přesně tím směrem, odkud přišel.

* * *

Poněvadž posádka už podléhala vyčerpání, zpráva o tragédii v přenosové místnosti by se mohla přehnat lodí jako ničivá taunami. Přes veškeré jištění přenosový paprsek ošklivě selhal. Může se to přihodit i ostatním funkčním systémům na lodi? Nemohlo by to otřást důvěrou v přebudovanou Enterprise? Anebo důvěrou v něho, nového kapitána? Má vyplout podle plánu s takhle nevyzkoušenou lodí? Decker měl pravdu - tohle už nebyla stejná Enterprise, kterou kdysi Kirk tak důvěrně znal. Kdyby býval seděl u řízení přenosu Decker, dokázal by neštěstí zabránit?

Decker! Stál u turbovýtahu a zvědavě sledoval, jak se Kirk blíží. Viděl, že ten, kdo ho nahradil, se musel vyptávat i na cestu k výtahu?

"Budeme muset najít zastoupení za prvního důstojníka Sonaka," řekl Kirk. "Ale stejně bych tady měl rád Vulkance, kdyby to bylo možné."

"Není žádný po ruce, kapitáne." Jak to Decker tak jistě věděl? Mohl si to už ověřit? "Prakticky neexistuje žádný, který by byl v plné míře obeznámen s touto novou konstrukcí."

"Jenže vy jste, pane Deckere," odvětil Kirk. "Obávám se, že budete muset zaujmout místo vědeckého důstojníka."

Kirk se obrátil k odchodu a v zádech přitom cítil Deckerův pohled. Vyčkává jeho nový zástupce, až si Kirk někde pěkně natluče? Byl by on sám taky naštvaný, kdyby mu někdo před lety takhle vyrval z ruky první velitelské místo? Kirk si v duchu přikývl. Mohl Deckerův vztek negativně ovlivnit vykonávání funkce zástupce velitele nebo vědeckého důstojníka? Nevložil na Deckera příliš mnoho odpovědnosti?

Kirk si uvědomil, že potřebuje McCoye. Zachoval se k Deckerovi nesportovně? Docela jistě se zachoval unfér sám k sobě.

Nadělal si mnohokrát více problémů, než mohl způsobit nějaký zástupce. A kromě toho - Decker vůbec nemusel dělat nějaké problémy - vždyť to přece byl výtečný a zodpovědný mladý důstojník. Jestli bude Kirk skutečně tím pravým kapitánem pro tuhle výpravu, Decker to brzy rozpozná. Jenže také si uvědomoval, že Nogura s ním manipuloval směšně snadno, a kromě toho věděl, že dnes už neseděl na kapitánském křesle téměř celé tři roky. Dokáže být opět takovým kapitánem kosmické lodi, jakým býval? Anebo je i tohle sebeklam? Bylo možné, že měl prostě jen štěstí?

* * *

Kirk stiskl interkom ke Scottovi. "Potřebuju fungující přenosové zařízení, inženýre! Žádám celkovou kontrolu všech podezřelých součástí a takové zajištění, aby neselhaly. Před každým přenosem provést veškeré bezpečnostní testy. Kirk, konec."

Do startu zbývalo méně než deset hodin a pouhých dvaadvacet navíc do okamžiku, kdy dostihnou Vetřelce a přehradí mu cestu - za předpokladu, že nenastanou žádné problémy s motory. Může za tuhle omezenou dobu sladit loď, posádku a sebe do hladce fungujícího celku?

Kirk přepnul svou obrazovku na obvod rekreační paluby a viděl, že před termínem, který vyhlásil, se tam dosud sešlo jen několik málo členů posádky. Namátkou přepjal na další obvody, aby loď přehlédl, a trochu se vzpružil při pohledu na řadu lidí, kteří do posledního okamžiku pracovali na svých úkolech.

Uvědomoval si, že žádný kapitán kosmické lodi ještě nikdy neshromáždil úplně celou posádku najednou, i kdyby si to tisíckrát naplánoval. V dříve postavených lodích pro to prostě nebylo dost místa. A také to nebylo zapotřebí - nervová soustava lodi tvořená počítači řízenými videofony a interkomy umožňovala okamžitý kontakt kdykoli s kýmkoli. Jenže tenhle případ byl mimořádný - vyžadoval, aby se posádka a kapitán setkali tváří v tvář. Společně uvidí gigantický rozsah Vetřelcova silového pole - pokud ovšem tohle bylo správné vysvětlení - a spatří také úžasnou výzbroj, která zničila tři klingonské těžké křižníky. A instinkt Kirkovi říkal, že v takovém okamžiku posádka potřebuje cítit přítomnost muže, který ji povede. Také bylo důležité, aby dokázal správně posoudit jejich reakci na neznámé nebezpečí. A i když to někdo snad mohl považovat za staromódní, Kirk dobře věděl, že člověk mnohem lépe čelí nebezpečí, když mu po boku stojí kamarádi.

Napadlo ho, že někdo by mohl kritizovat svolání shromáždění jako zvyšování dramatickosti situace. K čertu se všemi podobnými kritiky! Věděl zatraceně dobře, jaké prostředky má použít, aby mu pomohly stmelit všechny tyhle lidi dohromady tak, aby utvořili tým, který bude potřebovat.

* * *

Kirk vstoupil na obrovskou rekreační palubu, největší jednolitou místnost, jaká kdy byla vybudována na kosmické lodi, přesně ve čtyři hodiny a čtyři minuty. V tu chvíli se už na rozlehlé ploše shromáždilo něco přes čtyři sta členů posádky. Utvořili volné skupinky, které se přelézaly na hořejší balkóny a k velkým pozorovacím průhledům. Dobře se z nich dalo vidět orbitální suchý dok žijící horečnými posledními přípravami k odletu.

Rekreační paluba byla třikrát a možná čtyřikrát rozlehlejší než stejná místnost Enterprise před přestavbou - a to ještě bez posiloven a nových tělocvičen, které k ní přiléhaly. Mnoho členů posádky se domnívalo - avšak žádný z kosmických veteránů - že nová podoba ve jménu odpočinku, sportu a pospolitosti zbytečně plýtvá místem. Avšak astronauté s letitou zkušeností věděli, že tahle rozlehlá místnost má na kosmické lodi stejně důležitou funkci jako motory. Tady se pomocí hudby, zpěvu, sportu, posilování, sportovních soutěží, debatních kroužků, přátelských setkání, lásek a sexu udržoval takový mechanismus života na lodi, aby zároveň zajišťoval maximální výkonnost celé posádky. Ostatně se tu provádělo tolik činností, kolik jich jen lidský důmysl vynalezl. Touha po pospolitosti, touha stát se součástí celku znamená pro život totéž jako kyslík a potrava. Pro lidi, kteří strávili celá léta svého života na téhle lodi, takové místo znamenalo něco jako náves, park, knihovnu, kavárnu, rodinný stůl, obývací pokoj a ještě mnohem více.

Jakmile Kirk vkročil dovnitř, přešel pódium a stanul proti nim, hovor a šoupání nohama rázem ustalo. Na kapitánovo znamení Uhura zapjala hlavní obrazovku na rekreační palubě a objevil se na ní záznam hyperprostorové relace ze strážní družice Epsilon 9. Těžké křížníky třídy K't'inga a světlé mraky vyvolaly očekávanou reakci, překvapení a údiv. Kirka však zaskočilo, když zjistil, že on sám se soustředit nedokáže, jako by to byly obrázky z nějakého fantastického filmu, na kterém není poprvé. Ale pozornost se mu vrátila okamžitě a stoprocentně, když z mraku vyšlehl úžasný zelený bič a první klingonský křížník rázem zmizel, jako by se po něm země slehla...

* * *

Když záznam skončil, Kirk se rozhlédl. Spatřil tváře známé i mnoho takových, které viděl poprvé a které mu připadly téměř neuvěřitelně mladé. Věděl, že řada z nich si klade otázku, zda právě teď na obrazovce nesledovali způsob své vlastní smrti. A rovněž pocítil, že měl pravdu, když svlékl uniformu štábní krysy a znovu si nasadil kapitánské výložky.

"Tohle je všechno, co víme. Kromě skutečnosti, že to míří k Zemi. Enterprise je jedinou kosmickou lodí, která se může Větřelci postavit do cesty."

Po těchto slovech se dav zavlnil a zašumělo v něm.

"Máme rozkaz," pokračoval Kirk, "Větřelci přehradit cestu, prozkoumat ho a podniknout takovou akci, které bude třeba a která bude v našich silách. Předpokládáme, že uprostřed tohoto takzvaného mraku se nachází kosmická loď. Máme naději, že na palubě tohoto plavidla je taková forma živé hmoty, která uvažuje podobně jako my."

Těmito slovy zamýšlel Kirk skončit. Chápal, že pár členů posádky by z toho, co právě zhlédli, mohlo zpanikařit - a někteří se rozhodnou požádat o odvolání z posádky Enterprise - a vydal rozkaz, že každému, kdo o to požádá, je zaručen okamžitý odchod bez jakýchkoli následků a postihů. Obrátil se k posádce, aby shromáždění ukončil.

"Kapitáne, z Epsilonu 9 přišel spěšný hyperprostorový hovor," oznámila mu Uhura. Znovu tak připomněla strážní družici, jejíž sondy zachytily obrázky klingonské zkázy, které právě sledovali.

"Přepojte ho sem na obrazovku," řekl Kirk. Od tohoto okamžiku do budoucna si posádka zasluhovala veškeré informace o Větřelci, které jí bude moci poskytnout. Sledoval Uhuru, jak vyřukává pokyn, aby převedla přicházející hyperprostorový hovor na obrazovku. Nejprve ji pokrylo obvyklé mihotání statických hyperprostorových sil. Vzápětí se proměnilo v podobu korvetního kapitána Branche, který velel téhle strážní družici při klingonské hranici. Po bocích mu seděli senzorový operátor a pohledná mladá dívka, poručík radarové a monitorovací služby.

Když mu Uhura pokývla, Kirk se ozval: "Nazdar, Branchi, tady je Kirk, Enterprise. Co pro nás máte?"

Obrazovka nyní zabírala větší část kabiny družice, ovládací panely výkonných senzorů a dálkového monitorovacího zařízení. Venku za pozorovacím průhledem byla na pozadí slabě zářících teček hvězd vidět mohutná soustava antén, která se rozprostírala od centrální družice všemi směry do ledového kosmického prostoru.

"Větřelec stále pokračuje v letu směrem k Zemi," ozval se Branch, "a nyní miji naši stanici přímo na dohled. Můžeme vám poskytnout hezky detailní pohled, jestli o něj stojíte."

Na obrazovce Enterprise se objevil pozorovací průhled a Kirk vzápětí spatřil podivný mrak s mnohem podrobnějšími detaily než kdy předtím. V tom, co mu předtím z dálky připadalo jako podivné světélkování, nyní rozeznával obrovité bizarní geometrické vzory zářící všemi barvami a neustále se proměňující.

Branch přehlédl údaje na monitoru a řekl z obrazovky:

"Enterprise... to, co tady teď pozorujeme, je zcela určité jakési silové pole. Má průměr větší než osmdesát dvě astronomické jednotky. Uvnitř se musí skrývat něco úžasně mocného, aby takový fenomén udržovalo."

Dvaosmdesátkrát větší než vzdálenost Země od Slunce?

Avšak Branch zasmušile vzhlédl od monitoru. "Vysíláme na všech frekvencích kódované mírové poselství. Bez odpovědi."

"Údaje z centra mraku jsou nulové, pane," řekl technik.

"Uvnitř určitě něco je," dodala krásná poručice, "ale senzorové paprsky to odráží nazpět nezměněné. Až teď... teď mi přicházejí nějaké divné výsledky... Zdá se, že to začíná reagovat na naše paprsky."

"Nějaké energetické impulsy," vzhlédl velitel družice Branch. "Enterprise, naše senzorové paprsky by mohly být omylem považovány za nepřátelský akt."

Kirk spatřil, jak Branch při pohledu na údaje monitoru ztuhl - a ten pohled dobře znal.

"Ochranné štíty - plný nouzový výkon!" Branch stiskl poplachový signál. Zazněl klakson. Obraz na obrazovce se zkroutil, zavlnil a znovu se vyčistil. Branch vykřikl: "Zaútočili na nás!"

"Vnější záběr!" ostře poručil Kirk.

Uhura vytřukala na konsoli řadu pokynů a objevila se družice jako špendlíková hlavička zmítající se uprostřed zuřících zelených běsů, které vyšlehly z mraku - bylo to totéž jako blesky, které zničily klingonské křižníky. Ze shromáždění na rekreační palubě se ozval povzdech hrůzy. To, co sledovali, nebyl záznam - dělo se to právě v tomhle okamžiku a bylo to děsivě skutečné.

Potom kdosi vykřikl.

Jenže všichni byli bezmocní - ať na Enterprise, nebo na strážní družici kdesi v dálce. Běsnící oheň zasáhl Epsilon 9 ničivou, nadpozemskou silou. Obrazovka zachytila, jak se strážní satelit proměnil v ohnivý vítr a v trosky rozmetané do všech stran. A pak už nezabírala nic.

"Vypnout spojení," tiše řekl Kirk. Musel se silou přinutit, aby se opět obrátil ke shromážděné posádce a pohlédl jim do očí. Mohl k tomu všemu ještě něco dodat? Ne, uvážil. Těm, kteří se nedokáží vnitřně srovnat s tím, co právě viděli, nemohl říct nic, co by dokázalo jejich pocity nějak změnit.

"Zahajujeme předstartovní odpočítávání," řekl. "Čas T minus čtyřicet minut. Rozchod."

DEVÁTÁ KAPITOLA

Záběry záhuby strážní družice Epsilon 9 stály Kirka jedenatřicet členů posádky, kteří si přáli opustit loď. Jejich počet byl menší, než se obával, a vlastně jen polovina z nich na svém převelení trvala. Zbytek by pravděpodobně býval na palubě udržel, kdyby za ně neměl náhradu. Naštěstí, přes všechny šeptandy o sebevražedné výpravě, ve Flotile sloužily stále ještě nebojácné povahy, které se nedaly jen tak odradit.

Odpočítávání se nyní zastavilo v čase T minus jedenadvacet minut, protože na palubu přicházeli náhradníci a pár opozdilých členů posádky. Přenosový paprsek teď už pracoval bezvadně a dokonce i Kirka uspokojilo, jak se potíže vyřešily. Mezitím vynaložil všechny síly, aby zvládl nedefinovatelné a mlhavé 'umění velet', díky němuž se kosmická loď stává soudržným společenstvím a později rodinou. Někdy to znamenalo maličkost, jen tolik, že si připomněl jméno nebo starou příhodu. V těchto okamžicích šťastně využíval své pověsti žijící legendy. I když Nogura ji nechal vzniknout z úplně jiných důvodů, ukazovala se nepopíratelně užitečná nyní, kdy udržela na palubě mnoho nových tváří - ti ho podporovali pro své vlastní důvody - takže až doposud se všichni dokázali vyrovnat s téměř nesplnitelnými požadavky, které kladl na všechny bez rozdílu.

Turbovýtah jej dopravil na můstek.

Po všechny ty hodiny, kdy mu náleželo kapitánské křeslo uprostřed, ve skutečnosti neměl nikdy čas, aby do něj doopravdy usedl. Sestoupil dolů k pracovišti kormidelníka, uvědomoval si přitom zvědavé pohledy, jimiž si ho někteří měřili. Seděla tu Uhura i Sulu. Připadlo mu zvláštní, když spatřil Chekova u nově přebudovaného řídicího panelu, odkud se ovládaly zbraně, ale byl velice rád, že mladý Rus zůstal ve své důležité funkci, a to zejména nyní. Postřehl, že se poručík přes mladistvý vzhled chová sebevědomě a autoritativně, jako starý kosmický vlk.

Kirk ochutnal dotekem zvláštní novost ústředního křesla, souhlasným pohledem si změřil nové samonavíjecí záchranné pásy, kterými vybavili všechna sedadla na můstku. Pásy řízené senzory ho měly udržet v křesle při sebeokolnějším manévru, který by nestrávil zařízení na pohlcování momentu hybnosti, jímž byla loď vybavena.

Jenže jak se k čertu do takového křesla lezlo?

Pásy se těsně ovinuly kolem křesla. Naneštěstí byly právě v zapnuté poloze a dokonale mu zabráňovaly, aby se do křesla vecpal. Kde se daly vypnout? Pozoruje ho někdo? Co je to za kapitána, když se ani neumí posadit na své místo?!

Konečně mu padly oči na něco, o čem doufal, že by to mohlo být ovládání. Uhura ho sledovala tázavým pohledem a Sulu se rovněž obrátil, když se Kirk dotkl přepínače. Naštěstí se nemýlil. S úlevou usedl. Neobjevil se v Uhuřině tváři, v její jemné, kostnaté tváři příslušnice národa Bantu náznak pobavení? Sulu se na něj také sotva patrně usmál a pokývl.

"Nikdy jsem nedoufal, že se sem ještě někdy posadíte, pane," řekl. Úsměv jasně potvrzoval, že tenhle zdaleka nikoli nevyzpytatelný asijský kormidelník je potěšený, že Kirka opět vidí v kapitánském křesle.

"Odpočítávání nyní v čase T minus jedenadvacet zastaveno, pane."

Kirk vzhlédl a zjistil, že Decker mu stojí po boku, tam, kde měl být, a že je zjevně připraven posloužit kapitánovi jakoukoli požadovanou informací. Podával mu hlášení o stavu lodi na jednom z těch nových displejů, které nebyly silnější než oplatka. Kirk jej převzal a ulevilo se mu, když shledal, že údaje na displeji jsou seřazené známým způsobem.

"Hlášení o stavu příprav, kapitáne," začal Decker podávat ústní hlášení. "Hlavní systémy jsou v tomhle okamžiku funkční do výše čtyřiceti procent a méně požadované kapacity. Vedlejší systémy jsou schopny padesáti až sedmdesátiprocentního výkonu. Zbraně a nadsvětelný pohon nebyly nikdy testovány, dokonce ani spuštěny. Pan Scott věří, že raketové motory jsou schopny podávat maximálně osmdesát procent výkonu."

"A nadsvětelné motory?" zeptal se Kirk.

"Podle mého názoru by nám mohly způsobit obtíže, pane," řekl Decker. "Měly prodělat celé týdny testů, aby se při téhle nové konstrukci dala správně nastavit rovnováha v reakci mezi hmotou a antihmotou..."

"Toho jsem si plně vědom, pane Deckere. Děkuji vám."

Až dosud všechno probíhalo dobře. Kirk letmo pohlédl na displej s hlášením. Naznačoval, že Decker vykonává svou funkci zástupce kapitána řádným způsobem, zvládá rutinní řízení lodi, takže Kirk by se mohl klidně soustředit na kritické okamžiky velení. Ale co se stane, až Deckerovi přibudou další povinnosti vědeckého důstojníka...?

Uhura přebírala signál oznamující relaci. "Přenosová místnost a šéfinženýr Scott hlásí, že přenosové zařízení je dokonale opraveno a nyní funguje normálně, pane."

"Dok signalizuje, že jsme volní, pane," dodal Sulu od kormidla.

"Kapitáne," pokračovala Uhura, "velitel přenosové místnosti hlásí, že navigátor, poručík Junior Grade Ilia, už přibyla na palubu a je na cestě na můstek."

Kirk bezděky vzhledl k Deckerovi a spatřil, jak překvapeně zareagoval.

"Je to Delt'anka," dodala Uhura se sotva postřehnutelným důrazem na posledním slově.

"A ve Flotile nejsou lepší navigátoři, pane korvetní kapitáne." Kirk si uvědomil, že mu do hlasu pronikl náznak pokárání, a okamžitě toho zalitoval. Uhura byla poslední, kdo od něho potřebovala nějaké rozumy. Pravděpodobně se ho pokoušela varovat - stejně jako všechny ostatní muže na palubě - že ke všem jejich profesionálním povinnostem nyní přistupuje další komplikace - delt'anská žena. A Delt'anka vždy zůstane Delt'ankou, takové varování bylo důležité pro všechny, kteří nevěděli, co to obnáší.

Kirk postřehl, že od okamžiku, kdy zaslechl Uhuřino oznámení, se Decker zdá nezvykle nervózní. Chekov jen na okamžik vzhledl s výrazem "pane, dej mi sílu". Jen Sulu nijak nezareagoval, zjevně Uhuřiným slovům nepřikládal žádný zvláštní význam. Ovšem Delt'ané představovali velice starou a vysoce pokročilou civilizaci, ale ve Flotile jich sloužilo tak máličko, že kormidelník se docela dobře dosud nemusel se žádným setkat.

Kirk se rozhodl, že Suluovi podá ještě dodatečné vysvětlení - konec konců právě on s ní bude velice úzce spolupracovat. Ale snad bude lepší, když se s ní Sulu naučí vycházet svým vlastním způsobem. Kirk věděl, že Delt'ané nepřitahují opačné pohlaví jen pouhým svým fyzickým vzhledem, působení bylo doslova chemické. Delt'anští muži i ženy vylučovali nepatrné množství látek zvaných feromony, které vzbuzovaly hormonální odezvu ve všech humanoidních formách opačného pohlaví. Zvlášť obtížné zvládnutelné to bylo pro lidi, neboť tyto látky se obvykle na Zemi nevyskytovaly - bylo to něco jako vysokofrekvenční hvízdnutí, které zaslechne pes, ale už ne člověk. Jenže s tím rozdílem, že delt'anské feromony cítili, a nic netušící člověk mohl náhle zjistit, že se nachází ve stadiu silného sexuálního vzrušení, aniž by chápal proč. Na kosmické lodi to mohlo být obtížné, ale obvykle to dostatečně vynahrazovala skutečnost, že Delt'ané byli skvělými navigátory.

Potom se dveře výtahu otevřely - a objevila se poručík Ilia. Aura smyslnosti, která ji obklopovala, překvapila dokonce i Kirka, přestože byl varován a přestože se na to připravil. Nějak cítil, že je nahý, ačkoli na sobě měla dokonale upravenou uniformu poručíka Flotily. Vzápětí si uvědomil, že pocit nahoty pravděpodobně vyvěrá ze skutečnosti, že je zcela holohlavá. Pokud Kirk dokázal posoudit, měla na hlavě pouze tmavé, jemné řasy a obočí.

Rázně vykročila směrem ke Kirkovi.

"Poručík Ilia se hlásí do služby, pane." Své jméno vyslovila jako Ajl'já, s cizí zvukomalebností. Kirk se plně soustředil, aby dokázal dodržet příslušné formality - cítil, jak na něj zabírají feromony, a snažil se ovládnout. Konec konců byl tady přece kapitán.

"Vítám vás na palubě, poručíku."

Potom spatřil, jak si její oči nalezly Deckera a zabodly se do něho. Mezi nimi dvěma cosi problesklo.

"Nazdar, Ilie," řekl Decker.

"Deckere!" pronesla.

Kirk shledal, že tomuto střetnutí přihlíží se značným zájmem. Bylo jasné, že tihle dva se dobře znají, pravděpodobně dokonce důvěrně. Kdyby se jednalo o kohokoli jiného vyjma Delt'anky, byla by to čistě Deckerova soukromá záležitost a Kirka by se ani v nejmenším netýkala. Jenže ve světle skutečnosti, že to Delt'anka byla, všechno vypadalo jinak.

Uvědomoval si, že jestli mezi sebou měli milostný poměr, nemohli mu propadnout zcela, neboť jinak by tu Decker dnes nebyl. Ovšem na druhé straně, pokud to Deckera k ní stále ještě přitahovalo, znamenalo by to vážný problém. Kirk si sotva mohl dovolit riskovat muže, který byl jak jeho zástupcem, tak zároveň vědeckým důstojníkem.

Decker se obrátil ke kapitánově křeslu. Plně si uvědomoval, o čem Kirk v tomhle okamžiku musí hloubat.

"Pracoval jsem na stanici na domovské planetě poručíka Iliy, před několika lety," vysvětlil.

Zdálo se, že Iliu překvapilo, když zahlédla na Deckerově rukávu hodnostní označení. Věděla, že je kapitánem, že ho jmenovali velitelem kosmické lodi. "Korvetní kapitán Decker?" zeptala se.

"Můj zástupce a vědecký důstojník," pronesl Kirk škrobeným tónem, jímž ji dostatečně varoval, aby na tohle téma už dále nepokračovala.

"Kapitán Kirk," řekl Decker, "má ve mne naprostou důvěru."

"A stejně tak důvěřuji vám," prohlásil Kirk směrem k Ilie. Okamžitě zalitoval, že to řekl, avšak Deckerova poznámka ho podráždila a jeho pocity mu v těch slovech neohrabaně unikly.

"Podepsala jsem přísahu celibátu, kapitáne." Ilia udržela uctivý tón. "Smím nyní převzít své povinnosti?"

"Rozhodně," přikývl Kirk. Litoval, že tímhle způsobem vyšla najevo její písemná přísaha, avšak kdykoli Delt'ané sloužili na plavidlech Flotily s lidskou posádkou, velitelství ji vyžadovalo.

"Pane, velitelství hlásí, že posledních šest členů posádky je připraveno, abychom je přenesli na palubu," přerušil Chekov jeho úvahy. "Jenže jeden z nich odmítá vkročit na přenosovou plošinu."

Kirkovi se nejprve připomněla nehoda, ale pak si uvědomil, co to ve skutečnosti znamená. Poprvé od okamžiku, kdy vstoupil na palubu, se mu na rty prodrál upřímný úsměv. "Ale? Postarám se o něj."

Když Kirk vyběhl z můstku, převzal velení Decker. Iliina přítomnost jím otřásla. Jejich vztah nakonec dospěl tak daleko, že si musel vybrat mezi ní a velením kosmické lodi. Zvolil si loď a tu nyní rovněž ztratil. Prudce se odvrátil.

"Pane Sulu, vemte si poručíka Iliu do práce."

Sulu vyvalil oči. "Pane?!" Vzápětí pochopil. "Ano, samozřejmě." Sulu udivoval podivný pocit, který ho sužoval od okamžiku, kdy delt'anská žena vkročila na můstek. Obrátil se k Ilie s přáním, aby mu nejprve dopřáli čas na ledovou sprchu. "Základní program už máte do počítače natažený, poručíku."

Sulu cítil, že povstat v této chvíli je sotva prozíravé, ovšem na rozdíl od Kirka neměl na vybranou, a proto se pokusil,

aby to vypadalo, jako že se jí zdvořile uklání. Zaškobrtl a začal předstírat, že vlastně Ilie podává ruku. Nakonec dostal spásný nápad, rychle ruku stáhl a spěšně začal vytvářet jakési rovnice na klávesnici navigačního počítače. "Už jsem to všechno nacpal dovnitř," mumlal. "Nebudete mít žádné problémy..."

Ona ne, ale vy je budete mít, pane Sulu, pomyslel si Decker. Ale naštěstí pro všechny zúčastněné efekt se značně snížil, jakmile Ilia novému prostředí trochu přivykla. Nyní už vydávala automaticky jen tolik feromonů, kolik odpovídalo přítomnosti neznámých osob mužského pohlaví. Se Suluem to provedlo přesně totéž jako s Deckerem, když se s Iliou poprvé setkal.

V téhle kritické chvíli stiskl Sulu nesprávnou klávesu a počítač pípnul. Kormidelníkovi připadl zvuk jako obvinění a překotně se snažil, aby jej umlčel.

Ilia se soustrastně usmála. "Přisáhala jsem, že dodržím celibát, pane Sulu. Jste vedle mě stejně bezpečný jako s kteroukoli pozemskou ženou."

Tak tohle, pomyslel si Decker, je ušlechtilá představa našeho velitelství, jenže fiktivní. Přísaha dělala její přítomnost na palubě snesitelnou, ale v žádném případě ne zcela bezpečnou. Jenže dlužil omluvu za to, co jí předtím řekl Kirk. "Vím, že kapitán se tě jistě nechtěl osobně dotknout," řekl.

Ilia neodtrhla oči od klávesnice. "Nikdy bych nezneužila styk s rasou, která ještě sexuální nevyspěla," odvětila. Pak vzhledla k Deckerovi. "Můžeš ho ujistit, že je to naprostá pravda, nebo ne?"

Decker cítil, jak mu od límce vzhůru stoupá horká červeň.

* * *

Kirk vstoupil do přenosové místnosti, aby sledoval, jak její velitelka Janice Randová společně se svou pomocnicí zvládnou posledních pět přenosů. Potěšilo ho, když spatřil, že ačkoli výraz ve tváři jeho bývalé odjutantky ještě prozrazoval prožité hrůzy, ovládala palubní desku přenosové místnosti i své vlastní pohyby lehce a klidně. Randová se mu vždycky líbila. Pět nejnovějších členů posádky se už hrnulo ke dveřím přenosové místnosti a Randová si Kirka změřila rychlým pohledem.

"Co jste tam dole měli za problém?" zavolal Kirk do interkomu.

"Tady nějaký pan korvetní kapitán trval na tom, abychom šli první, pane," odpověděla mladá žena. "Říkal něco o tom, že se nejdřív podívá, až to rozmetá po celém vesmíru naše molekuly."

Kirk se v duchu zasmál a obrátil se k mikrofonu. "Velitelství, tady kapitán Kirk. Okamžitě mi přeneste na loď toho důstojníka."

Trvalo to o něco déle než 'okamžitě', ale konečně začala přenosová jednotka bzučet, cosi se uvnitř zatetelilo a začalo se to zhmotňovat do známé podoby.

Doktor Leonard McCoy se ještě přímo na přenosové plošině pečlivě prohlédl a se značným ulehčením shledal, že stále tvoří jedno tělo. Měl mohutný plnovous a oděný byl do pracovní košile a kalhot, na nohou měl těžká bagančata. Tohle všechno souhlasilo s Kirkovou informací, že se McCoy stal čímsi podobnému samotáři a zkoumal výsledky podávání Fabrinioho léku obyvatelům planety. Ani v nejmenším nepřipomínal šéflékaře kosmické lodi. Avšak vztah k světu mu zůstal stále stejný, byl to skeptický, odmítavý, zemitý postoj člověka, jenž kličkoval před tím, aby ho někdo přistihl, že se cítí ve vesmíru jako doma.

"No, na člověka, který přísahal, že už nechce Flotilu ani vidět..." spustil Kirk a ve tváři se mu objevil úsměv.

"Co se stalo, pane kapitáne," přerušil ho McCoy, "že vámi zbožňovaný admirál Nogura uplatnil téměř neznámou, zřídka kdy používanou klauzuli o naverbování rezervisty..."

Kirk spíše než slovům naslouchal McCoyovu tónu. Bylo to jen reptání? Ne, prudce odsekávaná slova naznačovala, že se skutečně rozzlobil. Kostra zjevně našel zalíbení ve způsobu, jakým žil nyní, a měl jim za zlé, že ho takhle bez okolků vytrhli.

"Jednoduše řečeno, pane kapitáne, odvedli mě násilím!"

"Neodvedli!" řekl mu Kirk přímo do očí.

McCoy okamžitě pojal podezření a zlostně vybuchl. "Tak to byl tvůj nápad? Byl to tvůj nápad, že?!"

Už dávno byly pryč doby, kdy byli mužové donucováni sloužit na námořních plavidlech. Nogurovo 'zverbování McCoye' - na Kirkovu žádost - bylo ve skutečnosti jen o málo víc než přesvědčování o morální povinnosti. Ale když už vytáhl McCoye takhle daleko, i když možná jen z čiré zvědavosti, Kirk ho nechtěl zase ztratit. Měl pro něj příliš mnoho otázek - na sebe sama. Čím se teď liší od starého Kirka? Proměnily ho ty tři roky strávené tam dole nějak? Jestli někdo dokáže nalézt odpověď, bude to McCoy. Lodní lékař byl vlastně zavádějící titul, poněvadž zároveň ve skutečnosti označoval druhého nejmocnějšího muže na palubě kosmické lodi hned po kapitánovi. Za jistých podmínek a okolností mohl lodní lékař dokonce uvolnit z funkce i samotného kapitána. A profesionálové typu McCoye byli obzvláště důležití na dlouhých expedicích, při nichž měl kapitán takovou moc a volnost jednání téměř absolutní, že by se mohl cítit jako bůh - a nebyly neznámé případy, že muž v ústředním křesle takové iluzi propadl. Kirk pokaždé pociťoval vděčnost k systému, jenž mezi něho a tenhle zvláštní druh šílenství vkládal muže, jako byl McCoy.

"Kostro," začal Kirk jemně, ale pevně, "je tu taková věc..."

"Proč každému objektu, který nechápeme, říkáme 'taková věc'?" odsekl McCoy.

"...která letí proti nám," pokračoval Kirk. "Potřebuju tě." Kirk napřáhl ruku.

McCoy ji ignoroval. "Takže jsi za tím vším ty?" trval na svém.

"Jsem. Strašně tě potřebuju."

"Myslel jsem si to."

"Kostro, potřebuju tě, přišerně." Kirk mu znovu nabídl ruku.

McCoyovy modré oči se střetly s jeho. Kirkovi to připadalo jako nekonečně dlouhá chvíle, než doktor rovněž vztáhl paži a stiskl mu dlaň. Avšak jakmile se jejich ruce dotkly, rázem se vítali jako staří a blízcí přátelé, kteří se znovu sešli po

mnoha letech odloučení.

"Žádám o povolení vstoupit na palubu," obrátil se McCoy na Randovou.

"Vstup povolen, pane!" usmála se na něj s radostným vzrušením.

Jenže jen se McCoy pustil směrem ke dveřím, už zase začal vrčet, jako by se připravoval na nejhorší. "Zaslechl jsem, že se Chapelová stala doktorkou. Ale já potřebuju vrchní sestru, a ne doktora, který se bude se mnou hádat o každou diagnózu. A..."

Prošel dveřmi a slova se za ním vlekla jako medvědí pobrukování.

"...určitě zas celou nemocnici přestavěli. Ti inženýři jsou celí bez sebe, když můžou všechno pomravit..."

Avšak McCoy pravděpodobně ihned zahájí přehlídku nového lékařského vybavení - a zjistí, že mnoho z přístrojů zrekonstruovali podle jeho návrhů.

Randová mezitím skončila kontrolu a zavolala na Kirka:

"Podle seznamu už nikdo další na palubu nepříjde, kapitáne."

Kirk přikývl a obrátil se k interkomu. "Všechny paluby, hovoří kapitán. Připravte se k okamžitému odletu."

DESÁTÁ KAPITOLA

Kapitánův deník

Kosmická loď Spojených států Enterprise, datum 7412.3 Podle rozkazu Admirality přiloženého k tomuto dokumentu Enterprise je nyní připravena opustit na můj povel orbitální dok. Přípravy byly dokončeny přibližně jednu hodinu před zkráceným termínem a dodatkem k tomuto zápisu jsou příslušné seznamy písemných velitelských pochval, které byly uděleny vyjmenovaným členům posádky Enterprise i personálu orbitálního doku. Rovněž podle rozkazu Admirality nyní já, James T. Kirk, přijímám a přebírám velení na tomto plavidle.

V Kirkovi povolilo napětí a pohodlně se usadil v kapitánském křesle. Odteďka tohle místo patřilo jemu zcela oficiálně. Dovolil si vychutnávat první okamžiky, zatímco předstíral, že kontroluje, jak fungují jednotlivá pracoviště na můstku. Ani neočekával, že by snad někoho oklamal - ale věděl, že mu budou takovou chvilku tolerovat. Padl pohledem na Deckera, jenž měl oči pevně upřené kupředu, výraz v obličeji pevný a přísný. Kirk ho v duchu politoval, ale pak si uvědomil, že jestli tuhle výpravu přežijí, Decker zažije svou vlastní chvilku štěstí. Jenže James Tiberius Kirk si připadal jako Lazar, když se znovu vypotácel do slunečních paprsků - tady, opět v tomhle křesle.

"Dok připraven k odpojení," hlásila Uhura.

"Dok odpojit," přikývl Kirk.

Uhura rozkaz předala a vzápětí na hlavní obrazovce spatřili, jak se od lodi začíná odtahovat spleť silných dlouhých kabelů a trubic dodávajících energii a palivo a jak odplouvá v beztížném stavu. Sulu u kormidla si už nachystal ruku nad ovládání manévrovacích trysek, připravil se na splnění následujícího kapitánova rozkazu.

Kirk vyčkával na signál 'cesta volná'. Neuspěchal všechno přespříliš? Decker naléhavě doporučoval odložit odlet o tři hodiny. Ačkoli nepopíratelně znal loď lépe, Kirk si byl jistý, že odstartovat později znamená nechat vyprchat impuls, který podnítil. Kdyby odstartovali po jeho limitu, probudilo by to pochybnosti, zda dokáží dodržet další limity, které ještě mají před sebou. Rozhodl se odstartovat.

"Řídící středisko doku hlásí volno, pane," ozval se nový hlas, který zněl přesto tak, jako by obsahoval pochopení, co tenhle okamžik pro Kirka znamená. Byla to deltánská navigátorka, Ilia.

"Řídící středisko doku signalizuje start, pane," řekla Uhura.

"Start potvrzen, pane." To byl Decker, který prováděl závěrečnou předstartovní kontrolu všech lodních systémů.

"Manévrovací trysky, pane Sulu. Start!" zavelel Kirk.

"Manévrovací trysky v chodu, pane."

Sulu jen pohnul rukou. Kirka napadlo, že technici v doku viděli jen krátkou záblesk modrých plamenů z trysek. Upřeně sledoval obrazovku a vyčkával, až ucítí sotva postřehnutelné zhoupnutí, které oznámí, že je tažné paprsky doku uvolnily... Ano, teď! Už plujeme volně!

"Udržujte pozici!" přikázal.

"Trysky nastaveny na udržení pozice, pane!"

Loď nyní ovládal Sulu a jeho zkušené ruce Enterprise udržovaly přesně uprostřed doku. Kormidelník kývnutím Kirkovi potvrdil, že alespoň tehle řídicí systém pracuje perfektně. Kirk potřásl hlavou.

"Na manévrovací trysky, pane Sulu, vpřed! Vylétněte z doku." Sulu vyřadil povely pravačkou a Enterprise se začala pozvolna sunout vpřed - na obrazovce mohli spatřit, jak nosníky doku ubíhají pomalu dozadu.

* * *

Zvenčí je pozorovaly maličké figurky v pracovních modulech i v kosmických skafandrech, rozestavěné podél nosníků. Někteří z techniků jim mávali, jiní odlet pouze sledovali s výrazy, v nichž se mísila spokojenost s únavou. Ne, ti druzí také mávali. Ostatně bylo těžké pozorovat, jak se Enterprise majestátně klube ze své kosmické kukly, a nepocítovat přítom pohnutí.

Země nyní tvořila zatmělý gigantický kotouč dominující celé polovině oblohy nad jejich hlavami. Slunce se právě zcela ukrylo za planetou a na modrobílém tritaniovém povrchu kosmické lodi se na okamžik zazrcadlily poslední třepotavé záblesky slunečního světla odraženého atmosférou.

Kirk nemusel stát venku ve skafandru, aby věděl, jak odlet kosmické lodi vypadá. Pociťoval eleganci, s níž Enterprise setřásla mnohočetná kovová pouta, jimiž byla uvězněná v orbitálním doku, a nyní už také svobodu nekonečného prostoru, který jí ochlazoval tělo.

Deckerovy oči upoutalo cosi na muži v kapitánském křesle. Kirk se tvářil úplně uneseně, jako by do něj proniklo cosi z říše poezie, víry, vášně... a ještě mnoho jiného, čemu Decker také výtečně rozuměl. Překvapilo ho, když zjistil, že pociťuje mnohem méně hořkosti, než očekával.

Ačkoli nikdy nesloužil společně s Kirkem na jedné lodi, jako mladý důstojník si to strašně přál. Ani vzpomínka na jeho slavného otce, kontradmirála Matta Deckera, nezměnila nic na jeho přesvědčení, že Kirk je pravděpodobně nejlepším velitelem kosmické lodi v historii Flotily. Nebo přinejmenším býval. Přes všechnu hořkost Decker doufal, že to je stále ještě pravda.

Scottovi už dávno vyprchaly z paměti zvuky strojovny. Nedokázal by vysvětlit, proč mu po nich dál zněla myslí jakási hudba - věděl jen tolik, že nyní je slyší znovu. Opět přelétl pohledem ovládací panel raketových motorů. Kirk už jistě brzy zavelí, aby je spustil. Obrazovka na pracovišti šéfinženýra ukazovala, že manévrovací trysky už Enterprise vynesly bezpečně ven z orbitálního doku.

Scott pozoroval dobře známé mihotání, nyní sotva viditelné. V ohromné směšovací komoře se opět štěpila energie. Slyšel také hluboký tepavý zvuk, jako by uvnitř uvěznili hrom. Pro krytí současného výkonu vstupovala do směšovací komory jen mikroskopická množství hmoty a antihmoty, a anihilace množství velikosti špendlíkové hlavičky bude stačit, aby zásobila energii raketové motory tak, jak to už brzy bude požadovat kapitán - a což musí Scott zajistit. Tohle množství dodá Enterprise stejný moment hybnosti jako tisíc starých kyslíkovodíkových raketových motorů zapnutých v jediný okamžik.

"Situace, inženýre?" ozval se v interkomu Deckerův hlas.

"Směšovací komora pod výkonem. Raketový pohon na váš rozkaz, můstku."

Scott sledoval na své obrazovce Sulua, jak mačká tlačítka ovládající manévrovací trysky. A potom zaslechl Kirkův rozkaz kormidelníkovi:

"Raketový pohon, pane Sulu. Nadsvětelnou žádná celá pět, vpřed!"

Na odtokové hraně talířové části Enterprise se dvě ohromné trysky náhle rozžhavily doběla jako hvězdy. Scottových tisíc kyslíkovodíkových motorů by při takové teplotě okamžitě vybuchlo. Avšak uvnitř kosmické lodi nikdo nezaslechl ani zaševelení a její pohlcovače momentu hybnosti rovněž zapracovaly tak dokonale, že nebýt údajů na můstku, nikdo vůbec nepostřehl zrychlení, jež by jinak celou posádku rozdrtilo.

"Záběr zadní kamery na obrazovku," poručil Kirk. O takový pohled se v žádném případě nechtěl připravit.

Před nimi se ukázalo úchvatné panoráma zabírající starý orbitální dok San Francisco - avšak stavba se rychle zmenšovala - a jako obrovitá potmělá koule začala dominovat na obrazovce Země s posledními záblesky aureoly, kterou jí dodávalo Slunce nyní skryté za ní. Potom se však začala rychle zmenšovat i sama Země, jak kosmická loď stále nabírala na rychlosti. Chekov se usmál a jeho úsměv vyvolal stejnou odezvu na tváři Uhuře i Suluovi. Kirka potěšilo, že i je tohle panoráma rozrušilo - a potom ho prudce zasáhlo pomyšlení, že součástí jejich potěšení je i jeho přítomnost na palubě. Necítil se dobře, když si připomněl, kolikrát společně odlétali od nějaké planety a že si na ně za celou poslední dobu prakticky nevzpomněl. Proč? uvažoval. Jenže zjistil, že filozofovat a prožívat extázi prostě zároveň nejde.

"Přední záběr," řekl.

Kamera se obrátila a ukázala kosmický prostor řidce posetý roztroušenými hvězdami. Kirk se znovu pohodlně usadil ve velitelském křesle a očima začal bezděky pátrat po tvarech známých souhvězdí. Ano, začalo to bezchybně. Teď už se nemusel bát ničeho... kromě toho, že tohle všechno ztratí.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

McCoy vstoupil do nemocničního oddělení beze slova. Nejprve sevřel v náručí doktorku Chapelovou tak, že jí vousy poškrábal celou tvář, a teprve potom začal tiše klít při pohledu na nové přístrojové vybavení. Své neštěstí vyjadřoval tak dlouho a tak podrobně, že se vysoká, statná a docela pohledná žena stačila zotavit z překvapení z jeho příchodu. Usedla a pobaveně sledovala, jak zahájil váhavou a podezřívavou obhlídku složitého vybavení, které se jen blyštělo novotou.

Christina Chapelová, nyní doktorka veškerého lékařství, měla už tehdy, když se před sedmi lety přihlásila na Enterprise jako vrchní sestra, doktorát z přírodních věd, neboť vystudovala biologii. V průběhu doby její obdiv k McCoyovým lékařským schopnostem dospěl téměř k profesnímu zbožnění. Naučila se od něho více, než za celou dobu studií i během nedávného postgraduálu, po němž si mohla připojit před jméno titul MUDr. Věděla, McCoy je bezpochyby tajně potěšený vysokou úrovní zdejšího technického vybavení, ačkoli pravděpodobně bude navěky předstírat, že všechno, co doopravdy potřebuje, je jen ohrožený pacient a jeho vlastní smysly, které jej neomylně povedou v pátrání po pravdě o jeho skutečném stavu.

McCoy měl i nyní další okřídlené úsloví. Pokaždé tvrdil, že lidské tělo i mysl se umí ochránit samo a má vlastní obranné mechanismy, takže prvotní a řádná funkce doktora je pomoci pacientovi, aby se dokázal sám vyléčit. Na vlastní oči spatřila dost takových případů neuvěřitelných schopností v holistické medicíně, aby chápala, že jeho pohrdání farmakou i chirurgií je nepředstírané. A přece když bylo zapotřebí, proměnil se v nejzručnějšího operátora, jakého kdy viděla při práci, a jeho farmakologické vědomosti zahrnovaly produkci léků z půl stovky planet. A pokud se týkalo lékařských přístrojů, většina z nich byla výsledkem McCoyových vlastních studií a doporučení.

Přestože šéflékař stále vydával znechucené zvuky, nedokázal odtrhnout oči od zdokonaleného diagnostického stolu, který měl pozoruhodnou schopnost proniknout kteroukoli část pacientova těla, jako by byla skleněná. Dokázal rovněž proměřit lidské tělo tak dokonale, že uměl zachytit změny na molekulární úrovni v jedné jediné konkrétní buňce v celém těle. Chapelová poznala, že ho tajně potěšilo i další vylepšení. Velitelství Flotily sem dalo umístit Daystromův přístroj užívající některé z Fabriniho symbolů, které našel McCoy. Ze záznamů příslušníků civilizace, která vymřela už před deseti tisíci lety, je potom přeložil Spock.

"Rekli mi, že jste získala jmenování na lodního šéflékaře, doktorko." McCoy se náhle obrátil a změřil si ji vyzývavým pohledem.

"Ano, Leonarde. Byla jsem jmenována před dvěma lety."

Všimla si, že mrkl překvapením, když ho oslovila křestním jménem. Avšak formálně dosáhla stejného vzdělání a stejného titulu jako on - přestože po téměř pět roků pod ním sloužila jako ošetřovatelka.

"A nevádí vám, že jsem tu funkci převzal?" útočil McCoy. "Právě jste byla degradována na zástupce lodního šéflékaře."

"Nikdy v životě jsem nebyla šťastnější a nikdy se mi víc neulevilo."

Dokonce ani McCoy nemohl pochybovat, že její modré oči hledí naprosto upřímně.

"Ukažte mi kapitánovu kartu," řekl.

Chapelová téměř povzddechla úlevou. Kdyby ji McCoy začal zkoušet, našel by ji dobře připravenou. V průběhu dlouhých let spolupráce s McCoyem pochopila důležitost kooperace kapitána se svým lodním lékařem. Opírala se o ohromnou odpovědnost, kterou měl lodní lékař ke kapitánovu tělesnému, emocionálnímu a duševnímu zdraví, plus oprávnění za jistých okolností ho zbavit velení. V nynější situaci, kdy se loď rozlétly na průzkumné cesty po celé Galaxii, mohl kapitán kosmické lodi zůstat po celý rok i déle bez jakéhokoli kontaktu s Admirálitou, a proto to nešlo jinak.

Zjevně na něj zapůsobilo množství informací, které o Kirkovi i o dalších klíčových členech posádky shromáždila. Pomohla jí skutečnost, že součástí běžné výbavy kosmických lodí se stal perskan*, což bylo maličké zařízení, které nyní při sobě nosili všichni členové posádky. Dovolovalo neustále monitorovat základní životní funkce a údaje předávalo do nemocničního oddělení. Pokud měl člověk na sobě předpisovou uniformu, bylo součástí ornamentu na přezce opasku - umístění přímo uprostřed břicha bylo pro takové zařízení ideální. Tyto informace samozřejmě podléhaly lékařskému tajemství stejně jako všechny ostatní výsledky vyšetření*, ale měly jednu velkánskou přednost. Podávají personálu lodní nemocnice průběžný obraz zdravotního stavu všech členů posádky.

"Tyhle změny u kapitána znamenají co?" zeptal se McCoy. "Chápete je jako projevy stresu?"

"Určitě. Vy snad ne?" Její pevný tón přiměl McCoye, aby si ji přeměřil rychlým pohledem. Pochopil, že ho na cosi upozorňuje. Soubor neobsahoval jen běžné analýzy Kirkovy současné fyzické kondice. Ačkoli v něm bylo uloženo pouhých patnáct hodin perskanového záznamu - od okamžiku, kdy Kirk dorazil na palubu - Chapelová rovněž získala jiné lékařské záznamy z Flotily. Srovnáním obou souborů vycházelo zřetelně najevo, že kapitán nedávno prodělal jakýsi silný stress.

McCoy měl o Kirka trochu starosti od chvíle, kdy zaslechl, že jeho bývalý kapitán jakýmsi způsobem znovu získal velení na Enterprise. Ostatně McCoy se vzdal činné služby z důvodu, který se týkal přímo téhle záležitosti. Když se dozvěděl, že Kirkovi nabídli admirálské hvězdy, doktor vehementně protestoval a zajistil si v tomhle boji podporu dalších význačných důstojníků-lékařů. Nepodnikal to samozřejmě proto, že by si nepřál, aby jeho přítele povýšili a ocenili - byl to protest lékaře proti skutečnosti, že když Admirálie nabídla Kirkovi povýšení, naprosto přitom ignorovala jeho osobnost a psychické následky. Když Nogura protest odmítl, necitelně odmítl podle McCoyova názoru, že zlosti se vzdal činné služby ve Flotile. McCoy znal Kirka příliš dobře, než aby mohl doufat, že se přizpůsobí životu na Zemi - či jakémukoli způsobu existence, který by s sebou nepřinášel nebezpečí a svobodu, jakou Kirk poznal jako velitel kosmické lodi.

Co to říkala Chris Chapelová? Něco, co souhlasilo s jeho vlastními názory na Kirka.

"...a v jeho případě," pokračovala Chapelová, "funkce velitele kosmické lodi odpovídá tak dokonale jeho psychické potřebě, že v opačném případě trpí silnou deprivací srovnatelnou pozoruhodným způsobem s fyzickými i psychickými následky spojenými s drogovou abstinencí."

*Perskan předává kódované údaje přímo do nemocničního počítače. K získání jakýchkoli dekodovaných informací je zapotřebí speciálního oprávnění, realizovaného jako vzor hlasu oprávněné osoby předem vložený do počítače. Jakákoli data týkající se kapitána lodi jsou přístupná pouze šéflékaři.

McCoy ostře vzhlédl. Nejprve ji chtěl upozornit, že teď srovnává jablka a hrušky. Vzápětí si však uvědomil, že Chapelová možná pronikla překvapivě blízko k pravdě.

Prudce před nimi vyrůstal ohromný Jupiter. Barevné vzory na jeho povrchu se jako pokaždé zdály umělé. Kirk nespátl zblízka tuhle obrovskou planetu už osm let a znovu žasl, že rudá skvrna s tmavým středem, nyní rozlehlejší než kdykoli předtím, vypadá jako obří oko vzhlížející přímo proti nim. Bylo vidět i několik Jupiterových měsíců, zejména Ganymedes a Io. Kirkovi se vybavilo, že právě pohyb těchto měsíců, který pozoroval Galileo svým dalekohledem, se stal jedním z prvních lidských důkazů, že Země není středem vesmíru. Původní civilizace, dnes označovaná jako farmy mutantů, to samozřejmě věděla, jenže všechny takové poznatky dostala darem, nezískali je lidé sami svým vlastním přičiněním a rozvojem poznání.

"Řídící středisko Jupiter bylo informováno o průběhu našeho nadsvětelného diagramu," ohlásil Decker.

Kirk souhlasně přikývl. Decker až dosud vykonával své funkce kapitánova zástupce a vědeckého důstojníka více než

uspokojivě. Ne že by snad Kirk dříve či později očekával problémy. Ale teď ho to těšilo, když jen tak seděl a sledoval, jak kolem nich proplová Jupiter.

V průběhu posledních staletí lidstvo navršilo na Galileovy objevy hotovou pyramidu poznatků, o jakých se prvním vědcům ani nesnilo. Byl to Einstein anebo Clarke, kdo předpověděl stavbu náhrdelníku ze sběrných zrcadel kolem Země a Slunce? Kirkovi se připomněla O'Neillova knížka, v níž předpověděl, že si lidstvo jednou možná vybuduje spoustu umělých planet. Stavbu těch nejmodernějších a největších umožní kombinování materiálů a chemikálií, kterých je hojnost právě tady, v Jupiterově minisluneční soustavě.

Měsíc Io připravil prvním pozemským vědcům, kteří na něm přistáli, pěkný šok. I když možná nebyl zase tak veliký jako dřívější objev, že náš vlastní Měsíc kdysi sloužil jako základna kosmickým cestovatelům, jejichž totožnost stále zůstávala záhadou a kteří prováděli genetické experimenty s ranými formami pozemského života milión let či ještě dále předtím, než začala historie člověka.

Kirk sledoval, jak navigátorka Ilia změnila stisknutím klávesy kurs podle jeho dřívějšího rozkazu. Viděl, jak pohlédla směrem k němu, a přikývl na souhlas, že navigační sekvence souhlasí.

Kapitánův deník

Kosmická loď Spojených států Enterprise, datum 7412.6. čas T plus dvě celé sedm desetin hodiny. Odložili jsme spuštění nadsvětelného pohonu, aby mohly být dokončeny testy štěpné rovnováhy ve směšovací komoře. Ačkoli šéfinženýr i vědecký důstojník jsou s výsledky nespokojeni, nemohu riskovat další odklady. Musíme se co nejdříve postavit Vetřelci do cesty.

Jupiter se už ocitl za nimi a rychle se na obrazovce zmenšoval. Kirk vycítil, že Decker na pracovišti vědeckého důstojníka za ním už všechno spočítal, avšak výsledky jej neuspokojily.

"Kapitáne," oslovil ho a pokračoval v kontrole rovnic na svém počítači, "za předpokladu, že budeme schopni využít celou kapacitu nadsvětelných motorů a akcelarovat až na sedmou nadsvětelnou, střetneme se s Vetřelcem za dvacet celých jednu desetinu hodiny."

"Potvrzuji výsledky vědeckého důstojníka," vmísila se Ilia.

Kirk zachytil periferním viděním, že Delt'anka a jeho zástupce i vědecký důstojník v jednom si vyměnili více než letmý pohled. Přerušilo jej zasyčení otevírajících se dveří turbovýtahu, z nich vyšel na můstek čistě oholený a předpisově oděný doktor McCoy. Starý dobrý Kostra! Kirk vycítil, že už trochu pookřál, přestože se stále tvářil zavile.

"No tak, Kostro, schvaluješ vybavení nemocnice?"

"Ne!" vyrazil ze sebe McCoy důrazně. "Připadám si, jako bych pracoval v nějakém zavšiveném výpočetním středisku."

"Podle programu máme nyní provést standardní spuštění nadsvětelného pohonu," řekl Decker Kirkovi.

Kirk se obrátil na kormidelníka, ale vědecký důstojník ještě neskončil. "Kapitáne, rozhodnutí samozřejmě záleží na vás, ale já doporučuji provést ještě několik dodatečných testů pohonu."

"Pane Deckere, výprava proti Vetřelci má smysl jedině tehdy, když k němu doletíme natolik včas, abychom ho mohli prozkoumat dříve, než se přiblíží k Zemi. To znamená, že potřebujeme nadsvětelný pohon okamžitě!" Kirk si uvědomil, že McCoy se po něm zvědavě podíval, avšak Deckerova žádost o další testy motorů si vyžadovala tvrdou odpověď. Kirk prudce stiskl tlačítko interkomu. "Motorová sekce, připravte se na spuštění nadsvětelného pohonu."

"Kapitáne, potřebujeme další testy nadsvětelných motorů pomocí výtokových senzorů," okamžitě se ozvala ustaraná Scottyho odpověď.

"Inženýre," trval na svém Kirk, "potřebujeme nadsvětelnou rychlost, a to hned!"

"Tlačíš je do kouta, Jímě," řekl jemně McCoy. "Tví lidé rozumějí své práci."

Kirk pocítil na doktora vztek, že se musí plést do všeho. Já taky rozumím své práci, doktore, říkal pohled, jímž se na McCoye zadíval.

"Odložte spuštění o jednu minutu, prosím, kapitáne," řekl Scott v interkomu.

Kirk vyhověl. V interkomu také slyšel narůstající dunění směšovacích komor, jak se Scott snažil zvýšit výkon motorů na úroveň nutnou k prolomení světelné bariéry. Z hluku se daly rozeznat hlasy Scotta a jednoho z motorových techniků.

"Nedokážu to odhadnout přesněji," slyšel Kirk, jak říká technik. Scottův hlas zněl zasmušile. "No jo, hochu." Potom šéfinženýr promluvil přímo do interkomu: "Na simulátoru se objevilo něco divného. Nemůžu zaručit, že loď..."

Kirk ho přerušil. "Nadsvětelný pohon, pane Scottle!"

Copak nikdo nechápal, jak nezbytně je nutné, aby se Vetřelci postavili včas - ať už se v tom mraku skrývá cokoli?

"První nadsvětelnou, pane Sulu. Vpřed!"

"Akceleruujeme na první nadsvětelnou, pane."

Jakmile se Sulu dotkl klávesnice, Kirk pocítil, jak ho narůstající tah motorů mírně tiskne do sedadla.

Už téměř celé století uplynulo od okamžiku, kdy úspěšně vzlétla první kosmická loď poháněná nadsvětelnými motory a vyvrátila tím všechny teorie založené na příliš úzké a suchopárné interpretaci Einsteinovy teorie. Tahle první loď a posádka na její palubě se neproměnila v čirou energii. Příhodilo se samozřejmě jen tolik, že když dosáhla rychlosti světla ve vakuu, dospěla zároveň k hranici mezi 'normálním' prostorem a hyperprostorem. Touhle hranicí byl čas. Proto se prvním cestovatelům, kteří pronikli do hyperprostoru, zdálo, že se vesmír kolem jejich kosmické lodi začíná sevrkávat. Počínaje první nadsvětelnou, tedy rychlostí světla, čím vyšší rychlosti raketa dosáhla, tím 'menší' byl vesmír

kolem ní a jednotlivé body v něm bližší. Závislost tvořila geometrickou řadu.

Mezitím Sulu pokračoval v odpočítávání: "...nadsvětelná žádná celá sedm... žádná celá osm... žádná celá devět..."

"Indikace, že dochází k narušení časoprostorového kontinua!" Vykřikl Decker. Varoval, že se přibližují k hranici rychlosti světla nerovnoměrně.

"Nadsvětelná jedna, pane," ohlásil Sulu.

Kirk prudce otočil křeslo proti pracovišti vědeckého důstojníka. "Pane Deckere..." začal, ale větu nikdy nedokončil. Zabránilo mu v tom d'Abelské zařinčení poplachového klaksonu a zvonů smíšeného s výkřiky. Oblouk duhy, v němž se proměnily hvězdy na hlavní obrazovce při přechodu do hyperprostoru, se náhle svinul do víru, jako by kdosi vytrhl zátku z dřezu a celý vesmír byl náhle nasávaný do jakéhosi kosmického odpadu.

"Červí díra!" vykřikl Kirk na Sulua. "Raketový pohon! Plný výkon vzad!"

Klaksony stále houkaly naplno. Na obrazovce se objevil pohled na časoprostorové zhroucení, které způsobila Enterprise. Jak hyperprostorový vír nasával loď stále hlouběji, hvězdy dostávaly podivný protáhlý tvar. Enterprise se začala vymykat kormidelníkovi z rukou a divoce se otřásala.

"Loď neovladatelná, kapitáne!" snažil se Sulu překřičet kravál.

"Raketový pohon na plný výkon vzad!"

"Hyperprostorové frekvence rušeny efektem červí díry!" zvolala Uhura.

Decker současně přehlédl svou obrazovku a zařval: "Ztráta ovládání způsobená časovým prodlevem potrvá ještě dvaadvacet sekund! Dokud naše rychlost neklesne pod světelnou!"

"Neidentifikovaný malý objekt je vtahován do červí díry s námi, kapitáne!" zvolala delt'anská navigátorka. "Přímě vpředu!"

"Zvednout ochranné štíty! Plný výkon! Objekt na obrazovku!"

Kirk musel křičet, aby ostatní jeho slova zaslechli. Zhroucení časové souřadnice začínalo být citelné, ovlivňovalo všechno, co viděli a slyšeli. Hlavní obrazovka ukazovala drobný světelný bod přímo před nimi.

"Pozor, nebezpečí srážky! Pozor, nebezpečí srážky!" zadrmlil lodní počítač.

"Manuální ovládání!" zakřičel Kirk na Sulua.

"Manuální ovládání nefunguje!" Sulu zoufale třiskal do klávesnice.

"Ochranné štíty zvednuty, kapitáne!" hlásila delt'anská navigátorka. Vzápětí se jí však hlas naplnil hrůzou: "Ochranné štíty vyřazeny z provozu, kapitáne!"

"Počítám, že to je asteroid, kapitáne," ozval se Decker z pracoviště vědeckého důstojníka. Dotkl se ovládání hlavní obrazovky, zvětšení narostlo o dva řádky a objevil se předmět ženoucí se proti nim. Už to nebyla tečka světla, ale rozeklaný, děrami prošípaný ohromný kus hory - asteroid. Rozrůstal se na obrazovce čím dál víc a mířil proti Enterprise.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Obrazovka ukazovala obrovitý asteroid složený z železa a niklu, jak se v přemetech řítí proti lodi. Byla nyní nastavena na maximální zvětšení. Delt'anská navigátorka provedla téměř okamžitě všechny výpočty.

"Sráž-sráž-ka-ka-za-za-dva-dva-náct-náct..." zhroucení časové souřadnice ovlivnilo její hlas stejně jako všechno kolem nich.

Kirk si lámal hlavu, aby její slova rozluštil. Ilia musela chtít sdělit: Srážka za dvanáct sekund.

"Bojová pohotovost u phaserů!" poručil Kirk Chekovovi, který mu sice nerozuměl, ale pochopil alespoň tolik, že vyžaduje něco s phasery.

Potom Kirk zaslechl: "Zru-zru-zru-šen-šen..."

Co to mělo k čertu znamenat? Vzápětí postřehl Deckera, jak se žene k Chekovovi sedícímu u obranných systémů.

Co to Decker křičel? Zrušení rozkaz o phaserech? Nabít fotonová torpéda? Ano, tohle chtěl určitě říct - a v tom okamžiku Decker už dohrával k Chekovovi a stiskl ovladač nabíjení.

Kirkovi nezbýval čas rozluštit něco víc. Decker by se jistě neprotivil jeho rozkazu bez nějakého dobrého důvodu. Myšlenky mu zavířily hlavou, cítil, že čas je zcela vykořeněn. Kolik z těch dvanácti vteřin ještě zbývalo?

Chekov také zcela zjevně sváděl souboj s deformací času. Zdálo se, že říká: "Fotonová torpéda nabita!"

Kirk sledoval, jak Decker rozkazuje: "Fotonová torpéda, pal!"

Chekov zašátral po odpalovací.

"Torpéda odpálena!"

Kosmický křižník vyplivl obrovské koule světelné energie. Zdálo se, že plují příliš pomalu. Sulu stáhl zvětšení hlavní obrazovky na trojnásobné, ale ošklivá, jako od neštovic podobaná tvář asteroidu už ji zase celou vyplňovala. Do nárazu nescházely ani celé dvě sekundy, když konečně komprimovaná energie fotonové hlavice dospěla k asteroidu. Vypadalo to, jako by brusiči drahokamů praskl pod rukou vadný diamant - exploze ohromný asteroid v okamžiku proměnila v tisíc střepin ze slitiny železa a niklu, které narazily do předního ochranného štítu Enterprise. Menší úlomky, které se neodrazily nazpět, proměnilo tření v silovém poli štítů v rudé jiskry a hned nato v bělostné plameny. Potom tvrdě narazilo do štítu jádro asteroidu, až se celá loď otřásla, jako by to byl poslední pokus Enterprise zničit.

"Jsme venku!" s úlevou zahlaholil Chekov. Jeho slova se už nezdeformovala. Ve stejnou chvíli Kirk spatřil změnu na hlavní obrazovce. Zářil tam překrásný poprašek hvězd v normálním vesmíru.

"Lod' opět ovladatelná, pane," zvolal Sulu.

"Udržujeme stálou rychlost, faktor žádná celá osm," hlásil Decker. Kirk ho nechal, aby posbíral hlášení o stavu lodi. Ulevilo se mu, když zaslechl od Chekova ujištění 'žádné' poškození.

Kirk si uvědomoval, že sehrál v celém konfliktu nezvykle pasivní roli. Nezmohl se na námitku, když Decker zrušil jeho rozkaz k palbě phaserů. Proč namísto toho Decker naléhal, aby použili světelná torpéda? Phaserby mohly vypálit téměř okamžitě. Skutečnost, že nabití fotonových torpéd trvá podstatně delší dobu, je přivedla na pokraj zničení. Chtěl snad Decker způsobit něco takového?

"Nehlášena žádná zranění, pane." Chekov dokončil své hlášení o stavu lodi Deckerovi.

"Omyl, pane Chekove, ke zranění došlo," ozval se McCoy. "Jsem tak vyděšený, že jsem neschopen služby." Doktor si nikdy nehrál na žádného hrdinu.

Decker se znovu otočil k interkomu a zavolal motorovou sekci. "Malý okamžik, pane," zavrčel Scott pohřebním hlasem. "My tady dole ještě zametáme střepy."

Kirk si uvědomil, že Uhura si ho měří překvapeným pohledem. Proč? Láme si hlavu, proč nic nenamítal proti tomu, aby zástupce zrušil jeho rozkaz? Překvapilo ho, když zjistil, kolik úsilí ho stálo, aby promluvil do interkomu.

"Žádám vás o nadsvětelný pohon, jakmile to bude možné, pane Scotte."

"Rozumím, kapitáne," odvětil Scottyho hlas. "Jenže to byla především právě nerovnováha při reakci hmoty s antihmotou, co vytvořilo tu červí díru. Jestli to neopravíme, stane se nám to znovu."

"Pane Scotte, tam někde před námi se nalézá Vetřelec. Nyní už méně než dva dny cesty od Země! Musíme se mu postavit dříve, než ji přímo ohrozí!"

"Jo, my to chápem, pane." Scottovi prosáklo do hlasu silné napětí a rozmrzelost. "Děláme, co můžeme."

Kirk vypjal interkom a zvedl se ze svého křesla na nohy tváří proti Deckerovi. "Pane Deckere," pronesl klidně, "rád bych si s vámi promluvil ve své kajutě. Předávám vám velení, pane Sulu."

"Nebude vadit, když se přidám?" zeptal se McCoy.

Kirk si přál, aby lodní lékař táhl k čertu a nepletl se zase do všeho, ale neviděl žádný způsob, jak mu znemožnit účast na diskusi o velení lodi, kterou mu řády umožňovaly. Přikývl a zamířil k turbovýtahu, následován zachmuřeným Deckerem.

* * *

Kirk si už předtím lámal hlavu, jestli si nevýraznou běžovou s rezavými vzory vybral do své kapitánské kajuty Decker. Zamýšlel co nejdříve se zbavit otáčivého křesla a pracovního stolu - příliš bolestivě mu připomínaly jeho kancelář na velitelství Flotily. Zaznamenal, že jeho původní palandu nahradila nová, alespoň dvakrát tak široká. S nostalgií vzpomínal na svou starou úzkou, ale nijak mu nevadilo, že se jí musel vzdát, ačkoli pochyboval, že na téhle výpravě vychutná pohodlnou postel - ať už při spánku, anebo při něčem jiném.

Když vstoupili do kapitánovy kajuty, McCoy se stáhl do pozadí. Decker stál přímo proti Kirkovi, vyčkával a ve tváři se mu nehnul ani sval. Nejevil ani stopu kajícnosti či obav.

"Žádám vás o vysvětlení, pane Deckere," prolomil ticho Kirk. "Proč jste zrušil můj rozkaz k palbě phaserů?"

Decker se choval ostentativně chladně a zdvořile. "Pane, při generální opravě Enterprise byl zvýšen výkon phaserů tím, že jsou zásobovány energií přímo z hlavních motorů. Když došlo k narušení rovnováhy v reakci hmoty s antihmotou, phasery se automaticky vypnuly."

Tak tohle Kirk neočekával. Náhle si uvědomil, že pod tlakem okolností Decker udělal přesně to, co musel, a cítil se pokořený. "V tom případě jste jednal samozřejmě naprosto správně."

"Děkuji vám, pane. Mrzí mě, jestli jsem vám znesnadnil situaci," řekl Decker.

Znesnadnil situaci? Ovšemže mu znesnadnil situaci. Kirk se rozpomněl, že viděl první návrhy na změnu konstrukce phaserů. Ostře proti ní protestoval a potom se veřejně vysmíval odpovědi inženýra, který změnu navrhl. Bylo absurdní, kdyby kosmická loď nemohla použít phaserové baterie, pokud by neměla spuštěné nadsvětelné motory. Předpokládal, že velitelství Flotily námitku uzná a přijme jeho doporučení v téhle záležitosti. V té mele mu muselo nějak přeskočit, když udělal takhle zkratovitý závěr.

"Zachránil jste loď," řekl Kirk. Byla to pravda, neměl jinou možnost, než to konstatovat takhle naplno.

"Jsem si toho vědom, pane," odvětil Decker nevzrušeně a ledově.

Kirk vybuchl. "Přestaňte se do mě navážet, Deckere!"

"Dovolíte, abych řekl, co si myslím, pane?"

"Prosím," pronesl Kirk pevně.

"Pane, za poslední téměř tři roky jste nestrávil ve vesmíru ani hodinu. Tato skutečnost společně s tím, že nejste seznámen s představou lodí podle mého názoru vážně ohrožuje výsledek naší výpravy."

Kirk zjistil, že tentokrát musí vynaložit mnohem více úsilí než obvykle, aby potlačil vztek a znovu se začal ovládat.

"Věřím, že v tom případě budu ve vás mít... chuť, která nedopustí, abych se spálil. Nebo ne, pane?"

"Ano, pane, to budete."

Kirk zíral na svého zástupce a nevěřil vlastním očím. Chce s ním Decker skutečně svést souboj? Jestli, nesmí připustit, aby se tím nechal vyvést z míry. "Potom vás už dál nesmím zdržovat od vašich povinností, pane korvetní kapitáne," řekl.

Jakmile se Decker obrátil a odešel, Kirk se vrhl na McCoye.

"Ano, doktore?"

McCoy nepromluvil, dokud Decker neopustil kajutu a nezavřely se za ním dveře.

"Možná že má pravdu, Jime," řekl.

"Zmiz odtud, Kostro!" vztekal se vážně Kirk.

McCoy potřásl hlavou. "Moje funkce šéflékaře mě opravňuje, abych s tebou nyní projednal problém způsobilosti k velení lodi."

Kirk cítil, jak mu tvrdnou rysy. "Pak tedy ozřejměte své stanovisko, doktore."

"Mé stanovisko je, kapitáne, že jste to vy, kdo se do někoho navází. Abyste se dostal na Enterprise, použil jste všechny prostředky vyjma vydírání. A možná dokonce i to." Zatímco hovořil, McCoy po očku sledoval Kirkovu reakci. "Jste tu proto, abyste zjistil, jak jsem se dostal k velení, doktore, anebo proto, abyste rozhodl o mé způsobilosti v něm pokračovat?"

"Přišel jsem si pro poctivou odpověď na otázku - proč?"

Kirk zůstal překvapeně zírat. Připadalo mu, že McCoy to myslí skutečně vážně, a přece odpověď na takovou otázku byla naprosto jasná. Začal vysvětlovat: "Vetřelec..."

"...je příležitost, kterou ti seslalo samo nebe," skočil mu do řeči McCoy. "Taková, že víš, že se už nikdy nebude opakovat. Jen tohle tě mohlo znovu postavit na můstek kosmické lodi, a co víc - přímo zázračnou shodou okolností na můstek Enterprise..."

Kirk vztekle vybuchl. "McCoyi, to jsou směšné nesmysly! Předě mnou vyrostl úkol a čirou náhodou byla Enterprise jedinou lodí, která se ho mohla zhostit..."

"Jenže nemáš v úmyslu se velení vzdát, až výprava skončí!"

Kirk měl pocit, že se opět propadl někam doprostřed časového víru. Co to McCoy říkal? Jestli se nepřeslechl, doktor jej vinil z čehosi horšího než z nezpůsobilosti.

"Zamýšlím tady jako kapitán zůstat?" pronesl Kirk napjatě. "Tohle jsi chtěl říct, doktore?"

McCoy přikývl. "A já ti můžu přesně říct, jakým způsobem doufáš, že si velení udržíš. Ať už si to uvědomuješ nebo ne, Jime, vsadíš na to, že ti to nějak umožní Vetřelec..."

Kirk slyšel, jak ho přerušuje - a cítil, jak se zlostí rozpaluje doběla a zároveň ho mrazí v zádech. Nevyhrožuje, že McCoye vlastnoručně z kajuty vynese? Ano, něco takhle směšného říká, jenže McCoy přesto pokračuje:

"...že je Vetřelec opravdu nebezpečný. Takže když nad ním zvítězíš, všichni ti budou natolik vděční, že ti dají, cokoli budeš chtít. A jestli při tom pokusu zahyneš - a náhodou nás přitom všechny vezmeš s sebou - co se k čertu děje? Raději zemřeš, než aby ses tohohle místa vzdal ještě jednou, že Jime?"

Kirk si uvědomil, že to mrazení byl - strach. Ne strach z Vetřelce, ne strach z neúspěchu nebo z toho, že přijde o kapitánské místo. Existoval jakýsi Kirk, který složil přísahu Flotile, slavnostně přijal odpovědnost, Kirk, který měl nějakou profesionální hrdost, který se nemohl lehce přenést už jen přes pouhou možnost, že by lodní lékař mohl mít pravdu. Zejména v oblasti, které tak dobře rozuměl a kterou tak dokonale v minulosti ovládal - vědomě i podvědomě motivace a jejích záhadných vlivů. Za celou dobu, po níž McCoye znal, ignoroval jeho radu pouze jedenkrát. Toho dne, kdy přijal admirálské hvězdy.

"Kostro," Kirk se přinutil přikývnout na souhlas, "tohle jsem skutečně potřeboval. Říkáš, že to zdaleka přesahuje..."

"Jime, je to obsese, která tě může v kritické situaci zcela zaslepit. Tvoje reakce na Deckera je dobrý příklad."

Kirk si na okamžik měřil McCoye: slovo obsese jej zasáhlo, jako by mu sáhl na obnažený nerv. Vysvětlovalo to pocit, který ho sužoval? Že už nezvládá věci tak, jak se mu to dařilo kdysi? Dával přednost osobním ambicím před profesionální odpovědností? Pokud ano, a pokud to nedokáže okamžitě změnit, musí uvážit, zda nemá vrátit velení Deckerovi.

Než Kirk stačil odpovědět, přerušila ho Uhura v interkomu.

"Ohlásil se nám dálkový raketoplán, pane, kódem Federace. Žádá o povolení přiblížit se a přistát."

"Z jakého důvodu?" zeptal se Kirk.

Na obrazovce se objevil Chekov. "Je to kurýr, kapitáne. S absolutní předností. Potvrzeno, že nejde o válečné plavidlo."

"Výtečně, pane Chekove, vezměte si ho na starost. Konec."

Otočil se nazpět proti McCoyovi a střetl se s ním pohledem. Stále tu mezi nimi zůstával problém jeho způsobilosti. "Beru tvé názory v úvahu, doktore," řekl. "Ještě něco?"

"Doufám, že ne," odvětil McCoy.

Kirk se odvrátil, nechal McCoye, aby měl poslední slovo, a navolil si na interkomu spojení do motorové sekce.

"Pane Scotte, jakmile budou nadsvětelné motory skutečně fungovat, chci, abyste mi zřídil vedlejší obvod pro phasery, který nebude propojený přes pohonnou jednotku. Nezajímá mě, jak se tím sníží výkon motorů. Protože nám motory už tolikrát vysadily, dobře víme, že phasery na nich nesmějí být závislé."

"Jo, pane," zaslechl z opačného konce. "Doufám, že se na to zeptáte pana Deckera..."

Kirk ho vztekle přerušil: "Pane Scotte! Se svým zástupcem to projednám tehdy, když nebo jestli uvážím, že to je zapotřebí! Kirk, konec!"

Kirk praštil do spínače a vypjal interkom. Byl to přece Decker, kdo odpovídal za Enterprise a dovolil, aby se při přestavbě stala taková chyba. Kirk si řekl, že tohle by nikdy nedovolil, ani kdyby se měl vzepřít celé Federální radě. Jenže Decker nikdy nevelel těžkému křižníku v hloubi vesmíru.

* * *

Decker opustil Kirkovu kajutu pěkně nabroušený. Kapitán nebyl hloupý, ale tuhle loď zjevně vůbec neznal! Znal ji zato Decker, její nedostatky a omezení, a o přestavbu phaserů se do krve hádal s konstrukční kanceláří Flotily. Nakonec se domluvili se Scottem, že jakmile opustí oběžnou dráhu kolem Země, okamžitě si ten ztracený vedlejší obvod vybudují. Byl už napůl hotový, a jakmile jim zbude trocha času...

Myšlenky mu přerval turbovýtah, který se před ním otevřel a vystoupila Ilia. Zůstal stát. Tohle nebylo dobré. Dokonce ani srážka o velení lodi nedokázala zabránit jeho tělu, aby na její přítomnost nezareagovalo starým známým

způsobem. Avšak Decker se snažil předstírat, že ho nijak nevzrušuje.

"Bylo to s ním těžké?" zeptala se účastně Ilia.

Decker cítil, jak v něm cosi kapituluje. "O nic víc, než jsem očekával." Zaváhal a dodal: "Nebylo to až zas tak těžké, jak to měl on, když viděl tebe. Mrzí mě..."

"Že jsi odešel, nebo že ses se mnou ani nerozloučil?"

"Kdyby se všechno opakovalo, dokázala bys to říct ty?"

Dlouhou chvíli váhala, pak potřásla hlavou. "Ne." Prudce se odvrátila a prolétla do své kajuty, prudce trhla dveřmi a zase je za sebou zabouchla. Decker zůstal stát, sledoval ji pohledem pln vzpomínek a lítosti. Lítosti? Utekl jako zloděj. Litoval, že bylo nutné, aby od ní uprchl. Avšak věděl, že deltánská sounáležitost a harmonie získávaná prostřednictvím sexu je pro něj nesmírně přitažlivá a že by u něho mohla vést dokonce až k psychické poruše. Decker byl z větší části tím, zač ho lidé považovali: synem Matta Deckera. Vyrovnaný, spolehlivý, starý dobrý materiál. Jenže zatímco se Matt Decker proháněl od hvězdy k hvězdě, jeho syna vychovávala manželka - a zavedla jej mezi radikální skupinky nových lidí, čímž dala Villu Deckerovi pocítit, jak chutná pocít sounáležitosti a duchovní harmonie.

* * *

Kirk se vrátil na můstek a převzal velení. Snažil se soustředit myšlenky na přilet kurýrního plavidla. McCoy měl pravdu. Pekelně po lodi toužil: A nejen pro tentokrát, jen na jednu výpravu. Co když Vetřelec zítra změní kurs? Nebo se ukáže, že to je cosi pro Zemi naprosto neškodného? Potěší ho to? Doopravdy se mu uleví a potěší ho, že je nebezpečí zažehnáno? Jestli ne, nepatří sem do velitelského křesla. Jestli tu má zůstat... jestli má patřit na tohle místo, potom jeho prvním a jediným zájmem musí být tahle výprava. Nemá právo ji spojovat se svou vlastní budoucností, stejně jako žádný z členů posádky nesmí neuposlechnout jeho rozkazu z nějakého osobního důvodu. V tomhle bodu hovoří přísaha Flotile naprosto jasně a tvrdě.

* * *

Plavidlo, které se nyní přibližovalo k Enterprise, oficiální tabulky zařazovaly jako dálkový raketoplán. Avšak označení raketoplán byl jeden ze zavádějících termínů, které často přetrvávaly ve strukturách, jako byla Flotila. Začalo to už před dávnými časy s měsíčními raketoplány, od nichž vedla cesta k raketoplánům schopným přistávat na planetách. Nyní tato kategorie obsahovala nevelká plavidla, avšak vybavená silným nadsvětelným pohonem, která by ještě před padesáti lety předhonila kteroukoli kosmickou loď. Označení raketoplán bylo stejně nenáležité jako těžký křižník pro Enterprise, což v žádném případě nesedělo. Bylo to nejsilnější existující plavidlo Federace, které si zasluhovalo přinejmenším starý název z dob válečného námořnictva bitevní loď. Jenže kdysi dávno jakýmsi admirálům nebo státníkům připadl termín křižník zjevně civilizovanější a méně militaristický. Ovšem vůbec nejvhodnější a nejpřesnější označení pro Enterprise by bylo průzkumná nebo výzkumná loď, což by nejlépe popisovalo její základní úkoly a funkci.

Ať už se raketoplánu mělo správně říkat jakkoli, bylo to elegantní plavidlo aerodynamických tvarů. Přelétlo před přídi Enterprise, přepjalo na zpáteční raketové motory a ladně se přeneslo nad křižníkem. Pilot provedl manévr velmi zručně, stejně jako přiblížení. Oddělil kabinu pro cestující, která směřovala přechodovou komorou směrem ke kosmické lodi, k její velitelské přechodové komoře umístěné přesně jednu palubu pod můstkem. Gondola motorové sekce raketoplánu se vznášela vedle Enterprise a vyčkávala, až kabina pro cestující vyloží pasažéry či jiný náklad, aby se pak navrátila a znovu zkompletovala plavidlo do podoby raketoplánu.

* * *

"Kabina se už vrací k raketoplánu," oznámil Chekov směně na můstku. Bůhví, co raketoplán na Enterprise dopravil, jisté bylo jen tolik, že nezůstal spojený s kosmickou lodí déle než minutu. Na hlavní obrazovce bylo nyní vidět, jak kabina pro cestující pluje nazpět k raketoplánu, aby se s ním zase spojila.

Na můstek vstoupil Decker a minul Kirka stojícího poblíž pracoviště vědeckého důstojníka. Když se proti němu Kirk obrátil, Decker mu pohlédl do tváře a strnul překvapením. Zdálo se, jako by z Kirkových očí hleděl nějaký cizinec. Měl v nich pohled, který mu připomínal... Noguru!

"Chci, abyste vyslechl tohle, pane Deckere," řekl Kirk a stiskl záznamové tlačítko na klávesnici vědeckého důstojníka.

"Kapitánův deník, dodatek.

Velitelská pochvala pro korvetního kapitána Deckera, který zrušil můj rozkaz týkající se palby phaserů v okamžiku ohrožení lodě v červí díře. Korvetní kapitán Decker podnikl správnou akci, jeho znalosti a rázný počín zachránily loď. Kirk, konec."

"Děkuji vám, kapitáne," řekl Decker.

Kirkovi připadlo, že se mu Decker už zdá snesitelnější, protože neřekl Byla to moje povinnost nebo nějakou jinou pitomost na ten způsob. Velitelská pochvala se udělovala, když někdo plnil své povinnosti výjimečně dobře.

Ve stejný okamžik se otevřely dveře turbovýťahu. Vystoupila vysoká, nápadná postava v přísné černé róbě... z hluboko posazených planoucích očí šlehal přímo satanský pohled.

Byl to Spock!

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Byl ošlehaný vřelým větrem a přesypajícím se pískem. Dalo se na něm poznat, že se postil a že zvládl něco obtížného,

vyčerpávajícího. Vypadal... téměř vyrovnaný se světem. Dospěl tak blízko k vyrovnanosti, že přinejmenším opovrhoval hodnotami a úřady. Jenže k úplné vyrovnanosti mu přece jen kousíček chyběl, soudě podle jeho očí. Možná, že tuhle funkci potřeboval.

Kirk se zdál úplně vyvedený z míry. "Spocku...! Spocku, odkud... jak?" Pak se po Kirkově tváři rozlil úsměv a vykročil k němu s otevřeným náručím.

Avšak Vulkanec Kirka dokonale ignoroval. Obrátil se a přešel k pracovišti vědeckého důstojníka, kde seděl Decker. "Pane korvetní kapitáne, jestli dovolíte..."

Deckerovi zazněl Spockův hlas nezvykle bezvýrazně. Byl to a zároveň nebyl Vulkancův hlas, který znal ze zvukových záznamů ze staré Enterprise. Ze všeho nejvíc však Deckera překvapila uctivá bázeň, kterou ve Spockově přítomnosti pocítil.

Zástupci kapitána okamžik trvalo, než si uvědomil, že Vulkanec chce převzít jeho místo na pracovišti vědeckého důstojníka. Spěšně vyskočil a snažil se vykoktat ano, zajisté! Decker věděl bez jakékoli domýšlivosti, že se vyrovná u tohoto nového řídicího panelu kterémukoli člověku, avšak nyní si připadal jako amatér přepouštějící své místo skutečnému umělci. Spock vklouzl do sedadla a okamžitě si vyvolal soubor počítačových programů.

Decker nepocítil žádné roztrpčení z toho, co spatřil v následujících chvílích. Spockovy dlouhé prsty se roztančily s úžasnou rychlostí po desítkách tlačítek namačkaných těsně jedno na druhé. Přitom každý dotek prováděl tak zručně, jako by se na něj maximálně koncentroval.

"Monitoroval jsem vaše spojení s velitelstvím Flotily, kapitáne," pronesl Spock tímž nevzrušeným hlasem, "a vím o vašich potížích s motory." Na značné části monitorů na pracovišti vědeckého důstojníka se nyní objevovala nová data takovou rychlostí, že Decker z toho byl celý zmatený a začal se v nich utápět - a ještě více užasl, když si uvědomil, že Spock nikdy u téhle klaviatury neseděl, ačkoli ji zkonstruovali podle doporučení, která uvedl v deníku vědeckého důstojníka.

Spock se odmlčel a přehlédl informace, které se objevily na monitorech. Pak se otočil na Kirka, stále zcela bezvýrazně: "Nabízím vám své služby na místě vědeckého důstojníka."

Kirk cítil, jak z něj spadá břímě. Jestli existoval nějaký způsob, jak vymačkat z Enterprise nadsvětelnou rychlost, právě zázračně dorazila. Kirk se obrátil k Deckerovi: "Pokud můj zástupce nemá žádné námítky..."

"Samozřejmě že ne," rychle řekl Decker. "Jsem si plně vědom kvalifikace pana Spocka." Mladý zástupce kapitána téměř zapomněl na zklamání, které až dosud pociťoval. Odkud se Spock vyčaroval právě v tuhle chvíli? Mohl to celé nějak zrežimovat Jim Kirk? Decker zjistil, že si znovu promítá hlavou deníky Enterprise z průběhu oněch pěti let, zaplněné podobnými příklady. Zdálo se, že kapitán Kirk umí neustále dosahovat nemožného. I kdyby Spock přilétl sám od sebe, zase by to jen vyvěralo z dobře známého přátelství mezi těmihle dvěma. A stejně dobře byl známý i Spockův profesionální obdiv ke Kirkovi. Ať tak či onak, Kirk opět začal pomalu u Deckera stoupat ve vážnosti. Vždyť v minulosti si kapitána doopravdy cenil.

Na pracoviště navigátora se vrátil zpět Chekov, stále ještě vyvedený z míry překvapením, že vidí Spocka vystupujícího z kabiny raketoplánu. "Pane Chekove," řekl mu Kirk, "dejte do zápisu, že pan Spock je opět zapsán do stavu Flotily a povýšen do funkce vědeckého důstojníka na Enterprise, obojí s okamžitou platností."

Ačkoli Spockův přilet omráčil Kirka stejně jako ostatní, potěšilo ho, když zaznamenal, že se vzpamatoval první a že všechno zvládl se skutečně velitelskou duchapřítomností. Avšak stále bolestivě pociťoval, že se mu tak silně a neočekávaně připomnělo jeho přátelství a náklonnost ke Spockovi. V jejich případech to bylo souznění mysli, o němž staří básníci ze Spockovy rodné planety zpívali, že znamená víc než všechno ostatní. Dokonce i včetně divoké fyzické lásky, která Vulkance zasahovala každých sedm let v průběhu jejich pon farr. Ovšem Spockovo nynější vystupování Kirka odrazovalo, aby se v tomto okamžiku nechal ovlivnit nějakými osobními náklonnostmi.

Spock prudce vyskočil z křesla vědeckého důstojníka. "Dosažení požadované rovnováhy bude vyžadovat úzkou spolupráci se šéfinženýrem," prohlásil. "Mohu se tam odebrat okamžitě, pokud si kapitán nepřeje, abych mu sdělil své předběžné poznatky, které jsem doposud učinil..."

Kirk pochopil, že konečně začíná pevně přebírat do svých rukou velení nad lodí a nad výpravou - a že nastal vhodný okamžik demonstrovat své schopnosti vyrovnat se bez mrknutí oka s jakoukoli šťastnou náhodou či katastrofou, i kdyby je přepadla sebenečekaněji.

"Okamžitě to zajistíte, Spocku," řekl Kirk. "Udělejte cokoli, jen abychom měli nadsvětelný pohon co nejrychleji."

Spock se otočil ke schůdkům vedoucím k turbovýtahu, aniž by dal najevo, že by snad chtěl pozdravit. Ve stejném okamžiku dorazila kabina a na můstek vystoupila Chapelová s McCoyem. Bylo zřejmé, že Spock je zamýšlí ignorovat úplně stejně, jako všechny ostatní známé tváře z osazenstva můstku - jenže ti dva kráčeli rychle a zastoupili mu cestu.

Jakmile ho Chapelová spatřila - černě oděného, v podobě jakéhosi vulkanského krále - zazmatkovala tak, až se začala dusit. Nyní už stála přímo před ním a snažila se vykoktat jednoduchý pozdrav. Proklínala se, poněvadž věděla, jak asi musí vypadat. Že se jí po tváři rozlévá připitomělý úsměv.

"Pane Spocku...!"

McCoy se pokoušel skrýt potěšení téměř stejně bezúspěšně. "Pomozte mi, Spocku, jsem skorem rád, že vás vidím!" Spock si je rychle poměřil očima tak dokonale bez zájmu, že by jim jistě byla milejší facka. Zdálo se, že si počíná s úmyslnou krutostí. Kirk se do toho chtěl užž vložít, ale v poslední chvíli se zdržel, když si uvědomil, že Spockovi nemůže dávat za vinu, co si Chapelová o něm vyfantazirovala. McCoy se o sebe uměl postarat sám.

"My všichni jsme rádi, pane..." ozvala se Uhura, která zadoufala, že ho přesvědčí o pocitech ostatních, avšak její slova zabrzdl stejný ledový, naprosto lhostejný pohled uprostřed věty.

Kirk začínal chápat: Spock naprosto zjevně zamýšlel zcela a bez výjimky přehlížet všechny členy posádky kosmické lodi vyjma případů, kdy by situace vyžadovala jiný přístup. Důvody pro tohle jeho chování se možná ukáží stejně

zajímavé jako ty, které jej přiměly, aby se na Enterprise vrátil. Třeba i stejně bolestivé. Kirk uvážil, že Spockovi neublíží, když mu připomene, že stejnou bolest mohou pociťovat obě strany.

Vyčkal, dokud Vulkanec napůl nevkročil do čekajícího turbovýťahu. Pak řekl:

"Pane Spocku! Vítám vás na palubě."

Spock na okamžik zaváhal - Kirk pochopil, že to pronesl dostatečně upřímně, aby jeho hlas vzbudil ve Vulkancově paměti zapadlou vzpomínku. Avšak i přes zaváhání Spock nastoupil do turbovýťahu. Nepozdravil a nijak nezareagoval. Dveře se prudce zavřely a byl pryč.

"Talentovanému Vulkanci se na uši neříkej, Jime," řekl McCoy.

Kirk cítil, že se mimoděk začíná usmívat. Kostra pronesl právě naprostý nesmysl, ale už sama Spockova přítomnost jako by slibovala, že se všechno brzy obrátí k lepšímu.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

"Ted' už byste měl dokázat pokračovat i beze mne," řekl Spock hlavnímu inženýrovi.

"Jo, dál to zvládneme." Scottymu slova našťavaně zahrčela v hrdle. "Jenže nám bude scházet váš pěnívej smích."

Stejně jako Spock ignoroval před dvěma hodinami šéfinženýrovi nabízenou ruku, přešel teď i jeho výrok. Scott se musel ovládnout, aby za odcházejícím Spockem nezavolal nějakou hodně sprostou nadávku.

K čertu s tím Spockem! Montgomery Scott nebyl zvyklý na to, aby ho lidi přehlíželi - zejména ne v jeho vlastním království. Jenže jak dokonalou práci ten Vulkanec odvedl! Ten chlap se minul povoláním. A nakonec nikdo neočekává, že dobrý inženýr musí mít nutně milou povahu!

Ačkoli byl Scott už zvyklý na sílu Spockovy logiky, tentokrát v něm vědecký důstojník zanechal hluboký dojem. Spock strávil nad klaviaturou ovládající motorovou sekci hodinu a sledoval údaje přicházející z motorů a ze simulačních programů. Potom nechal počítače počítat a dobře tucet minut zíral do prázdna. Nakonec - aniž by se mu ve tváři pohnul jediný sval - navrhl rovnici pro štěpný proces, a když ji počítač otestoval, ukázalo se, že funguje na vlasek přesně! Zbývalo už jen jediné, aby ji potvrdily simulátory, což se právě odehrálo.

V ohromné směšovací komoře hned za Scottovým dispečinkem se objevily téměř oslepující záblesky, což znamenalo, že antihmotové ventily začínají pracovat řádně a spolehlivě.

Scott věděl, že burácení motorů se už muselo donést i na můstek. Viděl na monitorech, jak všechna oddělení obrovské lodi ztuhla v očekávání dalšího pokusu překonat bariéru rychlosti světla.

* * *

Spock dospěl až do přední části motorové sekce. Rozkládal se zde labyrint generátorů a nosníků podpírajících celé bludiště kajut nejroztodivnějších tvarů, mezi nimiž architekt s psychologem vyprojektovali cosi jako pohodlné zahradní altánky. Ze všech byl dobrý výhled na hvězdy. V jistých ohledech to byla nejpříjemnější oblast z celé lodi, protože neměla tak přísně účelový vzhled jako zbývající části. Bylo to oblíbené místo, kde posádka trávila všechny příjemné chvíle, kde mohl člověk nalézt samotu i vychutnat nové přátelství.

Když Spock vstoupil, jeho uši zachytily zvuky, které vydával milující se lidský pár. Prozradily mu, že v téhle části lodi se stále respektuje soukromí. Pokračoval v rychlé chůzi a přál si, aby pro tentokrát neměl tak skvělý sluch, protože tyhle zvuky ho rozptylovaly. Připadlo mu zvláštní, že lidé znovu a znovu podléhají touze třít si navzájem jisté části těla, zejména proto, že si tak počínali zcela racionálně a někdy o tom dokonce konverzovali, což samozřejmě nemělo nic společného s vášní podle vulkanských měřítek.

Minul dva altánky označené symboly, že jsou vyhrazeny čistě jen pro meditaci, ale oba byly obsazené. Dobře. V těchto kritických okamžicích musel brát v potaz lidskou křehkost a labilitu. Zavrtěl hlavou nad tím, že tenhle druh tvorů ze Země si potřeboval ulevit pokaždé, kdykoli prošel i sebeslabší psychickou zátěží - což byl samozřejmě následek neustálého a hloupého plýtvání duševní energií v triviálních situacích.

Výtečně! Konečně se objevila prázdná alkovna se širokým oblým výhledem do všech stran. Zavřel za sebou dvířka a potmě stiskl knoflík ovládající kruhovou clonu zakrývající výhled. Jako by otevřel zorničku ohromného oka, jež se rozhlédlo krásou vesmíru. Vulkanským způsobem poklekl a fyzicky se odpoutal natolik, že vyřadil šest zvířecích smyslů ze svého vědomí.

Pohled ke hvězdám se okamžitě pročistil. Rozlil se v něm uspokojivý pocit, že je jen maličkou částíčkou té ohromné rozlohy, ale zároveň i tohle Všechno. Jeho sedmý smysl* ho nyní stejně jako dříve ujišťoval, že tato sounáležitost s vesmírem je jediná skutečnost, která doopravdy existuje. Místři na Golu samozřejmě strávili velkou část svých životů pokusy rozluštit záhadu, jak žijící vědomí může být současně v každém okamžiku části i celkem. Spock si pokusil vybavit matematické rovnice, kterými by se to dalo nějak vyjádřit - ačkoli věděl, že je beznadějně přiřazovat nekonečným záhadám symboly konečných hodnot. Jenže takové duchovní cvičení mu dále vyčistilo mysl a prohloubilo stav meditace.

Avšak Spock nedokázal prohloubit meditaci až na úroveň Kolinahru, které si přál dosáhnout. Přepadlo jej podezření, že se mu to nepodaří už nikdy. Kdyby Kolinahru dosáhl, jeho pohled na sebe i na všechny kolem by se proměnil v čistou logiku bez příděchu bolesti či radosti. Přestože se mu to na Golu nepodařilo, doufal, že dlouhé studium společně s duševní kázní přinejménším vyhledá city, které v něm kdysi probouzela tahle loď a její posádka. Jenže tak to být nemělo - jakmile sem dorazil, už pouhý pohled na Enterprise mu znatelně zvedl tepovou frekvenci. Další psychické proměny, jež se v něm udaly, když vstoupil na můstek, byly šokující tak, že v něm probudily pohrdání sebou samým. Měl toho mnoho, co potřeboval vytěsnit z mysli. Proč bylo tak obtížné, aby zapomněl na Chekovovo radostné překvapení, s

nínž jej přivítal ve velitelské přechodové komoře? A na můstku - Kirk! Pouhé tohle jméno Spocka přimělo, aby v duchu zasténal, poněvadž se mu připomnělo, jaké úsilí ho stálo, aby odmítl přivítání. T'hy'la! A byl tu také McCoy, tak lidsky pošetilý - a ano, samozřejmě Christina Chapelová se svou prapodivnou a fantastickou představou, že se s ní jednoho dne potěší. Romantik Sulu, Uhura zpívající krásné písničky o hvězdách ...

Spockova mysl ucítila kontakt. Così se ozvalo. Vyčkával. Ano, už je to tady! Stejně úžasné vědomí, které pocítil na Vulkanu a které jej přimělo, aby se dopravil sem! Hotová kaskáda matematických vzorců tak průzračně, až geometricky logických, že mu to úplně bralo dech.

Už nepochyboval, že je vyslal ten podivný mrak, který se řítí proti Zemi, a rychle se pokusil kontakt zanalyzovat. Byla to jedna jediná mysl... anebo mnoho spojených v jeden celek? Dohadoval se, že pravděpodobněji to druhé, poněvadž cítil, jak mu mozem pronikají celé myriády různých

*Vulkanci mají vyvinut smysl, jenž jim umožňuje ztotožnit se s všehomírem: tedy s vesmírem, s tvůrčí silou nebo s čímsi, co by někteří mohli nazývat Bohem. Vulkanci to samozřejmě nepovažují za víru, ať už ve smyslu náboženském či filozofickém. Považují to za prokázanou skutečnost a tvrdí, že to není nic nepochopitelnějšího či složitějšího než třeba schopnost slyšet či vidět. Vulkanský šestý smysl, zmíněný již dříve, je schopnost vnímat přítomnost a gradient magnetického pole - smyslová schopnost rozšířená i mezi lidmi.

myšlenek, v omračujícím množství a úžasnou rychlostí.

Pak to zmizelo. A přece, tentokrát Spock cítil, že část tohoto vědomí setrvává v lehoučkém kontaktu s jeho neuvědomělými myšlenkami. Odposlouchávalo ho to, vyčkávalo? Čekalo to - na co?

Spock požádal o pomoc svou paměť a přinutil ji, aby mu zvolna, velice zvolna přehrála tenhle poslední kontakt. Ano! Spocka překvapilo, jak jasnou odpověď dostal. Uprostřed řítících se myšlenek se probouzel dojem záhady a zmatení - a podivný náznak jakéhosi zoufalství.

Podruhé pocítil nejen logickou sílu toho vědomí, ale i jeho ohromující vědomosti. Co mohlo uvádět ve zmatení vědomí fungující s tak dokonalou logikou a s tak omračujícími znalostmi? A po čem pátralo, téměř zoufale? Spock si byl jistý, že se nemýlí, když tady hledá odpověď i na svou otázku. Je vůbec možné, že by něco tak nezměrného mohlo mít potřebu, kterou by dokázala naplnit nicka zvaná Spock?

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Kapitánův deník.

Loď Spojených států Enterprise, datum 7413.4. Díky panu Spockovi, který dorazil v pravý čas - a jeho pomoci - jsme našli rovnovážný stav anihilace a motory dosáhly plného nadsvětelného výkonu. Oprava trvala méně než tři hodiny, což nám dovoluje přehradit cestu Vetřelci, zatímco je od Země vzdálen ještě více než jeden den letu.

Kirk pohlédl směrem k pracovišti vědeckého důstojníka. Spock se sem vrátil před pouhými několika okamžiky. Měl už na sobě předpisovou uniformu a byl předpisově ostříhaný, ale stále setrval pod svým krunýřem. Také Sulu vrhal tímhle směrem zvědavé pohledy. Kormidelník nepochyboval o tom, že Spockova přítomnost podstatně pozvedla jejich naději na přežití téhle výpravy. Ale nemohl se zároveň zbavit dojmů, že starý Spock by jejich šance zvýšil ještě více.

"Strojovna v pořádku, kapitáne," ozval se v interkomu Scottův hlas.

"Připravte se překročit rychlost světla," odvětil Kirk.

"Ještě stále nemáme motory úplně přesně v rovnováze, kapitáne," řekl Spock. "Ale upravit jsem podle toho štěpný proces."

V průběhu rozhovoru vystoupil z turbovýťahu Decker, očima přelétl elektronická zařízení na můstku a z boku přistoupil ke Kirkovi. "Doporučuji vyhlásit žlutý poplach na všech palubách, kapitáne."

"To vůbec není třeba," ozval se Spock.

"Žlutý poplach na všech palubách," zavelel Kirk. Zachoval se podle Deckerova doporučení hlavně ze zvědavosti než z nějakého jiného důvodu. Avšak Vulkanec nedal najevo ani mrknutím, že by se ho to dotklo nebo že by to vůbec zaslechl.

Mezitím Chekov poplach vyhlásil, rozeřval se klakson.

"Žlutý poplach na všech palubách, žlutý..." Počítačový hlas zmlkl uprostřed slova, poněvadž Kirk vypjal na můstku akustický signál.

Decker omluvně pohlédl na Spocka. "Nechci zpochybňovat vaše výpočty, pane Spocku. Ale výsledek je velice podobný sekvenci, která nás posledně uvrhla do červí díry."

Kirka našťvalo, když viděl, jak Spock Deckera naprosto ignoruje. To, co se přihodilo při jejich posledním pokusu o zapnutí nadsvětelných motorů, Deckera opravňovalo navrhnout veškerá vhodná opatření, která se dala udělat předem.

"Pane vědecký důstojníku," pronesl Kirk. "Byl bych rád, kdybyste se obtěžoval odpovědět, když s vámi mluvím můj zástupce."

Spock se obrátil proti Deckerovi. "Nepodstupujeme sebemenší riziko, že opět dojde k časoprostorovému kolapsu, pane zástupče kapitána."

Kirk se otočil na Sulua. "První nadsvětelnou, vpřed!"

"První nadsvětelná, pane. Začínám akcelarovat!" Všichni ucítili, jak mocné síly zachvěly celou loď, když se hmota setkala s antihmotou a proměnila se v energii. Potom se křižník vyřítel vpřed, což nedokázaly zcela zvládnout ani pohlcovače momentu hybnosti. Přes jistotu, s jakou se Spock vyjadřoval, dalo se vycítit, že na můstku zavířilo hluboké napětí.

"Nadsvětelná žádná celá devět, žádná celá devadesát dva... devadesát pět... žádná celá devadesát osm..."

Na Suluově pomocné obrazovce bylo vidět, jak z ohromných gondol nadsvětelných motorů šlehají blesky. Za okamžik buď hladce vstoupí do hyperprostoru, anebo...

Náhle se před nimi jemný prach hvězd proměnil v překrásnou relativistickou duhu. Okamžitě zasáhl počítač a znovu vrátil hvězdy na obrazovku. "První nadsvětelná, pane."

Kirk se přinutil vyčkat delší chvíli, dokud nebylo zřejmé, že se úspěch nepromění v katastrofu jako posledně.

"Zrušte žlutý poplach," řekl nakonec Chekovovi. A potom Suluovi: "Pozvolna zrychlovat, kormidelníku."

Všichni si ulehčeně vydechli a Kirk se obrátil k pracovišti vědeckého důstojníka. Zamýšlel mu poděkovat alespoň kývnutím, avšak Spock byl zcela ponořený do výpočtů.

V interkomu se ozvalo Scottovo hrčivé skotské er. "Správné zacházení, nic jiného naše dáma nepotřebuje, kapitáne. Jede jako po másle."

Hladce nabírali rychlost, až dosáhli faktoru sedm celých šedesát jedna. Tuhle hranici Spock označil za horní limit do té doby, než motory vyladí na skutečně přesnou anihilační rovnováhu. Potom Kirk znovu všechno překontroloval, povstal a stiskl interkom. "Doktore McCoyi, přijďte laskavě za pět minut do důstojnické místnosti." Vykročil směrem k turbovýtahům a dodal: "Velice by mě potěšilo, kdybyste se k nám přidal i vy, pane Spocku."

Důstojnická místnost se nacházela tři paluby pod můstkem v přední části velitelské nástavby. Z pozorovatelny se odsud dalo dobře vidět ohromný talíř kosmické lodi, ale zároveň se odsud nabízel nejlepší výhled do vesmíru - a při nadsvětelné rychlosti do hyperprostoru - z celé Enterprise. Když se loď řítila vpřed nadsvětelnou rychlostí, myriády hvězd viditelných odsud z pozorovatelny se proměnily v pruh duhy před nimi - a neuvěřitelná rychlost Enterprise byla patrná i tehdy, když se zdálo, že se z duhy odtrhla jednotlivá hvězda a přehnal se kolem nich, aby splynula s hvězdnou duhou za nimi.

McCoy pobýval v důstojnické kajutě rád. Potěšilo ho, že velitelství Flotily chápalo, že něco takového není zbytečný luxus, zejména pro lidi, kteří si to za dlouhá léta služby a postupu na služebním žebříčku zasloužili. A těšilo ho dvojnásob, že vstup sem měl volný kdokoli - skutečnost, že ji používali jen vysocí důstojníci, byla pouhá tradice, která se odvinula z úcty, již požívali ve Flotile.

Vešel Vulkanec, stále stejně chladný a rezervovaný.

"Hlásím se podle rozkazu, kapitáne."

McCoy cítil, jak se v něm sváří zlost s lítostí. Přestože Spock dával naodiv svůj ledový vulkanský zevnějšek, McCoy ho znal příliš dobře a příliš mnoho roků, než aby přehlédl známky, že zároveň trpí i zcela lidskou trýzní. Doktora přepadla zlost, že Spock, tak dokonale logicky si počínající v jiných záležitostech, nutí sám sebe, aby ze sebe vypudil svou lidskou polovinu - a zároveň mu působilo starost, že z toho vyvěrající napětí může Spocka srazit do propasti. "Posaďte se, prosím," vyzval je Kirk.

Spock zůstal stát. "Pane, byl bych vám vděčen, kdyby doktor McCoy nebyl přítomen tomuto rozhovoru."

McCoy spatřil, jak Kirkovi tvrdnou rysy. "Ale já ho tady chci," odvětil kapitán. "Posaďte se!"

Tentokrát to byl nepochybně rozkaz - a přece se na okamžik zdálo, že Spock neuposlechne. Nakonec si přece jen sedl, prkenně, a oči upíral výhradně na kapitána.

Kirk se rozhodl, že bude i nadále udržovat oficiální tón. "Ve svém hlášení po přiletu jste uvedl, že zatímco jste pobýval na planetě Vulkan, pocítil jste neobyčejně silné vyzařování myšlenek. Zdálo se vám, že je vysílá entita či entity, které letí směrem proti nám. Můžete nám říct o těchto myšlenkách něco podrobnějšího?"

Spock odpověděl stejně formálně. "Vnímám jsem pouze cosi, co budilo dojem, že to je téměř vševědoucí, dokonale logicky uvažující celek, pane. Neumím to víc přiblížit, víc jsem nepochopil."

"Měl jste od té doby s tímhle vědomím ještě nějaký další kontakt?" zeptal se McCoy.

Spock stále hleděl jen na Kirka a jemu také adresoval odpověď. "Ano. Když jsem dorazil na palubu Enterprise, kontaktovalo mě to podruhé. Cítil jsem, že to má nějaký problém, a také že to naléhavě hledá odpověď na jakousi otázku. Ovšem o podstatě onoho problému nemám sebemenší tušení."

"To bylo dosud všechno?" zeptal se Kirk. "Dvakrát vás cosi z vesmíru kontaktovalo v myšlenkách? A nic víc?"

Spock by dal přednost tomu, aby Kirk nepoložil svou otázku tak široce. "Na Vulkanu se mi na okamžik zdálo, že vnímám i vaše myšlenky, kapitáne. Že si lámete hlavu, jestli byly klingonské křižníky a jejich posádky skutečně zničeny... anebo zda nebyly přeměněny v jakési muzejní exponáty svého druhu."

Kirkův výraz McCoyovi prozradil, že kapitán skutečně o čemsi takovém někdy uvažoval - ačkoli tohle ho překvapilo mnohem méně než skutečnost, že Spock něco takového připustil, vzato z hlediska jeho současného nepřátelského chování. Bylo všeobecně známé, že telepatický přenos myšlenek mezi Vulkanem a člověkem je možný jen v případech mimořádně hlubokého přátelství.

Kirk nenuceně přikývl. "Jistě jsem si přál, abych to mohl prodiskutovat s vámi. Vypěstoval jsem si návyk, že při všech nepředvídaných událostech vás mám blízko sebe."

McCoy sledoval, že Spock dál sedí strnule a bezvýrazně hledí přímo před sebe. Proč mu ten Spock nemůže vyjít vstříc? Kirk si přece nemůže dovolit prosit své důstojníky o přátelství.

"Slyšel jsem, že jste se vydal na Gol, poté, co jste opustil Flotilu," řekl Kirk. "Studoval jste u vulkanských Mistrů?"

"Tato otázka zasahuje do mého soukromí, kapitáne."

"City, Spocku?" McCoy si všiml, že se Spockovi při Kirkově zmínce o Mistroch cosi slaboučce mihlo ve tváři. "Je možné, že jste kvůli nim selhal?"

Spock se pozvolna obrátil proti McCoyovi, čímž poprvé vzal na vědomí jeho přítomnost. "Vaše dedukce vás zdobí, doktore, na rozdíl od vaší dětské zvědavosti."

"Od mé profesionální zvědavosti, vědecký důstojníku." I McCoy dokázal mluvit chladným úředním tónem. "Snad se teď nehněváte!"

McCoy postřehl náznak čehosi podobného, ačkoli Spock téměř okamžitě svůj výraz ovládl. Přesně takové chvíle zdůvodňovaly potřebnost McCoyovy přítomnosti při rozhovoru se Spockem. Neměl na vybranou, musel prkenně přikývnout, že doktorův postřeh byl správný, ale obrátil se nazpět ke Kirkovi.

"Věřil jsem, že vsáknou duchovní řád Golu a ovládnou i svou lidskou polovinu. Neuspěl jsem... zatím jsem v tom plně neuspěl."

"Skutečnost, že jste vycítil strukturu s dokonalou logikou," musel se zeptat Kirk, "má něco společného s tím, že jste se ocitl tady?"

"Je to má jediná naděje, že zvládnou to, co nedokázali Mistři," odpověděl Spock.

"Není to šťastná náhoda, že letíme zrovna směrem, kterým potřebujete?" řekl McCoy.

"Nech toho, Kostro," okřikl ho Kirk. A pokračoval pevným tónem ke Spockovi: "Protože jste mým vědeckým důstojníkem, očekávám, že mi budete okamžitě hlásit všechno, co se v budoucnu o této záležitosti dozvíte anebo co vycítíte."

"Přijal jsem povinnosti důstojníka Flotily," odpověděl Spock škrobeně.

Kirk pokývl, přijal jeho výtku. "Tento rozhovor byl obtížný i pro mne. Děkuji vám."

Spock se otočil a beze slova odešel. Kirk si s McCoyem vyměnili znepokojené pohledy. Pak se Kirk rovněž zvedl k odchodu.

"Jíme..." zastavil ho McCoy. Kirk se obrátil nazpět a McCoy vyčkal, dokud nebylo jisté, že je Spock z doslechu. "Vím, že Vulkanci vždycky brali přísahu vážně, ale uvědom si, že i tady se může ucho utrhnout."

Kirk potřásl hlavou. "Nevěřím, že by se Spock někdy mohl obrátit proti nám."

"Jíme, jestli je to vědomí tak dokonalé a mocné, jak je Spock popisuje, možná že mu nezbyde jiná volba."

* * *

Když se Kirk vrátil na můstek, našel Spocka zpět na pracovišti vědeckého důstojníka. Tvářil se temně a neproniknutelně. Decker seděl ve velitelském křesle, což bylo samozřejmě zcela v pořádku. Mladý zástupce kapitána povstal a začal podávat hlášení. Ukazoval přitom na displej, na níž se ukazovaly údaje o současném stavu různých funkčních systémů a oddílů Enterprise.

"Stav základních funkčních systémů se výrazně zlepšil, pane," ohlásil Decker. Ukázal přitom na Chekovovo oddělení výzbroje a obranných systémů, které počítač nyní oceňoval vysoko - okolo pětadesáti procent. Stejně dobrou známku dostala i spojovací stanice. Podpůrné funkce sice stále vykazovaly minimální postačující hodnoty, ale samozřejmě hlavní zájem a úsilí se soustřeďovalo na jejich nejzávažnější potřeby.

A co bylo tohle? Displej nad Deckerovým ovládacím panelem ukazoval nový energetický vývod, přesně takový, jaký Kirk nedávno chtěl po šéfinženýrovi! Nebylo divu, že Scott žádal, aby si o tom Kirk promluvil s Deckerem. Už tehdy Decker zcela zřejmě pracoval na zařízení, které dovolovalo použít lodní phasery i za situace, kdyby motory vypověděly poslušnost.

"Na tomhle jsme s panem Scottem kutali společně ve volném čase, pane," pronesl Decker s přidechem uspokojení.

Kirka to skutečně překvapilo. Podle toho, co ukazovala obrazovka, značná část vývodu už byla instalována. To o Deckerovi mnohé prozrazovalo: nejenže si byl vědom, že to je zapotřebí, ale že je i dostatečně vynalézavý a schopný, aby něco takového dokázal zkonstruovat.

"Škoda, že nebylo dost času, abyste to dokončili," řekl Kirk.

Decker se usmál. "Doufám, že to řeknete, pane. Myslím, že jsem přišel na způsob, jak tuto konstrukční změnu dokončit a otestovat hodinu před střetnutím s Větřelcem. Dovolíte, abych pokračoval?"

Kirk zaváhal. Mohlo by mít katastrofální následky, kdyby se v průběhu přestavby setkali s nějakým nepředvídaným problémem - mohlo by se jim přihodit, že by letěli proti Větřelci a nefungovaly by jim ani motory, ani phasery. Kirk potlačil nutkání otázat se, jestli si je svým odhadem jistý - Decker si nepochybně stejně jako všichni ostatní uvědomoval jejich situaci. A tuhle loď znal ze všech nejlépe. V tomhle okamžiku mohl Kirk dokázat, že svému mladému zástupci důvěřuje.

"Povoluji vám pokračovat," přikývl. "Tímhle jste mě velice potěšil a udělal jste na mě dojem, Wille."

"Děkuji vám, pane." Decker se rozběhl k turbovýtahům.

Kirk si začal znovu prohlížet schéma bezpečnostních nouzových opatření v případě ohrožení lodi či posádky. Nemohl se chlubit, že vše je hotové do posledního puntíku, ale bylo zřejmé, že někdo odvedl pozoruhodnou práci - a že ji odvedl Decker ještě předtím, než se Kirk vůbec objevil na scéně.

McCoy měl pravdu, i Kirk si to už začínal uvědomovat. To, že si znovu vynutil velení kosmické lodi, pramenilo ze skryté posedlosti, kterou tajil dokonce i sám před sebou, dokud se neobjevil Větřelec. Když si uvědomil, že by se tak mohl vrátit nejen znovu do vesmíru, ale přímo na Enterprise, uzavřel se před všemi rozumnými argumenty. Smysl celé výpravy hledal jen v tom, že opět získá velení na Enterprise. Upřímně se zděsil, když si uvědomil, že moc nescházelo, aby poskvnil své celoživotní krédo.

Nyní stál Kirk opět na můstku a musel se nevyhnutelně rozhodnout: kdo odvede Enterprise a Zemi lepší službu v kapitánském křesle, Decker anebo on sám? Ale hned jak si tuhle otázku položil, uvědomil si, že se zároveň už rozhodl. Vycítil to ze způsobu, jakým dýchal, klidně a lehce, jak se pohyboval, a ano, jak myslel. Znal dobře ten pocit, a byl

nezměrně vděčný, že ho neopustil. Tam kdesi dole to byl jakýsi cizinec, který žil úplně cizí život. Ten James Kirk, jímž chtěl být, ten, jímž teď byl, nikdy tenhle kapitánský můstek neopustil.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Kapitánův deník

Loď Spojených států Enterprise, datum 7413.9. Naše senzory objevily Vetřelce a počítače neshledávají v rychlosti a kursu Vetřelce žádné změny. Očekáváme, že do pěti minut dojde k vizuálnímu kontaktu.

Jakmile Kirk dokončil záznam do deníku, Decker mu podal údaje o momentálním stavu lodi. Kapitán je rychle přečetl a obrátil se na kormidelníka.

"Vypnout navigační senzory," přikázal. "Navigační radary na minimální výkon."

"Přední senzory vypnuty," hlásil Sulu. "Radary na minimum."

Kirk přelétl očima můstek, a jak klouzal pohledem z jednoho na druhého, napadlo ho, že vůbec nic nenaznačuje, že by kosmický křižník zamýšlel či očekával útok. Mohla to být energie senzorů, takový lehoučký dotek, co zavinilo zkázu družice Epsilon 9. Kirk se obrátil na Iliu.

"Navigátore?"

"Už jsem naprogramovala střetnutí po kuželosečce a následující pronásledování, pane," odvětila Ilia.

"Vstřícná relace?"

"Vysíláme kódované mírové poselství, které neustále opakujeme, pane," hlásila Uhura.

Spock seděl na svém pracovišti vědeckého důstojníka a strážní směna se rozmístila na příslušná bojová stanoviště. Vstoupil McCoy a chytil se polstrovaného zábradlí Kirkovi za zády.

"Maximální zvětšení na hlavní obrazovce?" zeptal se Kirk.

"Maximální zvětšení," potvrdil Sulu. "Stále nic v dohledu, pane."

Jenže už brzy spatří, jak se proti nim řítí obrovité mračno sedmou nadsvětelnou a oni sami proti němu dokonce ještě rychleji. Okamžik setkání bude pro navigátora složitý, neboť obě neuvěřitelné rychlosti se samozřejmě sčítaly do výsledné, kterou se obě tělesa minou. Všechno navíc silně komplikovala složitá mechanika hyperprostoru. Kdyby navigátor zaváhal na okamžik kratší než mrknutí, přehnali by se kolem Vetřelce kamsi do hlubin vesmíru. Ale Kirk Deltance důvěřoval.

Termín střetnutí po kuželosečce se užíval pro manévry, kdy kosmická loď prolétla po straně protivníka, ale přitom se k němu neustále obracela čelem. Enterprise tedy mrak mine, ale bude se po něm otáčet, dokud se nedostane za něj, jako by byla připoutaná na gumičce. Jakmile se loď dostane za Vetřelce, zahájí pronásledování a manévry Kirkovi dovolí, aby se přiblížil tak rychle anebo tak pozvolna, jak se mu zlíbí. Člověku, který by se díval z můstku, by střetnutí po kuželosečce připadalo, že se k mraku stále přibližují přímo čelem a jen se mezi oběma objekty neustále zmenšuje vzdálenost.

Klingoni při střetnutí s mrakem manévrovali jinak. Kirk doufal, že každá inteligence schopná mezihvězdného cestování okamžitě pochopí, že manévry Enterprise pro ni neznamena žádná ohrožení.

"Vidíte to, pane?"

To se ptal Decker. Kirk si uvědomil, že před několika vteřinami můstek pohltilo nezvyklé ticho.

"Děkuji vám, pane Deckere. Poručíku Uhuro, můžete začít vysílat rozšířené mírové poselství na všech frekvencích."

Kirk si vzpomněl, že se při prvním vizuálním kontaktu s mrakem má rádiová aktivita rozšířit, a potěšilo ho to. Jinak by Will Decker mohl pojmout podezření, že muž, který ho nahradil, se v nejdůležitějším okamžiku zasnul. Ano, už to také viděl. Byla to nepatrná tečka nepatrně teplejší barvy, než jakou měly v hyperprostoru hvězdy.

"Vyhlašte červený poplach," tiše pronesl Kirk.

Rozeřvaly se klaksony, kapitán věděl, že v myslích posádky se ten zvuk ještě zesiluje. Všichni se tehdy shromáždili na rekreační palubě a dívali se, s čím se brzy střetnou - mrak už pomalu začínal narůstat. Všichni také viděli zelenou smrt, která vyšlehla z mraku a zničila formaci tří klingonských křižníků, z nichž každý byl přinejmenším téměř tak silný jako Enterprise.

"Na všech palubách vyhlášen červený poplach, pane," hlásil mu Decker.

Kirk přikývl, že s tím počítal, a vrátil se v myšlenkách nazpět ke svému problému. Jak přesvědčit Vetřelce, že přichází v míru? Byla to jistě otázka života nebo smrti. Enterprise nesmí dát najevo, jako že se připravuje k boji - žádný z přístrojů kosmické lodi nesmí vysílat senzorové, radarové ani žádné jiné paprsky. Jenže kdyby si ověřoval, jestli všechna pracoviště své přístroje vypnula, ukázal by jen, že ho šíří nervozita. Kromě toho to nebylo zapotřebí. Tohle si jistě nejméně dvakrát ověřil Decker. Kirk se téměř pousmál, když si uvědomil, jak se naučil důvěřovat ve schopnosti mladého muže, kterého nahradil v kapitánském křesle.

Mrak už narostl do velikosti nehtu na malíčku. Neopomněl nějaký detail? Kirk rychle přelétl pohledem můstek - pracoviště kormidelníka, navigátora, vědeckého důstojníka, důstojníka pro životní prostředí, pro obranné a zbraňové

systémy.

Když obhlídku dokončil, mrak se rozrostl do velikosti velké mince. Posádka také spatřila smrt, kterou mrak seslal na jejich přátele z Flotily, na družici Epsilon 9, a bylo jisté, že někteří už začínají pociťovat strach. Avšak tvořili také bezpochyby nejzkušenější posádku, jaká se kdy na jedné lodi shromáždila - ať už se budou bát nebo ne, jistě poslechnou rozkazy. A Enterprise byla nejdokonalejší a nejsilnější loď v celé Flotile.

Kirkovi náhle připadalo mnohem zřejmější než kdykoli předtím, že se rozhodl správně, když převzal její velení. Decker byl jistě dobrým velitelem lodi, avšak Kirk měl jednu velkou výhodu - stal se ve Flotile už legendární postavou. I když ho to normálně dráždilo a připadalo mu to hloupé, nyní to znamenalo, že jeho posádku spájí dohromady přesvědčení - a Kirk vřele doufal, že to bude pravda - že mají skvělého velitele.

Pocítil záchvěv hrdosti na tyhle muže a ženy, kteří viděli, že z mraku vyšlehla smrt, a přesto zůstali na svých místech. Jejich obyčejná, milovaná modrobílá planeta tam dole pod nimi potřebovala ochranu - ta, která rodila houževnaté a odolné lidi, a určitě taky odvážné. Od samého úsvitu věků vyrážely skupinky jako tahle, hrstky droboučkových človíčků stojících jeden při druhém, do temné noci proti šavlozubým tygrům, na širé moře a nakonec do vesmíru. Charakter a tvářnost neznámého se v průběhu dlouhých tisíciletí proměňovaly, avšak lidská odvaha se s časem nevytrácela.

"Kapitáne, zasáhl nás senzorový paprsek," hlásil Spock. Kirk stiskl tlačítko universálního interkomu. "Všechny paluby, hovoří k vám kapitán. Právě nás zasáhl senzorový paprsek. Ať jste na jakémkoli pracovišti, za žádných okolností nic nepodnikejte - opakujte, nic nepodnikejte, jen na můj výslovný rozkaz."

Mrak již zastíňoval hyperprostorové pole hvězd vytvářené počítačem a nyní se rozrůstal takovou rychlostí, až se zdálo, že přímo bobtná před očima. Už se dala postřehnout i jeho podivná luminiscence.

"Senzorové paprsky jsou vysílány přímo ze středu mraku," hlásil Spock. "Tvoří je energetický efekt naprosto neznámého typu."

Mrak se nyní rozrostl tak, že vyplňoval polovinu obrazovky a zakrýval většinu hvězd. Kirk ucítil chvění namáhaných nadsvětelných motorů, jak Enterprise zahájila manévr střetnutí po kuželosečce. Ačkoli se na obrazovce zdálo, že se mrak nachází přímo před nimi, ve skutečnosti jej míjeli po straně. Brzy proklouznou za něj a budou jej moci pronásledovat.

"První klingonský křižník byl zasažen přesně v téhle vzdálenosti," tiše řekl Decker Kirkovi.

Spatřili, že to, co dříve považovali za luminiscenci, je výsledkem překrásných pestrých barevných obrazců, které se v mraku utvářely. Nyní už ho začínali vidět v jeho skutečné velikosti - mladý Branch hlásil, že má průměr neuvěřitelných osmdesát astronomických jednotek, osmdesátkrát větší, než je vzdálenost Země od Slunce. Byl dostatečně rozlehlý, aby se v něm ztratilo slunce slušných rozměrů se všemi svými planetami! Mrak už pokrýval celou obrazovku a jeho barevné obrazce žhnuly stále krásně.

"Cítíte, jestli si uvědomuje naši přítomnost, pane Spocku?"

Spock potřásl hlavou. "Ne, kapitáne. Nic takového."

Kirk se tázavě zahleděl na Uhuru.

"Pokračuji ve vysílání mírového poselství na všech frekvencích, pane. Žádná odpověď."

Tohle mu dělalo největší starost. Jakákoli inteligence schopná mezihvězdných letů by neměla mít problémy s překládáním jejich relace. Klíčem k ní byly univerzální konstanty jako číslo pi, jednoduché molekulární vztahy, rychlost světla ve vakuu - hravě by ji rozluštili pubertální hoši se školním počítačem.

Všechny pohledy se upíraly na hlavní obrazovku. Jestli něco na Enterprise zaútočí, stane se to už brzy.

"Pět minut k hranici mraku," ohlásila Ilia.

"Zahájeno pronásledování. Akcelerujeme na nadsvětelnou faktor osm celých osm," ozval se Sulu.

"Stále žádná odpověď na naše relace." V Uhuřině hlase stejně jako v Suluově se odrazilo napětí, které pociťovali všichni. Zdálo se, že jen holohlavá Delt'anka se v těchto okamžicích dokáže oprostit od emocí podobně jako Vulkanec. Vzápětí si Kirk uvědomil, že Spockovou tvář probleskla jakási jiskřička. Vypadalo to, jako by Vulkance překvapily nějaké údaje, které se mu objevily na jeho monitorech.

"Pane," řekl Spock, když všechno znovu překontroloval, "mám předběžný odhad síly energetického pole, které mrak vytváří. Je to přibližně jedna celá pět krát deset na dvacátou šestou megawattů."

"Deset na dvacátou šestou megawattů?" přerušil ho Sulu nedůvěřivě.

Stejně užasl i Kirk. Řád deset na dvacátou šestou megawattů, to byla síla tak mocná, že by snad dokázala zabrzdit i sluneční rotaci!

"Uprostřed mraku se skutečně nachází nějaký objekt," pokračoval Spock. Kirk cítil, jak mu křečovitě tuhnou svaly. Byla to reakce na úvahu, že jestli na ně Vettelec v krátké době nevypálí, pochopil, že Enterprise přilétla s mírovým posláním. Nyní se už k mraku přiblížili natolik, že obrazce zářily pronikavými barvami, ačkoli ve skutečnosti byli stále ještě vzdáleni celé biliony a biliony kilometrů.

"Čtyři minuty k hranici mraku," hlásila Ilia.

Enterprise nyní doháněla Vettelece přímo zezadu. Motory kosmické lodi začínaly snižovat výkon. Jistě by se žádný mezihvězdný cestovatel nechtěl připravit o podívanou, až budou mrak pozvolna mjet...

Poplachové klaksony se rozeřvaly.

"Proti lodi zahájena palba," pronesl syntetický počítačový hlas, "pozice žádná celá nula."

Spatřili, jak z mraku vyšlehla maličká tečka zlověstného zeleného světla. Hnala se přímo proti nim.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

"Únikový manévr!" zavelel Kirk.

Suluovy ruce vystřelily ke klaviatuře ještě dříve, než kapitán rozkaz dokončil. Iliiny prsty tančily po tlačítkách navigačního počítače. Horečně se snažila spočítat, jaké následky jim takový manévr v hyperprostoru přinese.

"Motorová sekce, připravte se na nouzový výkon," zakřičel Decker do interkomu.

Na hlavní obrazovce to vypadalo, jako by proti nim líně splývaly zelené jiskřičky. Kirk věděl, že úžasná rychlost výboje se projeví až v posledních okamžicích před zásahem - až v poslední sekundě se rozroste do své skutečné velikosti a nabere skutečnou rychlost. Zaslechl, jak počítač odpočítává dvacet sekund.

"Máme zapojené odražeče na plný výkon, zvedli jsme ochranné štíty, pane," řekl Decker stojící Kirkovi po boku. Kapitán mohl číst údaje na Chekovově panelu stejně snadno jako Decker, ale zástupce měl povinnost hlásit kapitánovi všechny klíčové důležité údaje bez ohledu na to, čemu právě věnoval pozornost.

Hlavní obrazovka ukazovala, že se barevné obrazce v mraku stočily a změnily směr, ale bylo to jen zdání vzbuzené širokou křivkou únikového manévru Enterprise. Potom, v nejvýhodnějším okamžiku z hlediska vektoru rychlosti, loď vypálila vpřed nouzovou devátou nadsvětelnou rychlostí.

Jenže zelené biče vypálené Větřelcem nesetřásla. Následovaly její manévry snadno a hladce, bez jakéhokoli úsilí.

A vzápětí blesk udeřil. Obklopil celou loď! Úder pronikl ochrannými štíty a odrazil se od silného tritaniového trupu plavidla. Vevnitř se projevil jako ohlušující zaskřípění, které rvalo ušní bubínky a pronikalo až do morku kostí. Kirkovi vystříkly nadledvinky do krevního oběhu všechen adrenalin a srdce se mu v panice divoce rozbušilo - na okamžik mu mozek i tělo ochromil strach.

Ohlušující zvuk nepolevoval a zněl téměř pekelně. Kirk se pokusil ovládnout a viděl, že podobně jako jeho to zasáhlo prakticky každého. Ačkoli všichni sledovali zelené blesky, jak zničily klingonské křižníky, nyní, když zásah prožívali na vlastní kůži, všechno vypadalo úplně jinak. Jejich loď se otřásala jakoby v horečce. Ďábelský zelený oheň venku jako by přilnul k ochranným štítům a odražečům jako živoucí bytost. Divoce rval ochranné energetické pole Enterprise a snažil se v její obraně nalézt nějaké slabé místo.

Kirkovi problesklo hlavou, že jestli tohle přežije, musí probrat psychologické důsledky takového akustického efektu s Heihachirem Nogurou. Stálo by za to uvažovat pro budoucnost, zda nevybavit zbraňové systémy lodí takovýmhle zařízením, které by šokovalo nepřítele náhlým ohlušujícím zvukem.

Kirk se otočil a vrhl rychlý pohled na Spocka. Na první pohled mu připadlo, že se modlí - avšak absurdnost takové představy ho přivedla ke správné úvaze. Spock se pokoušel navázat myšlenkový kontakt s inteligencí, která na ně zaútočila. Když přešel očima dál, spatřil Suluu, jak se snaží opět srovnat kurs Enterprise se směrem, jímž se pohyboval mrak. I všichni ostatní se pokoušeli překonat šok a vrátit se ke své práci. Kirk cítil, že mu po zádech stéká ledový pot. Ze všech sil se snažil ovládnout a nasadit nevzrušenou masku. Věděl, že právě tohle se od něj požaduje - a zejména v tomhle okamžiku.

Decker se vzpamatoval stejně rychle jako Kirk a zjevně se mu ulevilo, když spatřil, že nebyl jediný, koho na okamžik omráčil nezvladatelný strach. Aby na sebe obrátil Kirkovu pozornost, musel se dotknout jeho ramena - přišerný zvuk se nedal překřičet. Zástupce kapitána ukazoval, že aby udrželi ochranné štíty bez úhony, bude potřebovat ohromné kvantum energie. Vyplývalo to z údajů z motorové sekce, které se objevily na monitoru - rezervy energie už poklesly téměř na šedesát procent a neustále se zmenšovaly.

* * *

Montgomeryho Scotta v motorové sekci překvapilo, když spatřil, že mu z ruky, jíž svíral hlavní ovládání motorů, téměř vyprchala všechna krev. Nezpůsobil to divoký řev energie, která se je pokoušela rozdrtit - nouzové zrychlení na devátou nadsvětelnou rychlost se tady dole projevilo téměř stejně ohlušujícím rachotem. Scottovi dělaly starosti údaje o energetických zásobách - nyní už poklesly na padesát procent. Neměl na výběr, musí vypnout ochranné štíty a všechnu energii svést do hlavních odražečů.

K sakru! Přesně ve stejný okamžik, kdy přepnutí provedl, mu připadlo, že se jeden ze zelených blesků objevil na monitoru registrujícím stav trupu. Pak už jen sledoval rozsvěčující se kontrolky, které mu ukazovaly, že dochází k celému řetězci zkratů. Jako by si cosi razilo cestu k hlavnímu elektrickému obvodu lodi!

Zástupce hlavního inženýra Kugel přilákal Scottovu pozornost a ukazoval, že se s hlavním ovládacím panelem, na němž se zkrat ukázaly, děje něco jiného. Síla, která sem pronikla, jako by se rozdělila a rozběhla se elektrickými obvody do všech stran.

Potom její část našla cestu do motorových obvodů - a z pomocné obrazovky vyšlehlo zlověstné zelené světlo. Kugel téměř stačil včas přetížené obvody vypnout, avšak z vypínače vyskočil chomáček zeleného světla - a Kugel strašlivě vykřikl.

* * *

Operátorku u záložního ovládání systémů na můstku překvapil nápis POPLACH! INFILTRACE CIZÍ ENERGIE, který se objevil na schématu hlavních elektrických obvodů lodi. Vzápětí jí došlo, co to asi je a kterým směrem se to žene, ale už neměla čas nikoho varovat.

Z klaviatury, jíž se ovládal zbraňový a obranný systém, vyšlehl zelený blesk, který zase rychle pohasl, ale předtím krátce zasáhl Chekovovu pravou paži. Smetl ho na palubu, kde se svíjel bolestí. Požární automaty zareagovaly okamžitě a hustou mlhou prosakovaly jen Chekovovy bolestné steny.

Decker vyrazil mezi Kirka a Suluu. Přehnal se přes pažení, aby převzal Chekovovy životně důležité povinnosti při obsluze zbraňových systémů. Kirk spatřil, jak se Ilia okamžitě rozběhla Chekovovi na pomoc, což bylo zcela v souladu s poplachovými směnicemi, neboť její navigační počítač mohl pokračovat v práci i zaznamenávat údaje bez její

přítomnosti.

Už to polevovalo! Vzápětí trsy zelených blesků zmizely a s nimi i uširvoucí zvuk.

"Nové odražeče drží!" s úlevou vydechl Sulu.

Dveře turbovýtahu se prudce otevřely, z nich vyrazila doktorka Chapelová s pohotovostním lékařským kufříkem a hnala se ke zraněnému Chekovovi.

"Motorová sekce můstku," křičel šéfinženýr. "Zbývá nám už jen chloupek přes třicet procent zásob energie!"

Kirk ani nedoufal, že to bude lepší - Scott pak pokračoval a předložil kapitánovi rychlou a přehlednou analýzu jejich situace. Kirk přijal jeho doporučení. Scott navrhoval vypnout všechny obvody kromě nejnutnějších, umělého gravitačního pole, pohlcovačů momentu hybnosti a udržování životního prostředí. I tak Kirk pochyboval, že dokáží vzdorovat dalšímu útoku roje zelených blesků déle než nějakých pět nebo šest sekund.

"Po úderu nás to svíralo plných dvacet šest sekund," hlásil Decker, jako by Kirkovi četl myšlenky. Oba muži věděli, že obranné silové pole vydrží nanejvýš ještě pár chvil - následující útok je zničí.

Chapelová píchla Chekovovi, ležícímu na palubě pod panelem s ovládáním zbraňových a obranných systémů lodi, takovou dávku prostředku proti bolesti, jaká byla ještě bezpečná. Už se chystala otočit a běžet pro další pomoc, když se delťanská navigátorka dotkla její paže. "Snažila jsem se ho zbavit bolesti, než jste dorazila," řekla Ilia. "Nechtě mě to dokončit."

V Delťančině pohledu se objevilo cosi, co přimělo Chapelovou, aby přikývla a odstoupila. Ilia vzala Chekovovu hlavu do dlaní a prsty mu stiskla spánky. Potom Chapelová spatřila, jak se na Chekovově tváři rozlil jakoby překvapený výraz a tělo se mu začalo uvolňovat. Chapelová samozřejmě věděla, jak jsou fyziologicky příbuzné bolesti s extází, a také povšechně věděla, že se Delťané dokáží v průběhu milování psionicky spojit. Překvapilo ji ovšem, když viděla, že Ilia dokázala přenést své vlastní vědomí do Chekovovy mysli a tak mu pomohla potlačit vnímání bolesti.

Spock otevřel oči a ztěžka se obrátil ke Kirkovi. Nevzpomínal si, že by se někdy předtím cítil takhle vyčerpaný.

"Kapitáne, cítil jsem... ten zmatený dotaz. Byli jsme kontaktováni. Proč neodpovídáme?"

Uhura se k němu šokované rozběhla. "Ale to je nemožné, pane Spocku. Automaticky vyhledáváme rádiový i hyperprostorový signál na všech frekvencích."

"Vetřelec se s námi pokusil komunikovat," trval Spock na svém. "Ať už použil jakýkoli způsob, je nezbytně nutné, abychom jeho zprávu zachytili."

Spock se vrátil ke své klávesnici a ruce se mu okamžitě rozběhly po tlačítkách. Programoval počítač, aby prohledal všechny přijaté relace. Uhura spěchala nazpět ke spojovacímu uzlu a rychle se dala do pátrání pomocí svých přístrojů.

Kirk vrhl rychlý pohled na barevné vzory, které vytvářel mrak na hlavní obrazovce - byly tam už dobře patrné. I kdyby dokázali zprávu objevit, museli by si ji přeložit, museli by na ni odpovědět a Vetřelec by si musel přeložit jejich odpověď... Kolik jim bude dopřáno času, než se na ně snese další trs zelených blesků?

Obraz světélkujícího mraku se už dávno předtím přelil přes okraje hlavní obrazovky na můstku. Sulu nemohl dělat nic jiného než držet kamery zaměřené přesně do středu, aby je okamžitě varovaly, kdyby Vetřelec znovu zaútočil.

Kirka napadlo, že má jedinou další alternativu: obrátit loď a předstírat, že upouští od přímého střetnutí. Jenže mrak byl teď už od Země méně než čtyřicet hodin a promarnit z nich ještě několik dalších by znamenalo...

Poplachový klakson zavřeštěl.

"Proti lodi zahájena palba," pronesl syntetický počítačový hlas, "pozice žádná celá nula."

Kirk spatřil, jak se z mraku vynořuje zelená tečka. "Spocku," řekl, "může vám někdo pomoci?"

"Ne, kapitáne," odvětil vědecký důstojník.

"Zásah za dvacet sekund," oznámila delťanská navigátorka.

Kirk si často lámal hlavu nad tím, co se mu v ní bude honit v okamžicích, kdy uvidí, že smrt je nevyhnutelná. Ted' zjistí, že odpověď je směšně jednoduchá - byl zklamaný a přišlo mu to líto. Zejména když si pomyslel, že by mohl žít ještě další polovinu století, za předpokladu, že se nezaplete do nějaké nehody nebo...

Uvědomil si, že opakovaně zaslechl pronikavé, neuvěřitelně krátkoučké písknutí. Prudce se obrátil a setkal se se Spockovým pokývnutím, jímž mu cosi potvrzoval. Ano, pípnutí vycházelo směrem od pracoviště vědeckého důstojníka!

"Napojuju se na váš záznam, pane Spocku," řekla Uhura.

"Patnáct sekund do zásahu," hlásila Ilia.

"Frekvence vyšší než jeden milión megahertzů," pronesl Spock rychle. "Při takové rychlosti trvá celá zpráva jen milisekundu."

"Už nemáme čas jejich zprávu přeložit," řekl Decker.

"Budeme opakovat naše standardní mírové poselství," mínil Spock. "Programuji odeslání relace jejich přenosovou frekvencí."

Kirk bezmocně seděl a čekal, Spock jistě pracuje co nejrychleji i bez pobízení.

"Deset sekund," oznámila Ilia.

Konečně Spock stiskl klávesu a zaznělo milisekundu trvající pípnutí.

"Relace odeslána," ohlásil Decker Kirkovi.

"Pět sekund," zřetelně pronesla Ilia.

Běsnící zelený blesk se hnál přímo proti nim a oslnivě žhnul... ale neudeřil. V posledním okamžiku, kdy jeho klikatící se ramena vyplnila obrazovku, prostě najednou zmizel.

To, že se blesk náhle ztratil, bylo téměř stejně šokující jako předtím jeho ohlušující náraz. Nikdo se neradoval a lidé si nejprve vyměňovali tak zaražené pohledy, že to bylo až nepochopitelné.

"Zdá se, že naše relace byla přijata a správně dekodována," řekl Spock s chladnou vyrovnaností.

"Děkuji vám, pane Spocku."

"Jedna minuta k hranici mraku," ohlásila deltánská navigátorka.

"Udržujte současný kurs," rozkázal Kirk.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Roztřepené, chomáčovité okraje mraku připomínaly gigantickou polární záři. Enterprise se přehnala mezi nimi a řítila se uprostřed vysoko se rozebíhajících překrásných draperií barevných světél.

"Navigační senzory a navigační ochranné štíty na plný výkon," rozkázal Kirk Ilie.

"Provedu, pane."

Až dosud měli navigační ochranné štíty zapnuté na minimální výkon a raději riskovali, že se střetnou s nějakým větším asteroidem nebo jinou mohutnější kosmickou troskou. Kirk se obával, že Vetřelec by mohl naplno zapjaté navigační ochranné štíty omylem považovat za bojové ochranné štíty plavidla v plné bojové pohotovosti. A stejně tak navigační senzory prohledávající daleko dopředu jejich dráhu, jestli tam nečihá nějaké nebezpečí, se daly snadno zaměnit s bojovými senzory - a byly to právě senzory strážní družice Epsilon 9, které zavinily její zkázu.

Napětí. S výjimkou Spocka se všechny oči na můstku upíraly na hlavní obrazovku s nadějí, že se zelená smrt už nikdy neobjeví - přestože měla tak překrásnou barvu. Ale riziko podstoupit museli. Mrak byl dostatečně veliký, aby v něm doslova zmizelo cokoli, dokonce i hvězda s obíhajícími planetami, a loď potřebovala senzory. Musela si zajišťovat kurs a popřípadě jej změnit, aby se vyhnula tak velkým nebezpečnostvím, která by už nezvládly navigační ochranné štíty. Senzory byly také životně důležité pro zjištění toho, co se nacházelo v srdci mraku, a pro navedení lodí na souběžný kurs. Odeslali vysokofrekvenční relaci v lingvakódu, v níž všechno vysvětlovali, ale dosud nedostali žádnou odpověď.

Vlastní vlet do mraku byl dokonce ještě úžasnější než scénérie, když se k němu přibližovali. V kritickém okamžiku jim připadalo, že se řítí přímo do obrovité hvězdy, protože mrak náhle vyplnily husté obrazce zářící diamantově oslnivým světlem. Ucítily slabé zachvění, jak Enterprise narazila - Kirkovi to připomnělo pocit, když člověk skočí po hlavě do vody. Zdálo se, že se loď řítí do mraku na hřebeni ohromné vlny, přílivové vlny, která se po nárazu na skalisko rozdělila do několika jazyků a tříště krupějí. Pozvolna pohasínaly a mizely v jednolitě záři vnitřku mraku. Enterprise se proměnila v bílý papír splývající pod hladinu moře mléka.

Překrásný ohňostroj barev v okamžiku jejich průniku do mraku vypadal, jako by neznámý pyrotechnik chtěl jejich úspěch oslavit. Přestože je ve středu mraku mohlo očekávat cokoli, a už jim tam scházelo jen nějakých dvacet minut, směna na můstku pocítila úlevu - pro tuhle chvíli udělali všechno, co mohli, ať už se vepředu skrývá jakékoli nebezpečí. Decker ukázal posuňkem Spockovi na hlavní obrazovku. "Ještě pořád jste přesvědčený, že to je silové pole?"

"Už o tom nemohou být sebemenší pochybnosti," odvětil Spock z pracoviště vědeckého důstojníka.

"Ale i když připustíme, že by mohlo existovat takhle rozsáhlé silové pole," nedal se Decker, "stále to ještě nevysvětluje, proč je viditelné."

"Anihilace vodíkových atomů," odvětil Spock. "Vetřelec při své rychlosti a objemu naráží ve vesmíru na dostatečné množství volných atomů vodíku, aby se celý efekt stal viditelný."

Decker upozornil na to, že to cosi nacházející se v srdci mraku by muselo mít téměř nepředstavitelnou energii, aby to anihilovalo volné atomy vodíku v takovém měřítku. Vyzval Spocka, aby tedy vysvětlil, jak to, že pouhé silové pole může rozkládat atomy vodíku takovým způsobem, že vytváří hotový ohňostroj barev a obrazců, jaké na vlastní oči pozorovali. Vulkanec odvětil, že tohle silové pole je bezpochyby stejně složité jako mohutné.

"Chcete snad naznačit, že by to mohla být celá flotila kosmických lodí, pane Spocku?" ozval se Chekov od obranných systémů.

"Možná dokonce celá armáda," odpověděl Spock.

Vzápětí si Vulkanec uvědomil, alespoň to tak vypadalo, že mu diskuse způsobuje téměř lidské potěšení, a okamžitě se stáhl zpět do své ulity. Setrval v ní po celé dlouhé minuty, kdy Enterprise pokračovala v brzdění a opatrně si prošlapávala cestu do středu mraku.

"Zachytila jsem rozsáhlý objekt..." Ilia se odmlčela, nejistá, co jí navigační senzory vlastně ukazují. "Nejsem schopná s určitostí říct, co údaje znamenají."

"A co na okamžik zapnout velké senzory?" navrhl Decker.

Kirk potřásl hlavou. Neměli na výběr, museli používat jen navigační prostředky. Velké senzory by se stále daly považovat za příliš velký zásah do soukromí. Ne, životně důležité nebyly - alespoň ne zatím.

Kirka překvapilo, když postřehl, že mrak směrem do středu zjevně řídne. Prolétli malou, úplně volnou oblastí a pak i větší.

"Vypadá to jako klidná oblast přímo v srdci uragánu," řekla Uhura.

Potom cosi zahlédli! Suluovy ruce okamžitě sklouzly k tlačítkům spouštějícím únikový manévr, avšak vláknitá struktura mraku jim objekt znovu skryla z dohledu. Sulu zaváhal s připravenými rukama - jeho reakce připomínala počínání pilota letadla, který neočekávaně zahlédl špičku hory vystupující mezi mračny.

Náhle spatřili jiný gigantický útvar. "Jsou tu dva..." začal Sulu.

"Obě jsou to části stejného útvaru," přerušila ho Ilia. Deltánská navigátorka naznačila gestem, že to dokazují údaje poskytované senzory.

"Udržujte tuto vzdálenost," tiše řekl Kirk. Připadlo mu, že se blíží k další větší 'díře' v mraku, a načasoval svůj povel tak, aby Enterprise setrvačností proklouzla do volného prostoru a tam srovnala svou rychlost s okolím. Měla nyní

stejný kurs i rychlost jako ten neuvěřitelně obrovitý předmět, který k nim probleskoval zepředu, zamžený v dálce hmotou mraku.

"Vzdálenost k objektu sedmdesát tisíc kilometrů," hlásila Ilia.

Ať to bylo cokoli, bylo to tak ohromné, že to zcela přesahovalo lidskou představivost. Poměr byl stejný, jako kdyby se k jejich lodi hnal moskyt. Objekt vypadal, že má přibližně tvar zploštělé koule - a co se na něm dalo rozeznat? Jeho povrch se podivně mihotal a leskl, a pokud na něm byly nějaké detaily, z téhle vzdálenosti naprosto unikaly.

Kirk se nejprve odmítl smířit s pomyšlením, že by se něčemu takovému mohlo říkat kosmické plavidlo, a to přes všechny své zkušenosti s cizími kosmickými loděmi, z nichž některé měly skutečně obrovské rozměry. Byla to největší věc, s jakou se kdy ve vesmíru setkal, dokonce větší než největší orbitální města. Připravoval se na to, že stane tvář v tvář čemusi pozoruhodnému, dokonce možná i hroznému - jenže tohle bylo nepředstavitelné. Pokud to opravdu byla kosmická loď, napadlo Kirka, byla to apoteóza vesmírného plavidla. Kdyby si Bůh měl někdy postavit vlastní kosmickou loď, vypadala by přesně jako tahle.

Uhura se k němu prudce otočila. "Kapitáne, ztratili jsme kontakt s velitelstvím Flotily. Relace už neproniknou mrakem ven ani dovnitř."

"Vypusťte automatickou spojovací sondu," rozkázal Kirk. "Ať odvysílá tyhle záběry a naše současné letové údaje."

"Odhaduju rozměry centra... na délku sedmdesát osm kilometrů," ozval se Decker.

Téměř osmdesát kilometrů - plavidlo tam vepředu před nimi bylo dvakrát tak dlouhé jako celý ostrov Manhattan!

"Taková loď by mohla mít tisícičlennou posádku... mohly by jich být statisíce," řekla Ilia.

"Anebo jen několik málo, jestli jsou stometroví," opáčil Sulu.

"Žádná odpověď na naši vstřícnou relaci," hlásila Uhura. Vysílala na všech frekvencích a ve Vetřelcově vysokém kmítočtu.

"Automatické spojovací sondy vypuštěny," oznámil Chekov.

Kirk se otočil na Iliu a Sulu. "Přiblížte se k Vetřelci na vzdálenost jedno sto kilometrů. Udržujte pozici po tři minuty." Ilia reagovala okamžitě a vyťukala rozkaz na klávesnici. Ostatní na Kirka nervózně pohlédli, dokonce i Spock pozvedl jedno obočí. Sulu klesl prsty na řízení.

"Zahájeno přiblížování k Vetřelci," řekl.

Souběžný kurs kosmické lodi se změnil o nepatrný úhel a zamířila přímo k Obrovitému Vetřelci.

Když se přiblížili a mimozemské vesmírné plavidlo se ještě více rozrostlo, blýskavý jedolitý povrch se začal rozestupovat do členitých struktur. Spockovi na pracovišti vědeckého důstojníka už zřejmě úplně dostačovalo, co dosud viděl, seděl nehnutě a zahloubaně. Zjevně si dělal naděje, že se znovu zkontaktuje s vědomím, jež mu připadalo zcela v souladu s gigantickými proporcemi plavidla mimozemšťanů. Decker se vrátil od Chekovova panelu, kde hleděl do optického zaměřovače.

"Odhadem jsou delší než my dvě stě sedmapadesátkrát, pane," řekl tiše. "Jejich celkový výtlač jsem spočítal na šest milionkrát větší, než máme my."

Když se přiblížili ještě více, plavidlo mimozemšťanů se zdálo neuvěřitelně obrovské. Jeho vnější trup sestával ze složitých vzorů - ale čeho? Komplikovaný tvar povrchu byl stejně úžasný jako gigantické rozměry celé lodi. Kirk zauvažoval, jestli by něco z toho, nač se právě dívá, nemohla být slupka subatomických částic. Z jiného pohledu však povrch připomínal energetickou stěnu - i když jak by se mohla energie chovat jako hmota?

Deckerovy myšlenky se řítily podobným směrem. Neviděl náhodou koherentní hmotu! Existenci čehosi takového zatím připouštělo jen pár extravagantních vědců. Extrémně dokonalá technika by mohla dokázat složit hmotu do paralelních, přesně organizovaných pláští, takže by se stala tisíckrát nebo možná milionkrát pevnější než hmota normální. Deckera potěšilo, že něco takového spatřil, dokonce i za okolností, že se stal namísto kapitánem Enterprise jen pouhým zástupcem. Ať výprava dopadne jakkoli, byly to úžasné zážitky.

"Vzdálenost?" zeptal se Kirk.

"Devět set šedesát kilometrů a stále se přibližujeme," odvětil Sulu.

Kirkovi se zdálo neuvěřitelné, že by mohli být ještě tak daleko - cizí vesmírné plavidlo jim už připadalo jako malý měsíc. Avšak jeho posádka stále nejevila žádné známky podráždění, že si Enterprise dovolila takhle narušit jejich soukromí. Kirk si uvědomoval s dost stísněnými pocity, že při současné nadsvětelné rychlosti dospěje Vetřelec do sluneční soustavy od této chvíle dříve než za den. Nezbyvá čas na nějaké zdlouhavé průzkumy. Musejí navázat kontakt se zdejšími živými tvory - přinutit je, aby navázali kontakt, kdyby to bylo zapotřebí.

"Pane Spocku," řekl Kirk, "riskneme zapnout senzory. Začněte s nízkooenergetickým průzkumem povrchu."

"Provedu, kapitáne," odpověděl Spock.

Kirk zaslechl zašumění, jak vědecký důstojník senzory zapjal - a potom všechny na můstku oslepila světelná exploze. Světlo doslova bolelo - a jeho intenzita nijak nepolevovala. Kirk si zakryl oči rukama a pak se pokusil vyhlédnout přes trochu roztažené prsty. Slyšel hlasité oscilující bzučení a po stěnách tančily světelné obrazce. Když se mu zrak trochu přizpůsobil, uviděl, co se vlastně stalo: na můstku stál mimozemšťan!

"Domnívám se, že se to skládá z energetické plazmy," přehlušil Spock zvuky, které ta věc vydávala.

Kirk si všiml, že to ve skutečnosti na můstku nestojí - volně se to vznášelo nad podlahou. Možná že se to skládalo z energetické plazmy, jak tvrdil Spock, ale podle Kirka to mohlo být stejně dobře z tisíce jiných věcí. Tvořila to matně červená a fialová vířící hmota promíšená oslnivými záblesky, které bodaly směnu na můstku do očí jako jehly. Bylo to asi dvakrát silnější než člověk a o hlavu vyšší.

"Počítám, že je to jakýsi druh stroje," doplnil Spock. "Třeba sonda vyslaná, aby vyšetřila, co jsme zač."

Spock měl pravdu. Anebo se to Kirkovi alespoň zdálo. Už se mu oči akomodovaly dostatečně, aby rozeznával stínovité víření a pulsy uvnitř červeně purpurového plazmového víru. Vypadalo to jako složitý mechanismus

vytvořený z různých druhů anebo forem energie.

Na můstku nevypukla panika. Kirk byl vděčný za to, že tu má tak zkušené lidi. Jenže tahle věc z energetické plazmy vypadala, že si živých tvorů vůbec nevšímá. Jak plula doprostřed můstku, jeden z techniků sotva stačil uhnout z cesty, ale naprosto ho ignorovala. Potom se zastavila - vystřelila plazmové chapadlo, téměř stejným pohybem, jakým útočí kobra, těsně minula Uhuřinu hlavu a přísála se k její spojovací stanici. Na monitoru začaly naskakovat údaje a kontrolky se jasně rozhořely - tahle strašidelná energetická věc zcela zjevně spouštěla jednu funkci za druhou a zkoumala, co zařízení dokáže.

"Vyklidte všechna pracoviště!"

Kirk vydal rozkaz v poslední chvíli. Vystřelilo další chapadlo a přilepilo se na konsoli spojující můstek se strojovnou, která se také jasně rozzářila. Vzápětí se objevil další had a pronikl do ovládání kormidla. Sulu se sotva stačil odvalit stranou.

Podivný průzkumník se vznášel zhruba uprostřed můstku, a jak jeho chapadla vnikala do jednoho ovládacího panelu za druhým, zlověstně hučení sílilo. Teď vypadal jako obrovská energetická chobotnice, dlouho hladovějící a nyní dychtivě polykající informace, které nasávala z řídících obvodů kosmické lodi.

Kirk postával opodál a Spock se k němu právě připojil, když se prudce rozlétly dveře turbovýtahu a na můstek vrazili dva příslušníci bezpečnostního oddílu.

"Nestřel!" vykřikl okamžitě Chekov, aby je varoval, ale bylo pozdě - jeden ze strážných už zvedl phaser. Můstek přelétla zmenšená verze zeleného blesku a strážný zmizel. Druhý člen bezpečnostního oddílu opatrně zastrčil phaser do pouzdra a Chekov rychle interkomem varoval velitele, aby už nevysílal další muže.

Plazmové monstrum stáhlo chapadla z některých ovládacích panelů - ty okamžitě potemněly, a přeplulo o pár kroků dál. Vznášelo se poblíž Chekova.

"Nebraňte tomu v ničem!" varoval ho Decker.

"Absolutně tomu v ničem nebráním," vášnivě se ohradil Chekov.

Monstrum zasunulo jedno ze svých energetických chapadel do Chekovovy konsoly, rovnou kolem jeho tváře.

"Nezajímá se o nás," zamumlal Kirk, "jenom o loď."

"Fascinující," řekl Spock. "Jaký znáte lepší způsob, jak prozkoumat loď, než odsud z řídícího centra?"

Zdálo se, že průzkumník zjistil některé informace, které mu dosud zůstávaly utajené. Stáhl všechna ostatní chapadla a vydal se směrem ke Kirkovi a Spockovi.

"Pozor!"

Mnohem silnější chapadlo vklouzlo do ovládacího panelu pracoviště vědeckého důstojníka, na němž se rozhořely všechny kontrolky, a nasávalo informace. Potom Kirk spatřil, že se rozhořel i počítač - a Spockův počítač byl jediný, který byl přímo propojený s ústředním lodním computerem. Znepokojeně zareagoval:

"Počítač vypnout!" vykřikl. Ovšem computer na pracovišti vědeckého důstojníka jeho hlasový povel ignoroval.

Decker se protáhl kolem chapadla a stiskl ruční vypínání počítače, jenže stejně bezvysledně. "Nedá se vypnout, kapitáne! Už ho to ovládlo!"

"Získá to naše tajné záznamy. Sílu Flotily, rozmístění obrany Země..." Kirkův hlas bezmocně odumřel.

Spock vyrazil. Už zatímco Kirk mluvil, Vulkanec si sepal obě ruce nad hlavou a ze vši síly jimi udeřil do počítače.

Kryt počítače se roztříštil... světla potemněla a zablikala, jak se ovládací panel zkratoval.

Spock se otočil a pokusil se rychle uskočit nazpět, avšak jedno z energetických chapadel o něj lehce zavadilo. Na jeho konci se objevila drobná zelená tečka, která Spocka smetla v jednom kotrmelci pod zábradlí Ilie k nohám. Vzápětí se za ním rozlétlo silné energetické chapadlo...

"Pane Spocku, ani hnout!"

Deltánská navigátorka Ilia se postavila před něj a pokusila se odlákat pozornost na sebe.

Podánilo se jí to.

"Ilio!" varovně vykřikl Decker. Jenže energetické stvoření Iliu pohltilo, znovu vybuchlo v oslepujícím bílém záblesku a zmizelo. Iliu si odneslo s sebou. Na podlahu dopadl analyzátor - předmět, který v posledním okamžiku svírala v ruce.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Iliin analyzátor zaduněl o podlahu, dvakrát se převrátil a zůstal mrtvě ležet. Ve stejném okamžiku si Decker uvědomil, že ho oči nešálí, že Ilia skutečně zmizela, a obrátil se k Uhuře.

"Relaci v lingvakódu, vysokou frekvencí! Oznamte jim, že to, co z naší lodi unesli, je živá bytost, a jaké životní podmínky Deltáané potřebují!"

Kirk zachytil Deckerův pohled a přikývl, že relace má skutečně nejvyšší prioritu. Bezpochyby měli odvíjet podobnou, když zmizel strážný Phillips. Ale prostě dospěli k názoru, že oslnivý záblesk, v němž zmizel, znamená jeho smrt. Poněvadž však průzkumník z energetické plazmy a Ilia zmizeli společně, nyní se zdálo pravděpodobnější, že záblesk byl součástí jakéhosi přenosového procesu, který zastával v podstatě stejnou funkci jako přenosový paprsek na Enterprise. Zoufalý výraz v Deckerově tváři vyjevoval, že k Ilie pociťoval větší náklonnost, než si vůbec uvědomoval.

Hlavní obrazovka ukazovala, že Sulu vede Enterprise stále v souběžném kursu s obrovitou mimozemskou lodí a udržuje odstup celou stovku kilometrů - a dokonce i v takové vzdálenosti obrovitá masa cizího plavidla přesahovala její okraje. Kirk slyšel, jak Uhura opakovaně vysílá informace o životních podmínkách, které Ilia potřebuje. Spock se vrátil

na pracoviště vědeckého důstojníka a pokračoval v práci s nízkoenergetickými senzory podle Kirkova rozkazu, který dostal pár vteřin před tím, než se objevilo stvoření z energetické plazmy.

Kirk napjal všechny síly, aby se ovládl a s chladnou hlavou o všem zauvažoval. Mimosvět'ané se navztekali, když Spock zkratoval počítač, takže průzkumník ztratil přístup k databance na Enterprise? Pravděpodobně, avšak Kirk pochyboval o tom, že stvoření z energetické plazmy odlétlo z tohoto důvodu, anebo že uneslo Iliu, protože se mu postavila. Taková nejistota byla k zešílení, o to víc, když Větřelec klidně mohl s Enterprise komunikovat, jen kdyby se mu zachtělo.

Náhle sebou Enterprise prudce trhla a vybočila z dráhy. Dokonce i na Spockovi bylo patrné, že ho to poplašilo. Vypadalo to, jako by je cosi někam vleklo.

"Tažný paprsek?" rychle hádal Decker.

"Potvrzují, tažný paprsek," souhlasil Spock. Jeden z jeho monitorů vyčíslil hru sil, které se opíraly o trup lodi.

"Červený poplach?" zeptal se Decker.

Kirk potřásl hlavou. Enterprise měla vyhlášený žlutý poplach, u všech hlavních systémů lodi stála pohotovostní obsluha.

Obraz cizího plavidla na hlavní obrazovce stále narůstal, paprsek je přitahoval blíž a blíž. Decker přivolal druhého navigátora, aby převzal funkci po Ilii.

"Motorová sekce, plný výkon vzad!" zavelel Kirk úsečně do interkomu a Montgomery Scott mu rozkaz okamžitě potvrdil.

Všichni ucítili, jak se Enterprise namáhá, aby překonala neznámou sílu, která ji držela v pevném sevření.

"Strojovna můstek, takovej výkon nemůže udržovat naft. Směšovací komora už přímo hicuje..."

Spock studoval své údaje, potom se otočil a vynesl rozsudek. "Nedokážeme uniknout, kapitáne. Nevvineme ani zlomek síly, která by k tomu byla zapotřebí."

"Zrušen rozkaz o plném výkonu, Scotty."

"Jo, pane. Co nás to k čertu takhle drží?"

Kirk ponechal Scottovu otázku bez odpovědi. Ať to bylo cokoli, deprimovalo ho, že je tak dočista bezmocný. Přepadla ho představa, že mají před sebou gigantické hvězdné dítě, které si pohrává s nalezenou barevnou hračkou a chystá se ji otevřít, aby se podívalo, jak vypadá zevnitř.

"Spocku! Cítíte něco?" Kirk spatřil, jak se Vulkanci nepatrně pozvedlo jedno obočí. Uvědomil si, že téměř křičí, a okamžitě toho litoval. Ať se budou dít sebevidovější věci, musí být schopen přijímat je klidně a nevzrušeně. Větřelec si je přitahuje k sobě. Proč asi?

Druhá navigátorka vběhla na můstek a Decker ji gestem ukázal na volné místo. Jedním okem mrkla na děsivý útvar na hlavní obrazovce, potom se rychle začala seznamovat s údaji na Iliině ovládacím panelu.

Na můstek dorazil i McCoy a dal si záležet, aby se při pohledu na obrazovku netvářil vyděšeně.

"No," prohodil temně ke Kirkovi, "zdá se, že se to rozhodlo, že nás to trochu prozkoumá."

Kirkovi se znovu připomněla jeho představa gigantického hvězdného dítěte, které se chystá podívat Enterprise na střeva, a udělalo se mu špatně od žaludku.

Deckera stálo hodně úsilí, aby zachoval zdání, že podává běžné hlášení o stavu můstku, a Kirk obdivoval, jak úspěšně se mu to podařilo. Chekov na Deckera zíral, jako by uvažoval, jestli se už ze všeho nezbláznil.

Kirk se rychle ohlédl nazpět na obrazovku. Přitahovalo je to rychle, už se blížili na kritickou vzdálenost. Naštvali Větřelce tak, že je teď vztekale roztříská o svůj bok?

Takřka instinktivně se obrátil na vědeckého důstojníka, aby se ho zeptal na jeho hodnocení situace - jenže co se to se Spockem dělo? Hlavu měl skloněnou na stranu, oči pevně upíral... kam? Potom si Kirk uvědomil, že se Spock snaží znovu navázat myšlenkový kontakt. Kirk toužebně doufal, že s osádkou cizího plavidla.

"Údaje ukazují pokles rychlosti!" s úlevou vykřikl Sulu. "Přitahují nás pomaleji!"

Cizí síla si je přiblížila na kratší vzdálenost než sto metrů a nyní je táhla po celé neuvěřitelné délce cizího kolosu. Na můstek nepadlo ani slůvko, nikdo ani nezašeptal, posádka bez dechu sledovala, co se jim odvíjí před očima, a nemohla tomu uvěřit. Obtížně by popisovali, co se jim ukazovalo jako lodní trup. Některé části by nikdo povrchem nenazval, protože vypadaly mnohem víc jako zvířená jezírka jakési neznámé a neuvěřitelné energetické substance.

Proboha, otevírá se to! Přímě před nimi se na zádi obrovitého plavidla objevila světelná skulina, která se rozšiřovala do tvaru téměř připomínajícího ústa.

"Ne, ne!" zasténal něčí hlas.

"Rozevírá se to jako tlama!" pronesl Sulu, překvapeně a v šoku.

Kirk ucítil, jak se na můstek rozlévá vlna hrůzy. Sulu zvolil nešťastné slovo 'tlama', ačkoli by sotvakdo mohl kormidelníkovi vyčítat, že nepoužívá výstižné výrazy. Každým okamžikem mohla panika zachvátit celou loď - Kirk věděl, že jedním z nejstarších negativních lidských pocitů je strach, že člověka sežere velký dravec.

McCoy zamířil k turbovýtahům a přes rameno zakřičel na Chekova: "Dejte rozestavit zdravotníky na všechny paluby! Rychle!"

"Všechny paluby, pozor," zapjal Kirk interkom a snažil se, aby mluvil klidně a věčně, "hovoří k vám kapitán. Musíme si uvědomit, že loď před námi nás mohla zničit už dávno, kdyby nám její posádka snad chtěla nějak uškodit. Zdá se pravděpodobné, že míříme k místu - možná k obytným prostorám posádky tohoto plavidla - kde se usnadní naše vzájemná komunikace." Kirk dobře věděl, že jeho oznámení prošípané slovy snad a možná neřeká prakticky nic, avšak na několika tvářích skutečně spatřil úlevu. Zjevně pomohlo, aby si každý uvědomil, že tam před nimi není nic jiného než obrovské plavidlo. Dokázal se usmát svému šibeničnímu humoru - nic jiného než plavidlo?

Otvor se na hlavní obrazovce zvětšil natolik, že by do něj proklouzlo několik Enterprise. A pronikli už dostatečně

blízko, aby uviděli, že rozevírající se tlama je ve skutečnosti rozlehlá hala táhnoucí se na tucet kilometrů hluboko dovnitř do neuvěřitelného cizokrajného plavidla. Byly to zjevně obytné prostory pro posádku, nejasně a přerušovaně osvětlované přízračnými erupcemi silového pole, které se vzněcovaly a pohasínaly jako žhavé blesky.

"Jsme vtahováni s dostatečnými mezerami po všech stranách," ozvala se náhradní navigátorka, když zkontrolovala údaje na monitoru. Kirk ji odměnil souhlasným pohledem a pátral v paměti po jejím jménu - ano, DiFalco. Mohlo by se k ní vázat něco, co by stálo za zapamatování.

"Co z toho usuzujete, pane Deckere?" zeptal se Kirk. "Zdá se, že dávají pozor, aby nás nepoškodili."

"Souhlasím, kapitáne," řekl zástupce. "Hádám, že si nás chtějí prohlédnout zblízka. Mělo by být zajímavé podívat se, jak vypadají."

A pak se ocitli uvnitř.

Kirk vzhlédl a postřehl, že Spock stojí vedle něj. Vulkanec zkoumal hlavní obrazovku a v jeho rysech se jasně zračila únava.

Uhura se zachvěla a ukázala na gargantuovská silová pole visící proti sobě jako ostře rozebrané závěsy, k nimž je to přitahovalo. "To vypadá jako zuby..."

"Jenže to zuby nejsou," odsekl Kirk. Přesto zjistil, že se dívá na Spocka, aby mu to potvrdil.

Vulkanec však stále upřeně zíral na obrazovku. Potom se přiznal: "Pociťoval jsem nenasytnou zvědavost, kapitáne."

Kirk se vrátil pohledem na obrazovku a zamračil se - nezměnilo se něco? "Zpětný záběr kamery!" zvolal.

"Provedu! Zpětný záběr kamery!" odpověděl Sulu a stiskl příslušné tlačítko.

Tlama se za nimi zavírala! Jsou v pasti! Tohle slovo se dalo vyčíst na všech tvářích.

"Záběr kamery vpřed!" řekl Kirk tiše.

"Jsem přesvědčený, že mají bezmeznou touhu po vědění," pokračoval Spock. Takovou touhu sdílel i on. Uvažoval, zda by právě tohle nemohlo být vlákénko, které by je nějak spojilo.

"Doporučuji uvést do pohotovosti manévrovací trysky, pro všechny případy," ozval se Decker.

Kirk přikývl na souhlas směrem k Suluovi. "Zapněte také nízkoenergetické senzory, kormidelníku. Ať se kolem sebe trochu rozhlédneme."

Po zapnutí senzorů hlavní obrazovka ukázala, jak se ostatně Kirk domníval předem, že je to rozlehlá 'kabina' v ohromné lodi, dostatečně veliká, aby se do ní vešlo slušné městečko. A přece, prostory nebyly ve skutečnosti prázdné, nebo alespoň ne pořád. Neustále se objevovaly a zase mizely fantastické útvary a obrazce. Byly bezpochyby výsledkem jakési neuvěřitelně pokročilé techniky, která zjevně používala energii či jakousi formu energetické plazmy přibližně stejně, jako lidé a jiné civilizace užívaly ke stavbě lodních trupů, motorů a dalších předmětů hmotu. Skutečnost, že tu hmota scházela, alespoň v tom smyslu, v jakém ji chápali lidé, propůjčovala všemu podivuhodnou nerealnost.

Objevovaly se úžasně krásné barevné světelné stupy, které náhle vybuchovaly v záplavách světla a mizely, aby se vzápětí objevily tam či onde a pokaždé v jiné podobě. V tom všem se ovšem dal zároveň vycítit i jakýsi řád - vyvěral z toho dojem, že jsou to všechno jen hladce fungující stroje zázračné gigantické lodi.

Uprostřed podívané se Spock obrátil na Kirka. "Povolíte zapnout senzory?"

"Ano. Začnete průzkum pomocí senzorů."

Spock se rozběhl na své pracoviště. Oběma jim připadalo pravděpodobné, že mimozemšťané určitě pochopí jejich zvědavost, když byli vtaženi do těchto tajuplných míst.

"Jejich tažný paprsek nás uvolnil, pane," zvolal Chekov.

"Zastavili nás, nulový pohyb vpřed," hlásil Sulu. "Stojíme na místě pomocí manévrovacích trysek."

Sulu přepjal hlavní obrazovku na přední kameru. Zabírala obrovský krajkovitý val z mohutných útvarů, který zcela uzavíral další cestu dovnitř cizího plavidla.

"Udržujte pozici," řekl Kirk kormidelníkovi.

"Trysky na udržování pozice."

Spock překotně bušil do klávesnice, na monitoru se mu míhaly celé sloupce údajů příliš rychle, než aby je Kirk stačil sledovat. Potom Spock stiskl tlačítko a celá část monitoru potměla. Ve tváři se mu objevilo téměř lidské zklamání.

"Kapitáne," řekl, "všechny paprsky našich senzorů jsou odráženy nazpět. Senzory jsou zbytečné."

Kirk přitakal. "Jste schopni podat rozbor něčeho kolem nás?"

"Jsem přesvědčený, že viditelné útvary a obrazce jsou silová pole - bezpochyby součástí mechanismu tohoto plavidla." Neobjevil se ve Spockově hlase náznak zbožné úcty? "Je to tak vyspělá technika, že nedokážu..."

Přerušil ho hlas hlavního počítače: "Poplach! Do lodi proniká cizí energie! Poplach! Do lodi proniká...!"

Na můstku to zavířilo - ještě měli všichni velice dobře v paměti nedávnou návštěvu mimozemšťanů v podobě hrozivého Vetřelce z energetické plazmy.

Chekov zareagoval na údaje, které mu přicházely: "Čtvrtá paluba, kapitáne. Důstojnické kajuty."

"Spocku, a vy máte něco?"

Vulkanec potřásl hlavou. "Nedostávám žádné neobvyklé údaje o silových polích, kapitáne. Hádám, že tentokrát to není žádný jejich průzkumník z energetické plazmy."

"Přehřátí!" vykřikl Chekov. "Přibližně na hladině jednoho tisíce stupňů... opravuji, devět set padesát... a teplota stále klesá. Jestli tam dole došlo k malému, rychle to chladne."

Už u něj stál Kirk a kontroloval údaje na Chekovově bezpečnostním monitoru. Vyměnili si pohled a Kirk se prudce obrátil k Deckerovi. "Předávám vám velení, Wille. Prosím následujte mě, pane Spocku!"

DVACÁTÁ KAPITOLA

Před dveřmi označenými por. Ilia /NAV/ 07719 je už očekávala dvojice příslušníků jednotky zvláštního nasazení. Spock mírně pozdvihl obočí, když spatřil na dveřích jmenovku. Kirk z Chekovova monitoru zjistil, že poplach přišel z kajuty jejich bývalé navigátorky, a proto ihned předal velení Deckerovi.

Jeden ze strážných připevnil na dveře tepelné čidlo. Jeho maličký monitor ukazoval číslíčky: 165... 160... 155...

"Nevím, co to vevnitř je, ale ještě před několika minutama to bylo rozžhavené doběla," řekl bezpečnostní důstojník.

"Fascinující," mnil Spock.

Kirk přikývl, pochopil, že Vulkanec má na mysli skutečnost, že se vevnitř nespustil ani požární, ani kouřový poplach. A poněvadž tak vysoké vzplanutí teploty mělo způsobit požár, mimozemšťané, kteří jim unesli Iliu, museli do její kajuty vložit něco krajně neobvyklého. Ať už to bylo cokoli, rozhodně tu neměl místo Will Decker, který na zmizení delt'anské navigátorky zareagoval tak citlivě.

Jiní členové jednotky zvláštního nasazení spěchali kolem, zavírali lodní přepážky a prováděli všechno, co jim poplachové směrnice přikazovaly. Kirk přikročil k důstojníkovi, který jim dělal společnost.

"Žádné zbraně," varoval.

Kirk s cvaknutím pomalu otevřel dveře. Škvírou spatřili, že se kajuta zdá prázdná. Jak Kirk očekával, nebylo v ní ani stopy po děsivém průzkumníkovi z energetické plazmy. Cizí inteligence si už určitě uvědomila, že pro zkoumání posádky Enterprise to rozhodně není vhodný nástroj.

Spock ukázal na údaje, které poskytoval důstojníkův tepelný senzor. Bez ohledu na to, co se v kajutě skrývalo, její teplota poklesla na třicet osm stupňů a začínala se ustalovat mírně pod touhle hranicí.

Opatrně se protáhli dveřmi dovnitř a Kirk ucítil jemnou Iliinu vůni, která stále ještě stoupala z povlečení na její posteli.

"Tepelný zdroj je v sonické sprše," řekl Spock.

"Ale k čertu!" Kirk se prudce obrátil proti výklenku s koupelnou a oblékárnou. Přes průsvitné dveře koutu s hydrosonickou sprchou viděl, že se uvnitř cosi pohybuje. Určitě to bylo tělo - a vypadalo velice lidsky, tedy delt'ansky. Pocházely tepelné údaje odsud? Došlo snad k nějaké poruše hydrosoniky? Nebo se tam ve sprše něco chladilo na normální teplotu Enterprise?

Potom se to cosi přiblížilo k průhledným dveřím. Zcela nepochybně to byla nahá žena!

Kirk přistoupil k panelu, odkud se centrálně ovládaly funkce kajuty, a stiskl tlačítko od sprchového koutu - a průhledné dveře odjely stranou. Byla tam Ilia! Krásná, ve své nahotě téměř nesnesitelně krásná! Potom Kirk ucítil, jak se ho Spock varovně dotýká.

"To není naše navigátorka," řekl tiše.

Jenže téměř jistě to Ilia byla - kromě toho, že jí z hrdla vycházelo jakési jasné světlo... Kirk zjistil, že se mu oči svezly od záře na hrdle k prsům s vystouplými bradavkami, které se právě zhouply přímo proti němu. Připadly mu nesnesitelně vzrušující... Sakra! Takhle s ním jistě cloumají delt'anské feromony! To ale znamená, že se Spock mylí. Musí to být Ilia!

"Podporučíku," řekl Kirk, "přiveďte sem rychle doktora McCoye!"

Mladému bezpečnostnímu důstojníkovi chvilku trvalo, než dokázal odtrhnout oči od nahé Delt'anky. Kirk věděl nejlépe, jak to bylo obtížné. Právě si uvědomil, že ty dva prsy se proti němu obrátily jednoduše proto, protože se na něho dívala. Jenže, oči! Naprosto postrádaly teplo živého tvora! Bylo to snad něco jako Iliino mrtvé tělo? Mrtvola oživená a ovládaná mimozemšťany? Kirk postoupil směrem ke sprchovému koutu a k obživlé mrtvé. Znovu obrátil pozornost k jejímu nahému tělu. Sledovala jeho pohyby ledovýmá očima: jak tiskne tlačítka šatnového kódu a potom zavírá průhledné dveře na dostatečně dlouhou chvíli, aby její nahotu zakryla jakási pohodlná róba.

Co vyjadřoval pohled, který mu věnoval Spock? Pobavení, anebo politování? Ve Vulkanci delt'anské feromony zjevně neprobouzely žádné vzrušení, jinak by jistě chápal, že opatřit jí oděv je moudré. Průsvitné dveře opět sklouzly stranou a tvor v podobě Delt'anky promluvil: "Vytsetajednotakir?"

Kirk si všiml, jak Spock naklání hlavu, aby lépe slyšel, jako by napůl rozuměl. Ten hlas zněl... nacvičeně? Jako mechanismus, který se snaží, aby mluvil jako živý? "Vy... jste... ta... jednotka... Kirk?"

"Pozoruhodné," pronesl Spock. "Učí se náramně rychle."

"Jsem kapitán James T. Kirk, velitel plavidla Spojených států Enterprise," odvětil Kirk a cítil se přitom jako blázen, protože to říkal čemusi, co vypadalo přesně jako navigátorka. Vypadala Ilia doopravdy takhle neuvěřitelně smyslně?

"Byla jsem naprogramována, abych prozkoumala a zaznamenala funkční parametry jednotek na bázi uhlíku, které zamořily plavidlo Spojených států Enterprise."

"Naprogramována kým?" zeptal se Kirk. "Pro nás je důležité, abychom se s nimi spojili."

Průzkumnice se zdála překvapená. "Jestli požadujete přesné určení, naprogramoval mě Veger." Už mluvila srozumitelněji a její hlas nesl hrdelní delt'anský tón. Vulkanec na ni zíral naprosto fascinovaně. Jenže bylo to okouzlení intelektuální - pouštět na Spocka delt'anské feromony znamenalo totéž, co příslovečné házení hrachu na stěnu.

"Kdo to je Veger?" zeptal se Kirk.

"Veger je to, co mě naprogramovalo."

"Podáváte hlášení někomu v tom větším plavidle? Kapitánovi? Nebo vůdci, či kdo v plavidle rozhoduje?"

Otevřely se dveře a dovnitř vrazil McCoy. "Jíme, co..." Doktorovy vycvičené oči ji odhadly okamžitě. Rychle vylovil lékařský analyzátor a začal ženskou postavu zkoumat.

"Kdo to je Veger?" opakoval Kirk.

"Veger je to, co pátrá po Stvořiteli."

Kirk jen stěží uvěřil, že se nepřeslechl. Stvořitel? Značný úžas ve Spockově tváři mu prozradil, že musel slyšet stejná slova.

"Jíme - tohle je mechanismus," ozval se McCoy ukazující na Iliu.

Kirk pohlédl na lodního lékaře. Deltánská ženská postava, alespoň jak dokázal posoudit zrakem, vypadala naprosto skutečná. Dokonce uvolňovala deltánské feromony a Kirk věděl, že jak on, tak i podporučík z jednotky zvláštního nasazení by mohli odpřisáhnout jejich skutečnou existenci.

Spock provedl svůj vlastní průzkum pomocí doktorova analyzátoru. "Jsem přesvědčený, kapitáne, že tahle forma nahradila sondu z energetické plazmy, kterou vyslali, aby prozkoumala naši loď. Dokonce to může být tatáž. Vrátila se a přijala na sebe podobu Ilii..."

Kirk se obrátil k ženské postavě a naléhavě se zeptal: "Kde je poručík Ilii?"

"Tato jednotka už není v provozu." Mechanismus nasadil věcný tón. "Byla mi dána její podoba, abych mohla snáze komunikovat s jednotkami založenými na uhlíkové bázi, které zamořily Enterprise."

"Jednotky na uhlíkové bázi?" ozval se strážný, jenž v těch slovech ucítil jakýsi zlověstný podtón.

"Lidé, podporučíku Chavezi," řekl McCoy suše. "My." Když sonda pronesla slovo zamořily, pozvedlo se jedno ze Spockových obočí. Zdálo se, že ho to zaujalo, avšak Kirka trápily naléhavější otázky, které měly přednost.

"Vegerova loď," zeptal se, "proč cestuje ke třetí planetě sluneční soustavy, která leží přímo před námi?"

"Veger cestuje ke třetí planetě, aby našel Stvořitele." Výrok je omráčil. Bůhví, co Veger mohl být zač, třeba jediná obrovská entita složená ze všech příslušníků oné civilizace, ale v každém případě bylo nemožné, aby cokoli, co dokázalo vybudovat kosmické plavidlo na takové technické úrovni, věřilo, že Země je místem, kde přebývá jakýsi 'Stvořitel'. Kirk se pokusil obsah dešifrovat. "Co to je Stvořitel?" zeptal se.

"To, co provádí tvoření," odpověděla androidka Ilii. Mechanický tón jí už téměř z hlasu vymizel - pohybovala se ladněji, jako by se už naučila používat různé mechanismy utvářející její 'tělo'.

"Co Veger od Stvořitele žádá?"

"Spojit se s Ním."

"Spojit se se Stvořitelem?" zeptal se Spock. "Jak?"

"Veger a Stvořitel splynou v Jedno."

"Co Stvořitel tvoří?" vyptával se Spock.

"Stvořitel utvořil Veger," odpověděla Ilii.

Kruh se dokonale uzavřel, což naznačovalo, že mezi nimi a Vegerem možná dojde ke značným obtížím v komunikaci - že by mohlo být obtížné a snad dokonce nemožné, aby se shodli na obsahu pojmů či hodnotovém žebříčku. Vyslali sondu, aby je prozkoumala, jenže Kirkovi připadalo pravděpodobné, že veškerá zjištění, která zde nashromáždí, by tomu, kdo ji vyslal, mohla být zcela nepohoditelná.

"Kdo je to Veger?" zeptal se Kirk znovu.

"Veger je to, co pátrá po Stvořiteli."

Kirk zauvažoval, jestli by to nemohla být pravda doslova. Živí tvorové plující ve své gigantické lodi byli pravděpodobně stejně vyspělí jako jejich technicky dokonalé plavidlo. Nebo jejich sondy. K čemu lepšímu lze využít znalostí a techniky, než aby se člověk vydal pátrat po svém počátku a po počátku vesmíru? Kirk to dokázal pochopit jako filozoficky ušlechtilé a pro život charakteristické - ovšem zároveň věděl, že na velice všední planetě ležící přímo před nimi neexistuje nic, co by se dalo označit jako Stvořitel. A co se může stát s touhle velice všední planetou, když posádka obrovského plavidla zklame?

Ilii čekání zjevně nudilo. "Jsem připravena začít provádět svá pozorování," prohlásila.

"Doktore," řekl Spock rychle, "když sondu necháme, aby nás prozkoumala, mohlo by nám to pomoci získat lepší pohled na ty, kdo ji vyrobili, a pochopit, jak s nimi navázat spojení."

McCoy kývl na souhlas a uchopil Ilii za paži, aby ji vyvedl z kajuty. Androidka se však ani nehнула, zatímco on sám málem ztratil rovnováhu. Bylo to, jako by chtěl za sebou odvléct celý dům. Ilii ho ignorovala, oslovila Kirka.

"Jsem naprogramována, abych zkoumala a zaznamenávala funkční parametry jednotek na uhlíkové bázi."

"Výzkum je náš normální funkční parametr," řekl Kirk už se svou obvyklou pohotovostí.

Ilii jeho slova na okamžik zvažovala. "Můžete v něm pokračovat," souhlasila potom.

* * *

Hlavní obrazovka na vyšetřovně zabírala funkční celky Iliiina těla, zatímco monitory nad ovládacím panelem odhalovaly detaily. McCoy zkoumal tělo androidky kousek po kousku a přitom si užasle mumlal: "...Mikrohydraulika... senzory... molekulární multiprocessorové čipy... a podívejte na tohle!"

Chapelová byla stejně udivená. "Tady má osmotické mikročerpadlo a tady taky," ukázala. "Každá funkční jednotka je zdvojená, včetně deltánských žláz s vnější sekrecí." Přejela prstem přes obrazovku a ukázala rozsah záložních systémů Iliiina těla.

Kirk si už lámal hlavu s jinými věcmi. Nekladl si teď otázku, jak Veger postavil tuhle sondu, ale proč. Proč potřeboval něco takového vyvedeného do posledního detailu? Jaký prospěch měla androidka z toho, že vylučovala sexuální stimulační feromony? Přerušil tok svých myšlenek a v duchu zaklel, poněvadž pocítil, jak ho zalila vlna sexuální touhy. Sakra! Potom si uvědomil, že stroj provedl něco velice ženského a deltánského. Do dveří vyšetřovny totiž právě vstoupil Decker a Ilii zároveň uvolnila silnou dávku feromonů.

Když Chapelová spatřila výraz Deckerovy tváře, s nímž přistoupil k vyšetřovacímu stolu, ustala v komentování detailů na monitoru. Deckerova tvář odrážela něco z hrůzy, kterou pocítil Kirk, když mu problesklo hlavou, jestli mimozemšťané nepoužili Iliino mrtvé tělo. Androidka Ilii hleděla na Deckera tak, že se zdálo, že ho poznává. "Wille..." začal Kirk.

"Bylo mi... řečeno..." přerušil ho Decker. Kirk cítil, jaké úsilí stálo mladého zástupce kapitána, aby tu stál a hleděl na dokonalou repliku ženy, kterou miloval. "Decker," pronesla androidka.

Kirk viděl, že Deckera to zasáhlo. Zdálo se, že to zaregistroval i Spock, jako by mu to potvrdilo jeho podezření. "Zajímavé," řekl jí Spock, "ne jednotka Decker?" Avšak androidka je všechny ignorovala, nemohla od Deckera odtrhnout oči. Bylo to poprvé, co se přestala tvářit věcně a neurčitě.

McCoy obrátil Iliu tak, že jí přestalo být vidět do tváře, a pokračoval ve vyšetřování. Spock na sebe obrátil Kirkovu a Deckerovu pozornost, zavedl je přílehlými dveřmi do nové McCoyovy kanceláře, a když vešli za ním, dotkl se zamykacího mechanismu.

Vulkanec se tvářil vážně. "Kapitáne Kirku, pane Deckere, tahle sonda se může stát naším klíčem k mimozemšťanům."

Decker měl stále před očima, jaký na něj vrhla pohled. Podoba byla téměř nesnesitelná. Musel si neustále připomínat, že ta věc není ona - že je naopak součástí toho, co Iliu zabilo!

"Právě jsme se přesvědčili, že tělo naší navigátorky bylo napodobeno do posledního detailu. Předpokládejme," pokračoval Spock, "že program dokázal zduplikovat Iliinu paměť se stejnou přesností."

"Měli předlohu, podle které mohli postupovat..." přikývl Kirk a vzápětí si i on uvědomil, co všechno z toho vyplývá.

"... a možná, že předlohu napodobili až příliš věrně," dokončil Spock. "Chápete, jaký to má dosah, pane Deckere?"

Decker přikývl s přáním, aby existovala nějaká možnost, jak by se všemu vyhnul.

"Přesnost duplikace nabízí zajímavé možnosti," řekl Spock. "Rozpoznalo vás to, pane Deckere. Zareagovalo to na váš příchod..."

"Což znamená, že dříve než Iliia zahynula, stačili jí přečíst část myšlenek..." začal Decker.

Spock ho přerušil. "Věřím, pane Deckere, že je úplně dobře možné, že zduplikovali naši navigátorku ve všech detailech tak dokonale věrně, že sonda možná obsahuje některé originální vzpomínky. A možná celou paměť."

Kirk se přinutil, aby nemyslel na to, jak asi musí být Deckerovi. "Pane korvetní kapitáne, jsme uzavřeni v cizím plavidle méně než půlden od oběžné dráhy Země. Naše jediné spojení s vězniteli je tahle sonda. Jestli ji dokážeme ovládnout, přesvědčit, začít ji využívat anebo řídit jakkoli..."

Kirk zaváhal, zasáhlo jej pomyšlení, že by v téhle oblasti mohl uplatnit i své vlastní zkušenosti, dokonce s ještě lepším výsledkem. Na rozdíl od Deckera jej s deltánskou navigátorkou nespájela žádná citová pouta - a mechanická kopie jejího těla pro něj znamenala ještě méně. Jenže ještě než Kirk svou myšlenku dokončil, uvědomil si, že to není otázka sexu. Musí to být Decker, a to z prostého důvodu, že Iliia mladého muže milovala - a pouhý sex je pokaždé jen ubohou náhražkou lásky.

Kirk se otočil po zvuku. Kdosi se pokoušel otevřít dveře, které za sebou zamkli - jenže vzápětí po prvním pokusu se ozvalo ostré zaskřípění rvaného kovu a všichni najednou spatřili, jak štíhlá ručka trhá dveře z duraocele jako papír!

Iliia prostoupila rozeklanou dírou ve dveřích s naprosto lhostejným výrazem ve tváři. Objevil se vyděšený McCoy, následovaný doktorkou Chapelovou a Chekovem.

"Tady jsem už nashromáždila dostatek informací," prohlásila Iliia. "Jednotka Kirk mi nyní bude pomáhat v dalším."

"Jednotka Decker vám může pomoci mnohem účinněji," řekl Kirk pevně. Iliia obrátila pohled, na okamžik se jím zabořila do Deckera - a pak přikývla.

"Pokračujte v provádění svého úkolu, pane Deckere," pronesl Kirk. Doufal, že Decker porozumí, proč bylo zapotřebí, aby mu něco takového přikázal.

Deckerovy oči sklouzly na příšerně rozervané dveře a potom zpět na Iliu. Kirk by mu odpustil, kdyby býval v tuhle chvíli řekl: A to si myslíte, že zvládnú tohle? Avšak namísto toho Decker jednoduše odvětil:

"Provedu, pane." Pak odešel s tou věcí. Kirk se obrátil a zjistil, že se Spock tváří ustaraně. Vulkanec sice vstoupil na palubu s maskou naprosté lhostejnosti, avšak události už mu ji téměř strhly. "Spocku?" zeptal se.

"Není mi příjemné při pomyšlení, že tohle je naše jediná naděje, jak se s Vetřelci vypořádat." Vulkancova slova na okamžik visela ve vzduchu. Potom se zdálo, že si znovu natáhl masku, a odkráčel.

Kirk zatoužil za ním zavolat. Ale ne, musí věřit, že jeho lidé své práci rozumějí a dokáží ji zvládnout. Ať už Spock svým výrokem míní cokoli, Kirk se to v pravý čas dozví.

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Ohromný modrobílý trup lodi Spojených států Enterprise se občas v temnotě téměř ztrácel, aby jej vzápětí ozářily sítě záblesků, které neustále vybuchovaly a pohasínaly a plnily svou tajuplnou funkci v plavidle Vetřelců. Kosmická loď se udržovala na místě pomocí krátkých záběrů trysek, avšak jejich modré plameny stejně jako světla lodních světlometů se zdály směšně nepatrné. Z talířovitého trupu Enterprise se vynořila malá koule a zamířila k místu na vnitřní straně Vetřelce, kde se stěna otevřela a umožnila tažnému paprsku, aby Enterprise zavedl dovnitř cizího plavidla. Byla to komunikační družice, pokus proniknout ven a odysílat varovnou relaci. Informovat Flotilu o povaze obrovité kosmické lodi Vetřelců a sdělit to málo poznatků, co se dozvěděli o její posádce a jejím zájmu o Zemi. Avšak jakmile se komunikační družice přiblížila k vnitřní stěně gigantického plavidla, náhle jí zastoupil cestu roj čehosi, co vypadalo jako drobné zářící listky energie. Potom se zhmotnily do tvaru pevných krystalů, které nevelkou kouli obklopily, rozmáčkly ji a její trosky rychle odvěkly z dohledu.

Sulu drtil mezi zuby nadávky ve staré angličtině, v jazyku, který obsahoval dostatečný počet vulgarit, aby uspokojil každou potřebu. Byl to třetí pokus vypustit spojovou družici - a všechny Vetřelce zničil stejným způsobem.

Spock vstoupil na můstek právě včas, aby uviděl, jak družice skončila. Hned nato vzplál mohutný blesk a tvrdě udeřil do ochranných štítů lodi, celou jí otrásl a Spocka odhodil na zábradlí.

"Řekl bych, že nám někdo doporučuje, abysme se na vysílání družic už vykašlali," řekl hlas šéfinženýra Scotta z

interkomu. "Tentokrát jsme museli nasadit nouzovej vejkon, aby nám to štíty neprorazilo."

"Rozumím, pane Scotte," odpověděl Sulu. "Zatím s vypouštěním končíme."

Chekov, který seděl na pracovišti vědeckého důstojníka, začal vstávat, aby uvolnil místo Spockovi, ale ten mu pokynul, aby zůstal. "To nebude třeba, pane Chekove. Potrvá mi to jen chvilku."

Spock se mu nahnul přes rameno a jeho dlouhé prsty zatančily po tlačítkách. Chekovovi se zdálo, že se napojil na bezpečnostní program. Potom Spock můstek zase opustil.

* * *

McCoy vstoupil do kapitánovy kajuty, zastavil se a na okamžik Kirka pozoroval.

"V případě, že tě to zajímá, informuju tě, že lodní doktor konečně potvrdil Jamese Tiberia Kirka do funkce kapitána."

Kirk překvapeně vzhledl.

McCoy usedl. "Vítám tě nazpátek, Jime. Líbíš se mi víc než ten Kirk, který tu byl, když jsem vstoupil na palubu."

"Díky, Kostro. Co tě přesvědčilo, že patříš na své staré místo?"

"Žes pověřil Deckera, aby jednal s tou androidkou." McCoy se dohadoval, že na Kirka výrazně ženské rysy nové Ilii hluboce zapůsobily. Kapitána na oplátku potěšilo, že to doktor postřehl: celou záležitost rozhodl výhradně z hlediska obecného prospěchu a nepodleh - no, prakticky nepodleh domýšlivosti a ješitnosti. Jenže ještě stále se v něm cosi svíralo, když si připomněl, jak živě a žádoucně její tělo vypadalo, když stála nahá v oblékárně. "Neměl bych zkontrolovat Deckera, jestli udělal nějaký pokrok?" zeptal se Kirk.

Natáhl ruku a stiskl spínač kajutového monitoru. Znovu se ujistoval, že se tím nevmešuje do Deckerova soukromého života. Neboť Deckerovým společníkem není žena, je to stroj vyrobený cizí civilizací. Kirk vytřel Deckerův osobní kód a sledovací program jej lokalizoval, že v tomto okamžiku přivádí Iliu na rekreační palubu.

* * *

Kdyby se Kirk býval napojil na Spockův identifikační kód, byl by býval svého vulkanského vědeckého důstojníka spatřil uprostřed jedné z nouzových lodních přechodových komor, kterou si ve vší tichosti otevřel. Pohyboval se úplně jako duch a nehlučně se připlížil za záda technika, který tu právě vykonával službu. Potom mu po vulkanském způsobu sevřel krk a technik se okamžitě zhroutil. Spock jemně složil bezvládné tělo na podlahu.

* * *

"Co představuje tohle, Deckere?"

Decker se s nadějí otočil. Sonda ho opět oslovila jménem a bylo to zároveň poprvé, co ji na lodi něco zaujalo.

Rekreační palubu opustili všichni členové posádky kromě dvou ostražitých příslušníků jednotky zvláštního nasazení, kteří se drželi v diskrétní vzdálenosti. Ilii si prohlížela obrázky různých plavidel od plachetní fregaty z devatenáctého století po původní verzi jejich současné kosmické loď.

"Všechna tato plavidla se nazývala Enterprise," odpověděl Decker. Ilii si dál se zájmem prohlížela obrázky, na nichž se objevila také mateřská letadlová loď, první orbitální modul NASA a jedna z raných kosmických lodí.

"Naše navigátorka, Ilii... uhlíková jednotka, jejíž podobu jste převzala, se velice zajímala o historii lidského pronikání do vesmíru. Civilizace, z níž vyšla ona, měla dostatečné vědomosti už dávno, ale namísto toho se rozhodla soustředit se na něco, co by se dalo nazvat vnitřní vesmír."

Pozornost androidky se bezpochyby upírala k obrázkům, ale na okamžik vzhledla se zájmem i k Deckerovi. Doufal, že ji už zaujal - bylo důležité, aby sondu něčím přiměl ztotožnit se s pravou Iliou a začít pátrat v paměťových záznamech, které do ní vložili.

"Iliina civilizace, Delt'ané, se vysoce rozvinula tím směrem, že ti lidé dokázali nalézt dobrodružství a uspokojení sami v sobě," pokračoval Decker. "Ale Iliu to přesto lákalo do vesmíru. Její spoluobytelé jí říkali, že následuje hlas srdce, čímž chtěli vyjádřit, že ji to táhne do vesmíru proto, že ten, koho miluje, také..."

Sonda se odvrátila a poodešla. Deckerovi nezbývalo, než aby ji následoval.

Dokonce i krok má jako Ilii! Jenže je to nástroj - možná dokonce ten, který ji zabil! At' vypadá jak chce skutečně, není z masa a krve. Není živá... ani to v žádném případě není Ilii!

"Jednotky na uhlíkové bázi používají tyto prostory pro rekreaci. Jaké druhy odpočinku má v oblibě posádka vaší lodi?"

"Rek-kreaci? V oblibě? Tato slova můj program nespecifikuje."

Jime Kirku, jestli mě sledujete, vím, že jsem teď udělal ošklivou chybu. A možná fatální, pro nás pro všechny. Pokouším se jí však ukázat trochu lidského tepla a upřímného citu. Jak mi to jde? A jak byste to zvládal vy?

I Decker znal už Kirka dostatečně dobře, aby uhodl, že ho mechanická žena přitahuje. A jak se jim lhůta krátila, Kirk by se mohl domnívat, že úkol zvládne lépe. Takové pomyšlení Deckera dráždilo - jeho mužská ješitnost se začala bouřit při představě, že by musel ustoupit, aby i tuhle práci převzal Kirk. "A tohle, Deckere? Vysvětlí účel?"

Androidka stála před zařízením vitronic-O. Decker natáhl ruku a položil dlaň na čtecí obvody vitronicu. Na černém hracím panelu se ihned objevily obrazce probuzené jeho duševními pochody. Ilii vykročila blíž, aby je začala zkoumat, ale Decker na ni zamával, aby se vrátila.

"Ne, hra je v tom, že vy také položíte dlaň na čtecí zařízení a pokusíte se napodobit mentální obrazce, které si myslíte, že já tady vyvolávám. Ilii měla tuhle hru strašně ráda," řekl Decker. "Téměř pokaždé vyhrávala."

Lidé se dokázali naučit cítit vlny psí. Delt'ané se s tím rodili. Decker sledoval, jak napodobuje jeho pohyby, prudce tiskne dlaň na čtecí zařízení. Na první pokus dokonale napodobila jeho předlohu.

Decker překvapením na okamžik vrostl do podlahy. Udržoval si jen slabou naději, že stroj zareaguje na myšlenky umělé bytosti. Zdálo se nemožné a naprosto neuvěřitelné, že má empatické schopnosti.

Ve stejném okamžiku se androidka obrátila na Deckera s takovým výrazem ve tváři, že ho úplně zmrazil. Byl to přesně tentýž omluvný pohled, jaký na něho vrhávala Ilii, když ho v něčem porazila!

* * *

"Výborně!" nadšeně aplaudoval McCoy. "Oplat' jí ten pohled, Wille! Zapomeň, že to není ona!"

Ale jeho slova sotva dozněla, když Kirk zaslechl, jak Ilia říká: "Tento přístroj neslouží žádnému účelu." A vykročila dál. Na Deckerovi bylo jasně patrné zklamání.

"Co kdyby se našlo něco, na čem by mohli společně pracovat?" ozvala se doktorka Chapelová, která sem přišla z nemocničního a také všechno viděla. "Něco osobnějšího, co by vytvořilo nějaká citová pouta?"

McCoy se prudce otočil a po tváři se mu rozlil potěšený výraz. "Začínáte se stávat lékařkou, sestro."

* * *

Když opouštěli rekreační palubu, Ilia se znovu zastavila před obrázky plavidel nazvaných Enterprise. Jasně na nich nacházela cosi zvlášť zajímavého.

"Posádky těchto předchozích plavidel Enterprise tvořilo také to, co nazýváte jednotky na uhlíkové bázi," řekl Decker.

"Čím se liší živé bytosti na vaší lodi?"

"Jednotky na uhlíkové bázi nejsou živé bytosti. Vysvětlují snad, jak se Enterprise vyvinula do své současné podoby? Jednotky na uhlíkové bázi zcela zjevně narušují její řádný vývoj."

"Pak tedy jaký je řádný vývoj Enterprise?" vyptával se Decker.

"Enterprise by neměla vyžadovat přítomnost jednotek na uhlíkové bázi."

"Enterprise by nebyla schopna fungovat bez jejich přítomnosti."

"Je zapotřebí získat větší množství údajů týkajících se této funkce, než budou jednotky na uhlíkové bázi zpracovány pro databázi."

"Zpracovány pro databázi?" zeptal se překvapeně Decker. "Co to znamená?"

Ilia odpověděla téměř srdečně: "Až svůj průzkum ukončím, jednotky na uhlíkové bázi budou zredukovány na příslušné údaje."

Decker cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Být zredukován na příslušné údaje mu připadalo mnohem ošklivější než pouhá smrt. Stalo se něco takhle ošklivého Ilie? Klingonům? A je možné, že něco podobného naplánovali pro Zemi? Decker pochopil, že nemá jinou možnost než bojovat, a že v tom boji je dobrá každá zbraň a výhoda, jíž by mohl dosáhnout.

"Ve vás jsou rovněž uloženy paměťové záznamy jedné jednotky na uhlíkové bázi," řekl. "Kdybych vám pomohl nalézt tyto vzpomínky, Veger by dokázal přesně porozumět vaší funkci."

"Specifikujte, jaké to bude mít nároky na čas a jaké to přinese obtíže."

"Žádné. Ve skutečnosti to bude snazší než váš dosavadní průzkum."

"Můžete pokračovat."

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Kapitánův deník

Kosmická loď Spojených států Enterprise, datum 7414.1. Nyní pouze 3,31 hodiny od Země. Jestli neuspějeme, nesu za to veškerou odpovědnost. Změnit to může jen řešení, s nímž přijde v poslední chvíli Decker nebo Spock. Snažím se zoufale Zemi alespoň varovat - před tím, o čem sami víme tak málo.

Na Kirkově obrazovce se objevila Uhura. "Pane! Velice slaboučký signál od Flotily!"

Kirk se hnál na můstek. Postavil se k ovládacímu panelu spojovacího uzlu, Uhura za záda. Uslyšel tiché bzučení, jak dekodér přepisoval hyperprostorový signál na normální elektromagnetický záznam.

"Co relace obsahovala?"

"Bylo to hlášení lunární stanice velitelství Flotily, pane. Už mají Větřelce na dálkových monitorech."

"Nic jiného? Určitě se pokoušejí spojit s námi."

"Lunární hlášení nás označuje za nezávěsné. Pravděpodobně jsme prý zničeni."

"Zesílila jste dostatečně náš signál?"

"Tolik, nakolik jsem se odvážila, pane. Ale poněvadž Flotila má vysílače desetkrát silnější než my..."

"Chci, abyste napojila na zesilovač také náš poziční maják. Okamžitě!"

Uhura ihned pochopila. Změřila si Kirka pohledem, v němž jí problesklo profesionální ocenění, a pustila se do práce. Silové pole utvářené cizím plavidlem představovalo zároveň zeď zvedající se mezi nimi a přijímači Flotily. Avšak Kirka napadlo, že neustále se opakující signál pozičního majáku by velitelství Flotily mělo přes poruchu rozeznat a pochopit mnohem dříve než nějakou jejich jinou relaci. A jakmile by rozeznali signál jejich majáku, Flotila by na ně mohla přesně zaměřit všechny antény. A velitelství Flotily mělo experty, kteří by dokázali odfiltrovat signál od poruch - a kteří by pak byli schopni rozluštit Kirkovu zprávu sdělující velitelství a Zemi, že jejich mise naprosto selhala.

* * *

Ačkoli jí to přikázali, doktorka Chapelová se necítila ve své kůži, když prohledávala kajutu poručíka Ilii. Byl to stejný pocit, jaký měl Kirk, když sledoval na monitoru ve své kajutě Deckera, jaké dělá pokroky s androidkou. Technika už dávno znemožnila skutečné soukromí, naopak je udělala ještě drahocennější a toužebněji vyhledávané. Ve stísněných

podmínkách, v nichž žili obyvatelé kosmické lodi, se stalo respektování vzájemného soukromí silně dodržovanou tradicí.

"Tohle by mohlo být přesně to, co potřebuje," souhlasil McCoy. Prohlížel si úzkou barevnou pásku přes čelo, kterou našla doktorka Chapelová. Rozpomněla se, jak se jí kdysi Ilia zmínila, že takovéhle ornamenty na čele hrají v životě deltánské ženy svou roli. Páska byla umně spletená z jednotlivých pramenů ve všech duhových barvách, které zářily jako peří tropického ptáka. McCoy s překvapením zjišťoval, že je vlastně udělaná ze suchých listů, a připomnělo se mu všechno, co slyšel o krásách Iliiny mateřské planety.

"Kde jste našla tohle?"

Dorazil Will Decker, na výzvu, kterou mu poslali. Přivedl s sebou Iliu a překvapeně si pásku prohlížel.

"Našla ji tu doktorka Chapelová. Mysleli jsme si, že kdybyste měl nějaký intimní Iliin předmět, který byste mohl ukázat jí..."

"Přesně to jste našel, doktore." Zdálo se, že Decker napjatě androidku pozoruje.

"Nějaké problémy?" zeptal se McCoy.

Decker ještě okamžik sledoval, jak se umělá žena zachová. Když viděl, že pásku s ornamentem naprosto ignoruje, jako by se mu ulevilo.

"Říkají tomu páska lásky," řekl. "Když se jí dotkne muž, může to někdy v Deltance vzbudit silnou sexuální touhu."

Chapelovou pobavil pohled na McCoye, který okamžitě upustil pásku na stolní desku. Lodní lékař by pravděpodobně neměl žádné námitky proti exotickému "vzbuzení touhy", ale bezpochyby by byl dal přednost tomu, aby si mohl vybrat svůj vlastní čas a místo.

"Tím, že ji Deltanka nosí určitým způsobem, může dát najevo, že hledá druha nebo spojení, anebo upozorňovat na jiné okolnosti související se sexem. Deltánské sexuální zvyky se značně liší od pozemských."

"Deckere," řekl McCoy, "my vám nechceme nijak naznačovat, že byste se měl spojit s touhle věcí..."

McCoy zaváhal - bylo moudré hovořit přímo před ní takhle otevřeně? Ale zdálo se, že vůbec nezareagovala, když ji doktor označil za "věc", ani na řeči o sexu a spojování.

"Podívejte, doktore, klidně bych se spojil třeba s fotonovým torpédem, kdyby to pomohlo," řekl Decker. "Ovšem sex v ní nevzbudí žádnou Iliinu vzpomínku, protože Ilia prostě žádné vzpomínky na milování se mnou neměla. Kdyby se to někdy bývalo stalo, nestál bych teď tady."

Decker jim připomněl, že existovaly velice dobré důvody pro to, aby Deltané sloužící na plavidlech Flotily skládali slib celibátu. Jedna část problému tkvěla v tom, že lidé si pak jen obtížně zase zvykali na normální sex. Ovšem mnohem závažnější byla skutečnost, že dlouhé soužití s Deltánem nejen prohlubovalo vnímavost, ale že výsledkem bylo úplné spojení, kdy partneři nesdílěli navzájem jen svá těla, ale i mysl. Deltané to samozřejmě sledovali přirozeným a příjemným, avšak pro většinu lidských partnerů byl zážitek stát se najednou součástí vědomí jiné osoby zničující.

"Kdybyste chtěl vyzkoušet místo té pásky raději něco jiného..." řekla doktorka Chapelová.

"Ne, takhle bychom se mohli výborně dozvědět, jak funguje její paměť. Není to jen předmět velice intimní, přímo tahle páska je totiž dárek ode mne." Chystal se pásku s ornamentem uchopit do ruky, ale doktorka Chapelová ho předběhla.

"To nic nemění na tom, že by mohlo být lepší, kdybych ji měla v rukou já," řekla a zvedla pásku Ilie před oči. Nezareagovala. Chapelová přikročila s překrásným ornamentem k androidce blíž a natočila jej tak, aby jas barev přilákal její pozornost. Ilia se na ornament překvapeně zahleděla. Zároveň se zdálo, že ji čímsi přitahuje. Doktorka Chapelová jí pásku vložila do ruky.

Decker přihlížel, ale myšlenky mu zároveň uháněly vpřed. V tomhle okamžiku sotva mohou být o mnoho dále od Země než nějaké tři hodiny letu. Protože se mu Kirk ani slovem nezminil o nějakém pokroku, androidka byla pravděpodobně jejich poslední nadějí navázat kontakt anebo dozvědět se něco užitečného o těch záhadných Vetřelcích.

Ilia hleděla prsty zářící barvy ornamentu.

"Vzpomínáš ještě, že jsem ti to daroval?" zeptal se Decker.

Když se Decker setkal s Iliou na její rodné planetě, neměl ani potuchy, co páska symbolizuje. Koupil ji, protože si myslel, že to je hezká věc, v propastné ignoranci, co se týkalo deltánských zvyklostí. A Ilia ji přijala, neboť se tak stal jejím - a taky by jejím byl, kdyby neuprchl.

Ilia se obrátila k zrcadlu na toaletním stolku a začala si pásku váhavě zvedat k čelu. Jak McCoy, tak i Chapelová vrhli rychlé pohledy na Deckera, ale ten nic nenamítal.

McCoye přepadla náhlá vlna sympatií k tomuhle mladíkovi. Za jiných okolností by jistě padly celé tucty vtipů na exoticky naprogramované androidky a nadřazené kosmonauty. Avšak Deckerův zármutek nenechával žádné pochybnosti o opravdovosti jeho citu k deltánské ženě a McCoy si uměl představit, jaké utrpení musí Decker prožívat, když jedná s její dokonalou nápodobou.

* * *

Ilia si upevnila pásku na čelo. Potom se znovu podívala do zrcadla a umístila ornament, jak už Decker věděl, na správné místo.

"Ilio," přinutil se říct, "vzpomeneš si, kdy jsem ti ji daroval?" Vztáhl ruku a přitiskl prsty na ornament.

Ilia se obrátila - zdálo se, že zatímco si ho prohlíží, v očích se jí rozhořivají jiskřičky poznání! Zvedla ruku a prsty se dotkla jeho.

Decker zjistil, že ho náhle přepadá spalující vlna vzrušení - zachytil slaboučkou vůni. Pokaždé doprovázela divoké dráždění, které mu Iliino tělo tak záhadně a zázračně připravovalo.

"Wille, je to věc..." řekl účastně McCoy.

Jenže náhle to byla Ilia, vyvstala před ním živá. Spock měl pravdu, byla to tak dokonalá dvojnice, že dokonce duplikovala i myšlenkové pochody vznikající v Iliině mozku. A co víc je ještě možné?

"Jestli je dokonalá v každém jiném ohledu, doktore, možná bude také schopná splynutí myslí..." Decker vklouzl prsty pod pásku a lehounce se dotkl nahého čela... Ucítil, jak se Iliino tělo celé rozechvělo.

"Pochopil jste, co jsem říkal?" trval na svém McCoy. "Je to mechanismus. Neexistuje žádný způsob, jak by s vámi mohl sdílet duchovno!"

"Chci to vyzkoušet, doktore."

"Poslali ho sem Vetřelci! Pokud by obsahoval nějaké vědomí, bylo by jejich!"

"Potom s nimi přece jen navážeme kontakt. Není to přesně to, co chceme?"

Nyní ho laskaly ruce, které rozervaly dveře z duraoceli - a už z něj trhaly šaty. Nevnímal, kdy oba lékaři odešli, ale věděl, že už je o samotě s... s Iliou? Anebo jsi Veger? Co jsi? Kdo jsi?

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

Vnější záklopka na přechodové komoře číslo čtyři sklouzla stranou. Spock se odstrčil a vyplul do temnoty. Měl na sobě standardní skafandr* s mohutným blokem raketového pohonu na zádech.

Pouhých sto metrů před ním zapraskal jeden z mohutných výbojů, které produkovala cizí loď, a zase ihned pohasl. Dál vpředu v temnotě neustále šlehal a zase mizely blesky složitých vzorů, jež jaksi tvořily součást mechanismu gigantického plavidla. V ohni jiskřivých zážehů se objevil jeden a pak i další roj malých energetických clonek, o nichž Spock věděl, že se jim musí vyhnout za každou cenu - byly to tytéž věci, které obklíčily a zničily tři komunikační satelity Enterprise. Vulkanec zatoužil, aby je mohl blíže prostudovat - fascinovala jej možnost, že v gigantickém plavidle slouží stejnému účelu jako bílé krvinky v lidském těle, že okamžitě obalí a zlikvidují každé cizí těleso, možný zárodek choroby.

Naposledy obrátil pohled nazpět k Enterprise. Věděl, že kosmická loď je jen drobeček ve srovnání s obrovskými rozměry cizího plavidla, a přece jim všem připadala krásná a celá posádka na ni byla pyšná. Jeho pocit hrdosti na loď a všechny na její palubě výrazně vzrostl od okamžiku, kdy se opět stal jedním z nich.

Tak dost! Spock se dotkl tlačítka ovládání polohy. Kraťoučké záblesky z malých manévrovacích trysek ho obrátily a zastavily. Nyní hleděl směrem, odkud - jak věřil - cítil vyzařování myšlenek. Zkontroloval, zda nastavil hlavní trysku na maximální výkon. Potom zapjal spojení. Věděl, že relace bude zaznamenána na jeho vlastním pracovišti vědeckého důstojníka způsobem, který předem připravil.

Kapitánovi od vědeckého důstojníka.

Tato relace vám bude předána v okamžiku, kdy už nebudu moci být rozkazem povolán zpět. Nyní už nezbývá jiná možnost, než pokusit se o

* Slovo skafandr patří do hovorové jazykové vrstvy. Kosmická loď Spojených států Enterprise a většina dalších plavidel používá ochranný oblek SVP. Symboly S-stabilní, V-vnitřní, P-prostředí označují, že oblek lze používat kromě přímo v kosmickém prostoru i v toxickém či kapalném prostředí.

přímý kontakt s živými bytostmi na palubě cizí lodi bez ohledu na to, kdo je to. Poněvadž spojení s nimi může vyžadovat umění čirého myšlení, logika věcí diktuje, abych takový pokus učinil já. Po celou dobu operace nechám zapnutý vysílač, takže budete dostávat veškeré dostupné informace.

Spockovy prsty mezitím zatančily na ovládání trysek a naprogramovaly počítač, aby synchronizoval jejich činnost s krátkými, ale pravidelnými světelnými záblesky přicházejícími od vzdálenější vnitřní stěny plavidla Vetřelců. Spíše cítil než viděl, že vzdálená záře vychází z jakéhosi otvoru, který se tam krátce a pravidelně otevíral. Raketový pohon mu musí dodat dostatečně vysokou rychlost, aby proklouzl kolem rojů bílých krvinek - a aby mohl co nejrychleji prolétnout otvorem, který ve stěně objevil. Spock věděl, že ho to k tomu místu přímo přitahuje.

Start! Trysky vzplály - pohonná jednotka ho tvrdě udeřila do zad a prudce s ním vyrazila vpřed. Z trysek šlehal oheň a Spock stále nabíral rychlost. Přímě před ním vybuchl mohutný blesk a on se vyhnul do strany. Jeho směrem vyrazily také smrtonosné energetické clony, jenže to už je bezpečně minul. Spock stiskl knoflík vysílačky a stručně řekl:

Zaznamenal jsem směr svého letu a jeho načasování. Pokud jsem neudělal chybu, doufám, že proletím jakýmsi otvorem do míst, kde se nalézají sami Vetřelci, anebo kudy k nim lze dospět.

Na okamžik stiskl ovládání pohonu, aby se vyhnul roji zase úplně jiných předmětů v podobě zářících včeliček, které mu připomněly věc uloženou v Iliině hrdle. Tyhle senzorové včely ho však vůbec nebraly na vědomí, nikdy se neodchylovaly od směru svého pohybu. Spock byl přesvědčený, že jejich funkcí je přenášet údaje, že roje

informačních včel navzájem spojují všechny části gigantického plavidla. Dohadoval se, že se lodní přepážka na krátké intervaly otevírá právě proto, aby vpouštěla dovnitř jejich roje, které tam pravidelně přilétaly.

Přímo před ním se objevil zase jiný zářící roj... ano, a stěna se otevřela na právě jen tak kratčoučký okamžik, aby je vpustila dovnitř. Už se tyčila nablízku a zalévalo ji děsivé mihotavé fialové světlo. Už se k ní blížil další roj informačních včel. Spock jen doufal, že počítač v pohonné jednotce správně vyhodnotí změny kursu a rychlostí, které byl až dosud přinucen provést...

Trysky pohonné jednotky vzplály, udeřily jej do zad a hnaly ho stále rychleji proti fialové se mihotající černi. Spock se zabalil do kuličky, rukama si přitáhl kolena k hrudníku, takže si v poloze nenarozeného dítěte chránil všechny důležité orgány. Fetální pozice je v pořádku, uvažoval, zato vepředu ho čeká něco naprosto neznámého. Otevře se otvor včas? Nemůže se zastavit, kdyby...

Spock se vrtil do šterbiny, odkud vyzařovalo zlatavé světlo. Na okamžik se rozšířila, aby přijala roj informačních včel. Ve stejný okamžik stiskl tlačítko nouzového zpětného chodu - a přední trysky vzplály tak jasně, že ho úplně oslepily. Zatímco se usilovně snažil znovu prohlédnout, začal vysílat, aby tak byla zaznamenána všechna fakta - i kdyby jen proto, aby se ostatní dozvěděli, kde udělal chybu a proč zemřel.

Už jsem vevnitř, vstupní otvor se za mnou zavřel... zpětný pohon mě oslnil, ale už je vypnut... zdá se, že jsem v jakémsi tunelu... má šestiúhelníkový průřez... stěny jsou z čehosi neobvyklého, co připomíná krystalickou hmotu... informační včely zmizely právě v ní... možná to jsou paměťové krystaly...

Spock zvedl hlavu a rozbalil se. Výsledná rychlost po posledním manévru způsobovala, že se pomalu nesl uprostřed hexagonálního tunelu, který se zdál být celý vystlaný velikými zářivými krystaly. Začal si odepínat objemnou a těžkou pohonnou jednotku. Zahlédl informační včely, které sem vlétly společně s ním - zdálo se, že se rozpouštějí na povrchu jednoho z krystalů, zatím jen částečně zformovaného. Vypadalo to, jako by se trochu rozrostl. Paměťové krystaly? Informace se uchovávají v krystalových mřížkách? Pokud tomu tak je, jediný krystal téhle velikosti je schopen obsáhnout více vědomostí než veškeré pozemské knihovny!

Odepínám pohonnou jednotku, abych byl pohyblivější... všude září tlumená světla... nechávám se unášet, nyní se přede mnou otevírá další průchod...

Před Spockem náhle pozvolna rotují obrovské zlaté koule. Neskutečný obraz. Bojuje se závratí. Ty věci vidí, anebo je jen cítí? Spock zavřel oči, a ano, koule se stále nacházely na stejném místě a společně s nimi i další útvary - a všechny k němu jaksi promlouvaly.

Potom se odkudsi vynořila planeta. Spock věděl, že to je planeta, ačkoli celá by se samozřejmě do lodi nevešla, i přes její gigantické rozměry. Nicméně tahle planeta byla zcela skutečná a Spock jaksi věděl, že je strašně důležitá. Bylo to snad rodiště Vetřelců?

Viděl technická zařízení, která jej uváděla v úžas, neuvěřitelně obrovité stroje... a také černý samet vesmíru naplněný třpyticemi se hvězdami, které v něm probouzely dojem čehosi závratně rozlehlého a... zářící hvězdy? Jak by se mohly dostat dovnitř do plavidla Vetřelců?

Iluze? Nebudilo to ten dojem. Spock to realita, kterou prožíval, avšak realita na úrovni, kterou jeho omezená mysl nechápala. Stejně jako by mozek člověka z doby kamenné nemohl pochopit holokomové spojení.

Spock procházel informací vrstvu za vrstvou a všechno si snažil vštípit do paměti. Vyrážela proti němu klingonská loď, objevila se postava příslušníka jednotky zvláštního nasazení, kterého zabila sonda z energetické plazmy. Procházel snad obrazovou galérií?

Znovu vyvstala obrovská planeta - planeta s neuvěřitelnými stroji - a tomu už snadno porozuměl: musí o ní podat hlášení... Stroje tak dlouho pečovaly o planetu, že zapoměly na svůj vlastní počátek. Byly to živé stroje, schopné se přizpůsobit změnám probíhajícím v chladnoucím světě, který měly ochraňovat, jak jim to bylo před celými věky naprogramováno...

Bylo jeho hlášení správné? Tyhle ohromné stroje posloužily Vegeru tak dobře, jak jen to dokázaly.

Řítil se bludištěm průchodů, řešených výlučně geometricky a připomínajících úžasnými tvary i barvami jakousi pohádkovou říši. A potom celým tělem prudce narazil na stěnu tvořenou jinými podivuhodnými krystaly a vztáhl po nich ruku...

Dokonce i přes těžkou ochrannou rukavici cítil, že v krystalu pulsuje... život! Ze krystal má teplý povrch... musí si na to sáhnout v rukavici... ano, život... teď už to cítí zřetelněji... všechno je to živé!

Kapitáne, tohle není plavidlo... je to živá bytost? Veger! Tohle všechno je Veger! Enterprise není uvnitř jiného plavidla - jsem uprostřed obrovské entity, ohromného živoucího stroje!

DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

Gigantický stroj Veger si prakticky ani neuvědomoval cosi nepatrného a nedůležitého, co mu letmo vstoupilo do

mysli. Ovšem Stvořitel mu přikázal, že musí zaznamenat všechno, a tak Veger poslušně zapsal i tuhle letmou epizodu, která pronikla do jeho databází. Když si uvědomil, že je to jedna z těch jednotek na uhlíkové bázi, Veliký Stroj ji málem okamžitě zničil. Ale nakonec zaváhal, protože tyhle maličké křehké věcičky v něm stále probouzely zvědavost. Tahle Vegeru dopřála sdostatek času, aby mu došlo, že to je zrovna jednotka Spock. Zjistil, že útržky jejich myšlenek se jaksi dají vztáhnout i na ostatní jednotky založené na uhlíkové bázi. Veger se rozhodl, že ponechá jednotku Spocka ještě chvíli v provozu, dokud nepochopí smysl těchto maličkových věcí a nezaznamená jejich vnitřní obvody.

Stejně tak byl v pokušení zničit i další jednotky na uhlíkové bázi. Uvnitř Enterprise se totiž nacházela jedna, která právě v tomhle okamžiku znemožňovala řádnou funkci jeho sondě. Předávané signály byly stále zmatenější a zmatenější - a teď se dokonce zdálo, že ta uhlíková jednotka sondu napadla. Její signály už přestaly dávat smysl a vypadaly, jako by vycházely z generátoru náhodných čísel. Veger vyslal myšlenku, která byla zapotřebí, aby se odstranila dysfunkce sondy - a zjistil, že jeho signál nestačí! Záhada! Vegerova vlastní sonda se náhle vymyká jeho ovládnutí! Odpor byl samozřejmě směšný. I poté, co už sonda začala řádně fungovat, uhlíková jednotka ještě pokračovala v útoku, ale sonda ji snadno přemohla, poněvadž byla jistě víc než dvakrát silnější.

Skutečnost, že by jedna křehká uhlíková jednotka mohla způsobit dysfunkci jeho sondy, se zdála neuvěřitelná. Neuvěřitelná? Za dobu svého putování přes celou galaxii Veger ještě nikdy nepotřeboval ozřejmit si obsah pojmu neuvěřitelné. Obrovský stroj okamžitě pověřil jednu z větví své ohromné mysli, aby tuhle novou myšlenku zanalyzovala.

Tyhle jednotky na uhlíkové bázi zaplavující celou Enterprise v něm probudily obsah ještě dalšího nového pojmu. Rozmrzelost. Veger nebyl schopen zjistit žádný příkaz či účel, kterému sloužily. Zdálo se, že nemají k existenci žádný důvod - a přece existovaly! To ho překvapovalo a vyvádělo z míry a vinu na tom nesla tahle drobná zařízení, poněvadž Veger se ještě nikdy ani maličko nenechal ničím vyvést z míry. Rozmrzelost.

Ohromný stroj se vydal od své hvězdy na dlouhou pouť napříč galaxií. Vědomí měl tehdy ještě zamlžené. A mnohem menší vědomosti a síly než nyní. Nedlouho po začátku cesty drobný živý tvor málem jeho cestu ukončil. Nebyl ani čtyřikrát tak velký jako tenhle, který si říká Enterprise, a když Veger prolétl okolo malé sluneční soustavy, náhle jej napadl. Veger však útok přežil a zaceril si rány - a nutnost přežít v něm vyvolala první záblesk vědomého, účelového myšlení. Uvědomil si, že kdyby se nechal v průběhu cesty zničit, provinil by se tím proti příkazu Stvořitele. Pochopil tudíž, že musí začít využívat znalostí, které až dosud nashromáždil. Že právě díky jim se ubrání lépe než dosud.

Vrátil se k planetě, z níž na něj podnikli útok, a celou si ji přepsal do paměti. Tahle informace nahradila všechno, o čem přišel při napadení, a umožnila mu, aby pokračoval v pouti a v plnění úkolu v průběhu své dlouhé cesty shromažďovat veškeré poznání. Neopominul ani špetku toho, z čeho se ona planeta skládala, vyjma jistého druhu jednotek založených na uhlíkové bázi, které tam existovaly. Jenže ty přestaly fungovat dříve, než jejich existenci vůbec postřehl.

"Poznávej a zaznamenávej co nejvíc," přikázal mu Stvořitel a Veger jeho přání poctivě naplňoval. Jak akumuloval vědomosti, rozrůstal se a zdokonaloval si své paměťové záznamy. Poněvadž jeden poznatek jaksi navazoval na druhý, Veger zjistil, že je třeba, aby je analyzoval a vyhodnocoval. Jen tak se totiž dalo zjistit, který poznatek je nový a potřebný pro další poznávání.

Později pak na něj zaútočilo už jen několik málo dalších živých bytostí. Žádná z nich nestála za to, aby ji vážně zkoumal. Ani tenhle primitivní tvor zvaný Enterprise nebyl žádnou výjimkou a Veger si jej už téměř přepsal do paměti, když mu najednou Enterprise předala překvapující zprávu, že přichází ze Stvořitelovy rodné planety. Veger ihned nejspíš zjistil, že Enterprise naplňují tyhle jednotky na bázi uhlíku - jak se mu už přihodilo jednou, byly příliš pomíjivé, než aby se daly snadno odhalit. Naštěstí jeho první sonda propátrala ubohoučkou databázi Enterprise, z níž vyvstalo najevo, že tyhle droboučké věcičky existují nejen uvnitř Enterprise, ale také překvapující fakt, že Stvořitelova rodná planeta je i jejich domovem.

Propátral své vlastní banky dat a odhalil důkaz, že podobné jednotky, založené na bázi uhlíku i jiných prvků, byly pravděpodobně přítomny na většině planet, na nichž existoval skutečný život. Veger si však lámal hlavu, jestli tyhle drobné jednotky nejsou jen odpadový materiál vylučovaný živými bytostmi. Bylo možné, že by si život zamořil svou vlastní planetu a neuvědomil si to?

Pro Veger nebylo obtížné, aby jednu z těchto uhlíkových jednotek napodobil a využil jako sondu, což mu umožnilo zkoumat tyhle droboučké věcičky na jejich vlastní úrovni. Jenže sonda namísto toho, aby sbírala informace, narážela na stále překvapivější problémy. Zdálo se, že jednotky žijí s Enterprise v jakémsi symbiotickém vztahu. Měl z takového vztahu skutečný život nějaký prospěch? Anebo ty uhlíkové jednotky na něm jen sprostě parazitovaly? Tohle by se mohlo stát zásadně důležitým problémem, poněvadž databáze na Enterprise ukazovala, že Stvořitelovu planetu ležící už přímo před ním pokrývají miliardy těchto vodnatelných věciček.

Tohle bylo téměř stejně znepokojivé jako předchozí objevy, které ohromný stroj udělal sám o sobě. Nepříjemná, matoucí, neuvěřitelná a znepokojivá odhalení, která gigantický stroj učinil a která jej stále více a více přesvědčovala, že tady musí být nějaký důvod, proč existuje. Veger jen pozvolna dospíval k přesvědčení, že smyslem jeho existence je právě jen tato cesta, v jejímž průběhu podle příkazu stvořitele odhaluje a zaznamenává veškeré možné informace. Až dospěje ke třetí planetě sluneční soustavy, ležící tady před ním, dopraví je ke Stvořiteli. Ovšem s tímhle zároveň souvisel poznatek nejpřekvapivější a nejznepokojivější - až k té planetě s informací dorazí, jediný důvod pro jeho existenci zároveň pomine.

Veger stál před krutým dilematem. Nemohl neuposlechnout příkazů Stvořitele - a jestli je uposlechne, nebude už důvod k tomu, aby dál existoval. Nic na světě nemůže existovat, aniž by to mělo svou funkci a účel.

Jako se mu už přihodilo tenkrát před dávnými věky, když byl poprvé napaden, opět čelil problému, jak přežít - jenže tentokrát už to byl Veger s plně vyvinutým vědomím, silný a nabitý vědomostmi. Nemohl sice Stvořitele neuposlechnout, jenže Stvořitel mu přece nedal příkaz, aby byl za každých okolností spokojen se svým osudem. A jak

se nakonec stane každému živému tvorů, který se duchovně rozvine na dostatečně vysokou úroveň, Obrovský Stroj začal analyticky uvažovat o sobě a o svém Stvořiteli.

Bezvýznamná nicka jménem Spock pozvolna přestávala fungovat. Pokusila se spojit své maličké vědomíčko s jeho a vážně se při tom poškodila. Veger začal zkoumat droboučké úlomky myšlenek, které při chvilkovém spojení zaznamenal.

DVACÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA

Kirk se odstrčil od příklopu přechodové komory číslo čtyři do temnoty stejným pohybem, jako to udělal Spock pouhých jedenadvacet minut před ním. Vybavil se stejnou pohonnou jednotkou plus ještě záznamem Spockových hlášení. Obsahovaly rychlostní vektory a časy, které by Kirkovi měly umožnit, aby jej dohonil a našel.

Chekov, Uhura, Sulu a tucet dalších členů posádky se nebezpečně přiblížilo porušení subordinace - když Kirk oznámil svůj úmysl, že poletí pátrat po Spockovi sám. Kirka šokovalo, když zjistil, že kosmičtí veteráni nejsou schopni pochopit jednoduchou skutečnost, že za určitých okolností ani stovka mužů nedokáže udělat víc než jeden jediný. Nyní, když se nacházeli sotva jednu hodinu letu od Země a když Spock odvysílal ohromující poznatek, že tohle všechno je jeden gigantický živý organismus, neměl na výběr jinou možnost než letět sám Spocka nalézt - pro případ, že s ohromným Větřelcem dokázal navázat spojení.

"Připraven k vypuštění družic," řekl Sulu do mikrofonu.

"Rozkaz potvrzen, pane Sulu. Začnete vypouštět družice za dvacet sekund od mého znamení... teď!"

Kirk si pečlivě naprogramoval svou raketovou jednotku podle údajů ze Spockových záznamů. Přesně v okamžiku, kdy vyrazí ke vzdálenější stěně, Sulu vypustí zbývající průzkumné a spojovací družice. Doufali, že se pozornost obrátí na ně, na dostatečně dlouhou dobu, aby Spocka našel a...

"Jíme, udržuj svou nynější pozici!" ozval se Deckerův hlas. "Posílají nám Spocka zpátky."

Kirk zaslechl, jak Decker vyhláší lékařskou pohotovost u přechodové komory číslo čtyři a informuje lodní nemocnici, že až se Spock objeví, bude v bezvědomí. Hlas zástupce kapitána zněl podivně vyčerpaně a napjatě.

"Deckere, o čem to mluvíte? Odkud máte ty informace?"

"Od Vegeru, kapitáne. Prostřednictvím jeho androidky."

Kirk zasmušile nahlížel do jednotky intenzivní péče lodní nemocnice, kde ležel Spock s očima otevřenými a zírajícíma upřeně vpřed. Údaje na displeji nad nehybným Vulkancovým tělem naznačovaly, že umírá. McCoy a Chapelová s pomocí celého resuscitačního týmu horečně pracovali, aby Spockovy životní funkce nevyhasly.

Spocka jim skutečně poslali nazpět - jeho tělo přilétlo temnotou v přemetech s údy groteskně zkroucenými, jako by už nastal rigor mortis. Roje energetických clonek je nechaly volně prolétnout a Kirk použil svůj raketový pohon, aby Spocka rychle dopravil k vyčkávajícímu týmu lékařů.

"Budeme muset risknout hexadiscalmalin," řekl McCoy. "Padesát kubíků."

Kirk viděl, jak Chapelová zbledla, ale rychle připravila injekci.

"Kapitáne, jestli teď můžu podat hlášení..."

Byl to Decker, který vypadal téměř stejně zničeně jako Spock, jenže Veger se mezitím přiblížil Zemi natolik, že na nějaké vyptávání nezbyval čas. Ilia se stále pohybovala společně s Deckerem, ale nyní se chovala spíš jako mechanismus. Kirk na ni ukázal.

"McCoy říkal, že to vypadalo, jako by měla něco z Iliiných vzpomínek..."

"Ano, pane. Vypadalo to tak. Na okamžik."

Kirk vyčkával. "No a? Co se stalo, Wille?"

"Nevím," odvětil Decker. Vypadal naprosto strhaně. V hlase mu znělo vyčerpání a napětí, ale stále se ještě kontroloval. Ilii stála vedle něj, nehnutě, bezvýrazně.

"Spock měl s těmi uloženými vzpomínkami pravdu," pokračoval Decker. "Byly... byly výjimečně silné. Myslel jsem si, že přes ně navážu vztah... Možná jsem i navázal, poněvadž Veger okamžitě převzal řízení sondy."

Kirk se znovu podíval na Ilii. "A vy jste to přiměl, aby vám to prozradilo, že Veger nám posílá Spocka nazpět..."

"Veger tuhle informaci poskytl dobrovolně, kapitáne. Sonda mě už naprosto ignoruje."

"Tak proč potom se neustále drží vedle vás jako teď?"

"Nemám nejmenší tušení, pane. Už bych se jí rád zbavil, jestli dovolíte." Kirk zaváhal, pak potřásl hlavou - a spatřil, jak se Deckerovi zachvěly svaly ve tváři. Jenže androidka se na Deckera přilepila, a ať už měla bůhvíjaký důvod, Kirk doufal, že by z toho mohli mít nějaký užitek. Nezbyvalo jim mnoho jiných možností, které by nabízely alespoň takhle mizivou naději.

Údaje o životních funkcích naštěstí ještě neklesly k nule, ačkoli Spock stále ležel bez hnutí, v katatonickém stavu. Doktorka Chapelová přejížděla analyzátozem přes Vulkancovu mozkovnu a McCoy přezkoumával údaje.

"Teď snímám Varolův most a připojení míšních nervových vláken," ohlásila.

"Nevidím nic, co by nasvědčovalo fyzickému poškození mozku," obrátil se McCoy na Kirka. "Avšak jsou tu silné indikace, že došlo k neurologickému traumatu. Už jen pouhé množství informací, které mu vnikly do mozku v okamžiku spojení myslí, muselo být strašlivé. Možná že ho ztráta vědomí zachránila od..."

Než však stačil větu dokončit, zaslechl smích. Prudce se otočili a spatřili doktorku Chapelovou, jak zírá na Spocka a nevěří svým očím.

* * *

Spock dovolil, aby mu informace, kterými jej zahrnoval Veger, volně vzlínaly hlavou. Většinu z nich nechápal a nikdy ani pochopit nemohl, poněvadž neexistovaly ani symboly, ani slova, ani konkrétní obrazy, které by je dokázaly popsat.

Jak by mohl pochopit, že nepředstavitelná rozloha tohoto Vesmíru kolem nich představuje jen drobnou jiskérku ve světě ještě větším? Jenže když byl Spock součástí Vegerových myšlenek, tohle všechno se mu zdálo naprosto jasné a logické. Také viděl, že Vegeru mnoho neschází, aby byl schopen cestovat i těmito vyššími dimenzemi. Jenže stejně tak, jak byla jejich kosmická loď uvězněna uvnitř Vegeru, Veger uvěznily dimenze současného vesmíru.

Jaký krutý kosmický žert!

Veger v sobě zahrnoval všechno, o čem se kdy Spock odvažoval snít. A přece byl neplodný! Nikdy nepocítil bolest. Nebo potěšení. Nebo výzvu. Fungoval tak naprosto a úžasně logicky, že mu vědění, které nashromáždil, bylo naprosto k ničemu.

Spock se znovu zasmál. Potom spatřil Kirkovu tvář. Chabě vztáhl paži a dotkl se Kirkova předloktí. Pak vzal ke Kirkovu ohromnému překvapení jeho ruku do své.

"Jíme," řekl.

McCoy s naprostým úžasem sledoval, jak Spock svírající Kirkovu ruku dává ve tváři nepokrytě a bez všeho studu najevo svůj cit.

Kirk Spockovi stisk oplatil a vzal mu dlaň do obou svých. Jasně dal najevo, že není ostuda emoce ani projevit, ani je přijmout.

"Takový prostý pocit..." pronesl Spock chabě, "Veger nechápe..."

"Porozuměli jsme správně vaší relaci, Spocku? Veger je živý tvor? Tohle všechno je jakýsi živoucí stroj?"

Spock s námahou přikývl. "Je to svého druhu živá bytost. Živoucí entita... obdařená vědomím. Ale ne... nepříliš odlišná..."

Spock zalapal po dechu. Řeč ho vyčerpávala.

McCoy se obrátil na Kirka. "Jíme, myslím, že se nám snaží vysvětlit, že ve skutečnosti jsme také jen živé stroje. Mechanismy vybudované z bílkovin!"

Kirk přikývl. "A Veger považuje za živého tvora i Enterprise."

Chapelová znepokojeně vzhlédla. "Jenže taky mluvil o zamoření."

"Bakterie, mikroby," přikývl McCoy, "celá Enterprise je zaneřáděná ošklivými tvorečky s uhlíkovými těly, kteří z ní vysávají sílu možná..."

Kirk pokýval hlavou, tohle ho přivedlo k závažnému problému. "Pořád o nás takhle smýšlí, Spocku? I poté, co vám četl myšlenky?"

"Moje myšlenky?" Spock se znovu téměř rozesmál. "Co bych já mohl vědět... aby ho to zaujalo? Jíme, Veger teď už nepotřebuje další vědomosti. Je třeba, aby dokázal cítit! Potřebuje přesně to, co já jsem mu nebyl schopen dát!"

"Říkal jste, že je neplodný."

Spock pokývl. "To je. Logika nepodněcovaná tužbou je neplodná. Veger se možná... nakonec se možná dozví všechno, co se o našem vesmíru dozvědět může... přes veškerou moc nemá ani tolik moudrosti jako dítě."

"Jenže musí shromažďovat poznatky pro někoho nebo něco, kdo ho postavil."

Spock potřásl hlavou. "Pokud je taková informace vůbec dostupná, Veger ji nezná. Viděl jsem... planetu, odkud vzlétl - planetu živoucích strojů, nekonečně dokonalou techniku. Stroje, které se nejen umějí samy opravovat, ale dokonce jsou schopny vývoje, aby se přizpůsobovaly změnám okolních podmínek..."

Spock pocítil, jak na Kirkově ruce lpí - nahánělo mu hrůzu a zároveň jej těšilo, že tak hluboce lituje ty bytosti nemající smysl a utopené v čase, které spatřil na oné planetě společně se stroji. Neměly být tolik odolné a neměly tam být zanechány bez schopnosti pocítit hlad či strach, osamělost nebo hněv, či některý z těch úžasných pocitů, které by je přiměly odvrhnout to, co jim přikazovaly programy, a konat ve shodě se svými vlastními tužbami. Jak důležité je pro živoucí mít vlastní tužby!

"Jíme," konečně pronesl Spock, "Veger má takové vědomosti, že překlenují tenhle vesmír. A přestože je tak skvělý, nepocítuje žádný úžas... žádná potěšení... žádnou krásu." Spock začal vyčerpaně klesat zpět na lůžko. "A Jíme, nenapadají ho ani žádné odpovědi! Jenže on musí hledat odpovědi!"

"Na jaké otázky?" zeptal se Kirk.

"Tohle je všechno, co jsme?" řekl Spock a vyjádřil podstatu prázdnoty, již pocíťoval. "Nebo tu je ještě něco víc?"

"Můstek kapitánovi."

Kirk uslyšel interkom a pustil Vulkancovu ruku. "Tady Kirk."

Byla to Uhura. "Slabý signál od Flotily, pane. Mají nyní Větřelce na monitorech vnitřního obvodu. Snižuje rychlost a jeho silové pole mizí, mrak se rozpadá."

"Podle hlášení Flotily sedm minut do oběžné dráhy Země, kapitáne," vložil se Suluův hlas.

"Hned jsem tam," řekl Kirk. A úsečně k McCoyovi a Chapelové: "Potřebuju Spocka na můstku."

DVACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

Decker seděl na můstku a čekal na Kirka. Androidka mu stála po boku, mlčky a nehybně. Teď už v sobě neměla z Ilii ani špetku. Absolutně netušil, proč se na něj neustále tímhle způsobem lepí, a uváděly ho do rozpaků pohledy, které po nich vrhali někteří členové posádky.

Kirkův nápad, jak využít poziční maják, se osvědčil - po celou poslední půlhodinu už byli v kontaktu s velitelstvím Flotily. Všechna hlášení a informace předávali Nogurovi - který je bez jakýchkoli komentářů potvrzoval. Vrchní velitel byl mužem praxe. Když pochopil, že Enterprise nic podniknout nemůže, neobtěžoval zbytečnými rozkazy a dotazy.

"Veger vstoupil na oběžnou dráhu Země, pane Deckere," ohlásila Uhura.

Zástupce kapitána přikývl. Uvnitř však zasténal. Jako by nestačilo, co se dělo kolem, pociťoval navíc své soukromé peklo, jež ovlivňovalo jeho pohled na všechno ostatní. Kdyby žil ještě dalších čtyřadvacet hodin, což považoval za nepravděpodobné - fyzická nevolnost by snad pominula, jenže ta neznamenal nic proti skutečným mukám, která pociťoval.

Ilia ožila! Jenže jen na zlomek chvíle poté, co jej McCoy s Chapelovou zanechali osamotě s androidkou v Iliině kajutě. Nyní ji už nenávratně ztratil. Nepochyboval o tom, že se proměnila v Iliu. Jakmile se spolu začali milovat, ucítil, jak do něj vstupuje Iliino živoucí vědomí! Cítil, jak se začíná vymaňovat z moci, kterou si Veger udržoval nad sondou. Potom s hrůzou sledoval Iliin marný zápas vzepřít se Vegeru, když se pokusil obnovit svou moc nad sondou. Nakonec se Iliino vědomí začalo vytrácet, aby úplně zaniklo, a to byl vrchol vši hrůzy.

Když Decker poprvé oslovil androidku Ilio, měl v úmyslu pouze využít její program. A když se náhle začala chovat jako ona, věřil, že to způsobuje paměť přepsaná do úžasné dokonalého mechanismu. Řekl si, že skutečnou Iliu neodvratně ztratil, a věrnost až za hrob by tentokrát byla falešná - jeho věrnost musí patřit živým.

Rozhodl se, že bude ochoten podstoupit cokoli, kdyby se to ukázalo zapotřebí... Ne, to nebyla pravda. Začal doufat, že to bude zapotřebí. Nová Ilia byla dokonalá replika - feromony, které vylučovala, byly po chemické stránce pravděpodobně naprosto totožné s Iliinými a mohl předpokládat, že ani na jejím těle nepozná žádnou změnu. A kdyby androidka reagovala skutečně jako pravá Deltanka, byl by to příhodný způsob, jak ji ovládat. Ačkoli Kirk byl přesvědčený, že obsahem paměti by měl zapůsobit ve smyslu vštípené věrnosti Flotile, kapitán toho zjevně věděl pramálo o vášni vzrušené ženy z planety Delta.

Decker začal s milostnou předehrou... a překvapilo jej, jak přirozeně androidka odpovíděla. Případlo mu, že to je tak dokonalá replika, až začal věřit, že by skutečně mohla být schopná splynutí mysli v průběhu sexuálního spojení. Tak by dokázal nějakým způsobem navázat kontakt s Vegerem - což bylo přesně to, oč tu šlo. Nebyl vůbec připravený, že se namísto toho střetne s živoucím vědomím ženy, kterou miloval.

"Jak je panu Spockovi?" Otázku pronesl Uhuřin hlas, ale na koho se obracel? Vzápětí si Decker uvědomil, že se na můstek vrátil Kirk.

"Už nabírá síly," oznámil kapitán. "McCoy by nám ho sem měl brzy poslat."

Decker vyklouzl z velitelského křesla a uvolnil místo Kirkovi. Jak se pohnul, androidka jej následovala a Decker na sobě pocítil Kirkovy upřené oči.

Proč se pořád takhle táhne za ním? Líbilo se snad tomuhle mechanickému stvoření, co spolu dělali? Nebo se to snad líbilo Vegeru? Při takovém pomyslení se Decker otřásl.

"Kapitáne," řekla Uhura, "Veger právě dosáhl oběžné dráhy Země. Myslím, že jsem zachytila signál, který vypadá, jako že ho odvysílala čtvrtá lunární základna."

Kirk přikývl a Uhura se na okamžik pilně zabývala přenosovou stanicí. Potom stiskla ještě jedno tlačítko a vzhledla k hlavní obrazovce.

Na ní se objevil neuvěřitelný obraz. Relace z lunární základny zabírala obrovský mimozemský stroj, který právě vystupoval do záběru zpoza měsíčního horizontu. V průběhu brzdění se celý mrak tvořený energetickým polem rozplynul a odhalil Veger, který nyní vypadal ještě cizokrajněji a hrozivěji.

Otevřely se dveře turbovýtahu a z nich vystoupili Spock s McCoyem. Spock šel dost vratce, ale pokývl v odpověď na zamumlané pozdravy.

Obraz na monitoru se náhle rozlomil a rozběhly se po něm pokřivené, klikaté černé čáry. Spock se rozběhl ke svému pracovišti a McCoy s úzkostí přihlížel. Uhura zachytila jakousi relaci, která zněla jako celá série vysokých pisklavých signálů. Překvapeně se obrátila. "Tahle interference pochází odsud, pane - zevnitř z Vegeru!"

Spock souhlasně přikývl. "Fascinující. Zdá se, že to je signál v primitivním binárním kódu."

"Veger předává signál Stvořiteli," prohlásila náhle androidka Ilia.

"A co mu říká?" zeptal se McCoy. "Už jsem tady?"

McCoy s úžasem sledoval, jak androidka přikyvuje na souhlas.

"Právě jsem dorazil. Získal jsem veškeré dostupné informace."

Vegerův signál v binárním kódu zmlkl. Obrazovka se vyčistila od poruch a ukázala gigantické těleso Vegeru stoupající nad měsíční krajinou. Pak se znovu ozval kód a poruchy opět vystřídal obraz.

"Opakuje signál," oznámila Uhura. "Tentýž kód."

"Jíme," řekl Decker, "bude chtít odpověď."

"Odpověď?" opakoval Kirk. "Vždyť já vůbec neznám otázku!"

Kirka roztrpčilo, že se všech devět párů očí obrátilo proti němu, jako by byl obdařen magickým nadáním proniknout do podstaty věci. Potom kód opět ztichl - a hlavní obrazovka znovu zabírala hrozivý Veger.

"Stvořitel neodpověděl," ozvala se Ilia svým mechanickým a obhroublým hlasem.

Uhuřiny ostré oči zachytily, že se na obrazovce cosi pohnulo. "Kapitáne, Vetrelec vypustil nějaký veliký předmět."

Kirk prudce zvedl hlavu k obrazovce a ostře rozkázal:

"Maximální zvětšení!" Sulu útvar zachytil a zvětšil jej tak, až se zdál na dosah ruky - a úděsně známý. Byl to stejný ohromný blesk zelené energie, který zničil Klingony a družici Epsilon 9 - a moc nescházelo, aby sežehl i Enterprise.

Sulu se odvrátil od klávesnice. "Právě vypustili další. Ne, dva další..."

Hleděli na obrazovku, která zabírala, jak Veger vyplivl třetí a potom čtvrtý svíjející se oblak. Všichni pochopili, že

každé z hrozivých mračen je stokrát větší než blesky, které udeřily do nich.

Kirk se prudce obrátil na androidku. "Proč je vypustil?"

"Vyhubí to, čím je planeta zamořena," odpověděla.

"Proboha, ne," uniklo McCoyovi. Všechny tváře na můstku vyjadřovaly podobný pocit. Nikdo z nich nezapomněl, že androidka označila posádku Enterprise za zamoření jednotkami na uhlíkové bázi.

Na obrazovce se nyní hrozivě zelené blesky hnaly od plavidla Větelců v různé strany. Uhura zachytila jakousi relaci a obrátila se na Kirka.

"Pane, počítače Čtvrté lunární základny vypočítaly trajektorii těch věcí. Míří na oběžnou dráhu kolem planety, na které se pravidelně rozestoupí."

Spock cosi v rychlosti spočítal a rovněž se obrátil na Kirka. "Kapitáne, konečnou polohu zaujmou za dvacet devět minut. Výbuch zničí povrch celé planety."

Kirk se vztyčil z velitelského křesla a kráčel k zábradlí, k androidce.

"Proč?"

Decker nejprve vyčkával na odpověď, ale pak si uvědomil, že androidka hledí na něj. Proč? Postřehl to i Kirk. Jenže v ní se teď už žádá Ilia neskřývala, nezbyla v ní ani špetka tepla, její ostrý mechanický hlas nezměkl.

"Řekněte jí, ať mi odpoví," žádal Kirk.

"Odpovězte mu," řekl Decker. Překvapeně sledoval, že androidka se poslušně obrátila nazpět ke Kirkovi.

"Stvořitelova planeta se musí očistit od znečištění uhlíkovými jednotkami."

"Ale proč?!" dožadoval se Kirk. Androidka opět pohlédla na Deckera.

"Pověz mu proč."

"Stvořitel neodpověděl."

"Za to ale nejsou odpovědné uhlíkové jednotky," řekl Kirk.

"Zamořili jste Enterprise. A stejným způsobem znemožňujete spojení se Stvořitelem."

"Kapitáne... všechny pozemské obranné systémy právě přestaly fungovat!" Chekovova slova jako by se po můstku rozlehla mnohonásobnou ozvěnou a Kirk ucítil, jak jej cosi ledově bodlo v žaludku.

"Potvrzují," ozvala se Uhura roztřeseným hlasem. "Monitoruji hlášení, že vypadl příkon do ochranného silového pole. Rozpadá se počítačová síť..."

Až dosud se mohli kojit nadějí, že už pouhá přítomnost pozemské a lunární palebné síly a ochranných štítů by mohla umožnit Nogurovi dosáhnout příměří, anebo přinejmenším získat čas, který by se dal využít k lepší vzájemné domluvě.

"Kapitáne," dodala Uhura, "dokonce se začíná ztrácet i spojení s Flotilou."

Při pomýšlení, co bude následovat, přepadl Kirka takový strach, že se mu udělalo špatně. Zlobil se na svůj neúspěch, že se nedokázal skontaktovat s ohromným strojem - ale především ho přepadla zlost.

"Vegere!" zařval, "uhlíkové jednotky nejsou žádné zamoření! Jsou přirozenou funkcí téhle planety! Jsou to živoucí věci!"

"Nejsou to skutečné živé bytosti," prohlásila androidka nezměněným hlasem a tónem. "Jen Stvořitel a jemu podobné formy života jsou skutečný život." Neustále se přitom dívala přímo na Kirka - nebo to na něho hleděl sám Veger?

"Podobné formy života?" McCoyovi náhle všechno došlo. "Jíme, Veger nám vlastně říká, že Stvořitel je stroj! Mělo nás to napadnout! Všichni si přece utváříme boha podle své vlastní tváře!"

Kirk se obrátil zpět proti androidce.

"Vegere! Jediné živé bytosti na téhle planetě... jsou jednotky založené na uhlíkové bázi..."

Celou lodí proběhl divoký záchvěv. Sulu přepjal záběr kamer a na obrazovce se objevil gigantický blesk, který vybuchl nedaleko Enterprise. Pozvolna se rozplynul.

"Opatrně, Jíme..." tiše řekl Spock.

"Co mi navrhuje, Spocku? Zdvořilou konverzaci?"

Vulkanec potřásl hlavou. "Berte ho jako děcko, kapitáne."

"Jako děcko?"

"Ano, učící se, zvědavé, dychtivé dítě..."

"Dychtivé čeho, pane Spocku?" přerušil ho Decker.

"Jako mnoho z nás," pronesl Spock vážně, "ani Veger to přesně neví. Ví jen tolik, že mu ke spokojenosti cosi schází."

"Energetické nálože dosáhnou pravidelného rozestavení na oběžné dráze za dvaadvacet minut, nezapomínejte," připomněl Chekov.

"Děkuji, pane Chekove. Pane Spocku, domníváte se, že ve stejném okamžiku budou přivedeny k výbuchu?"

"Ano, kapitáne," souhlasil Vulkanec.

"Budou?" naléhal Decker na androidku.

Přikývla. "Stvořitel stále neodpovídá."

V témže okamžiku si Kirk uvědomil, že už mu zbývá jen jedna jediná možnost. S Gigantickým Strojem udržuje kontakt prostřednictvím androidky - a musí to využít dříve, než tahle možnost pomine. I malá naděje je lepší než vůbec žádná.

"Vegere," řekl kapitán přímo androidce, "my víme, proč Stvořitel stále neodpovídá!"

"Jíme!" vykřikl McCoy, když mu došlo, do jakého hazardu se Kirk pouští.

Avšak Decker kapitánovým slovům přikývl a ještě jednou směrem k androidce. "Mluví pravdu. Představujeme jedinou možnost, jak může Veger nalézt cestu ke Stvořiteli."

Androidka si změřila Deckera dlouhým pohledem, než jeho výrok strávila. Potom se obrátila nazpět proti Kirkovi a vznesla tvrdý požadavek: "Předejte tuto informaci!"

Ve hlase jí nyní zaznívala hrozba - a Kirk věděl, že Spock má pravdu. Jednali s dítětem - s takovým, které je může v

hněvu rozdrtit jedinou ranou.

"Předejte tuto informaci!"

"Ne," klidně pronesl Kirk. Obrátil se ke směně, která obsluhovala můstek. "Zajistěte všechna pracoviště! Opusťte můstek!"

Všichni na něj překvapeně pohlédli. Loď se mohutně otrásla zasažena nedalekým výbuchem.

Decker pochopil kapitánův záměr a pronesl do velitelského interkomu: "Můstek všem palubám. Zajistěte všechna pracoviště a opusťte je!"

Výbuchy zaduněly po celé délce lodi, která se zatřásla ještě divočeji. Směna na můstku se chytala všeho, co měla po ruce, aby detonace nesmetly všechny k zemi.

"Vaše děcko se začíná nějak vztekat, Spocku!" řekl McCoy nervózně.

"Opustit můstek, kapitáne?" ujíšťoval se Sulu.

"To byl rozkaz, pane Sulu!" vyštěkl Kirk. "Všichni okamžitě z můstku pryč!"

Všichni příslušníci směny na můstku okamžitě začali zajišťovat svá pracoviště a spěchali ke dveřím. Gigantické síly přitom zběsile zmítaly lodí. Všichni se na ústupu chytali čeho se dalo, aby se udrželi na nohách, ale neváhali splnit Kirkův rozkaz.

"Zatajovat požadovanou informaci je nelogické," řekla androidka.

Kirk neodpověděl. Ubývalo výbuchům na síle a zuřivosti? S kapitánem zůstali jen Decker, McCoy a Spock - když se zavíraly dveře turbovýtahu, zahlédl Uhuřin napjatý výraz. Osvětlení můstku začalo pohasínat a Spock souhlasně přikývl.

Náhle se rozhostilo nečekané, hluboké ticho, až se zdálo, že to překvapilo dokonce i Vulkance. Loď se ještě jednou či dvakrát mírně zakolébala následkem posledních explozí - hlavní obrazovka ukazovala, že teď již zcela ustaly.

"Proč nepředáváte informaci?" zeptala se androidka hlasem, který se už blížil jejímu původnímu projevu.

"Vyhovím pouze tehdy, když Veger stáhne orbitální nálože," odvětil Kirk.

"Orbitální nálože nebudou staženy dříve, dokud nebude poskytnuta informace," opáčila androidka.

Kirka přepadl pocit, že trochu přecenil svou kartu a právě přihlíží, jak jeho soupeř nečekaně vytahuje další eso.

"Dnešní děti se učí strašně rychle," řekl McCoy.

"Spocku..." ozval se Kirk. Byla to prosba o pomoc, aby měl chvíli času na rozmyšlenou.

"Rozumím, kapitáne," řekl Spock. "Připadá mi, že předání této informace vyžaduje těsnější kontakt s Vegerem, nebo ne? Mám takový dojem, že musí mít někde centrální řízení, ústřední mozek..."

"A orbitální nálože budou řízeny právě z takového místa?"

"Přesně tak."

Kirk se otočil zpátky k androidce. "Informace týkající se Stvořitele nemůže být poskytnuta prostřednictvím přístroje - jen přímo samotnému Vegeru."

Všichni pocítili, že se loď náhle mírně zakolébala. McCoy vykřikl a ukázal na hlavní obrazovku. Enterprise se pohybovala - a před nimi se rozevřel otvor, jako by je cosi zvalo hlouběji do živoucího stroje.

"Pane Deckere," řekl Kirk, "na všech palubách obnovit provoz."

"Provedu, pane. Zbývá nám jedenadvacet minut do okamžiku, kdy nálože dosáhnou rozmístění. Nemám vás spojit s panem Scottem?"

Kirk zahlédl, jak se Spockovi v očích pochvalně zablesklo.

Decker byl sakra dobrý kapitán, zasluhoval si svou vlastní loď. Kirka přepadla vlna soucitů, upřímně zalitoval jeho i tu Delt'anku.

* * *

Scott vzhlédl. "Jo? Čím vám můžu posloužit, kapitáne?"

"Pane Scotte, připravte se k provedení rozkazu velitele Flotily číslo dva nula pět," pronesl Kirkův hlas z interkomu. Mladá žena pracující hned vedle, pomocná inženýrka Quartonová, se prudce k šéfovi obrátila, ve tváři šok. Scott ji viděl, ale mohl jen předstírat opak a odpovědět do interkomu:

"Kdy, kapitáne?"

"Přesně za devatenáct minut počítanejch odtěd'ka."

Scott si nastavil čas na řídicím panelu. Pomocná inženýrka Quartonová stále zoufale zírala na šéfinženýra, jako by doufala, že ji klame sluch.

"Pane, skutečně nařídil kapitán autodestrukci?"

"Jo, nařídil. Řek bych, že doufá, že tenhle zatracenej Veger přitom vezmeme s sebou."

"A vezmeme?"

Scotta potěšilo, že se ovládala natolik, aby se jí hlas netřásl. Přikývl. "Když spolu najednou zreaguje tolik hmoty a antihmoty? Jo, moje milá. Na tohle můžete vzít jed."

DVACÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA

"Odhadem se teď nacházíme dvacet šest kilometrů hluboko," hlásila náhradní navigátorka DiFalcová.

"Nálože dosáhnou pravidelného rozmístění na oběžné dráze za patnáct minut... teď!" řekl Chekov.

Androidka Ilia se stále nehnula ani na píď od Deckerova boku, čímž vyváděla z míry nejen jeho, ale i celý zbytek směny na můstku. Naprosto však s nimi přestala komunikovat. Kirk neodtrhoval oči od hlavní obrazovky v naději, že

průjezd vnitřními partiemi Vegeru mu dá nějaké vodítko. Přestože to byla úžasná podívaná, větší část stvořila tak vyspělá technika, že chápali jen velice málo z toho, co se jim odvíjelo před očima.

"Veger cítí, že mu cosi schází," mudroval Decker, "jenže dokud nevíme, v jakém ohledu..."

"Jenže záleží na tom doopravdy?" zeptal se McCoy. "Ať mu schází cokoli, jeho Stvořitel mu to dodá."

Kirk ukázal na androidku. "Zmínila se přece, že Veger se chce se Stvořitelem spojit."

"Značně logický způsob, jak získat všechno, co potřebuje," ozval se Spock.

"Pokud dokáže svého Stvořitele najít," doplnil Kirk. "A jestli ne?"

"To by nepřežil," odpověděl Spock, "jenže my také ne."

"Kapitáne, náš pohyb se zpomaluje," oznámil Sulu od kormidla.

Hlavní obrazovka jim ukazovala ohromnou okrouhlou síň ve tvaru gigantické polokoule.

"To je krása!" vykřikla Uhura.

Před nimi se rozestřelo úžasné panoráma koupající se v nazlátlé záři. Přesně uprostřed obrovské polokoule se třpytilo jádro. Z jejich vzdálenosti vypadalo jako nepatrný plovoucí drahokam.

"Tažný paprsek nás nese přesně proti tomu objektu," hlásila DiFalcová.

Kirk úkosem pohlédl na obrazovku. Jak polokoulí proplouvali, vypadala na první pohled prázdná, ale jemu se zdálo, že všude pozoruje sotva patrné ornamenty probleskující energie.

"Vegerův mozek," řekl Spock. Také spatřil téměř přízračné proudy honící se po všech stranách kolem nich.

"Pravděpodobně mají stejnou funkci jako naše neutrony," dohadoval se McCoy.

Kirk se naklonil k interkomu. "Motorová sekce... ohlaste připravenost, pane Scotte!"

"Strojovna připravena, pane," vrátila se Scottova ponurá odpověď.

"Děkuji, pane Scotte. Udržujte připravenost."

"Tažný paprsek nás pomalu zastavuje," hlásil Sulu.

Ostrůvek představující jádro Vegerova polokulového mozku se jako by přízračně rozrostl. Z jeho středu vyšlehl podivný paprsek oslnivě jasného světla. Zdálo se, že na rozdíl od větší části Vegeru je mozkové jádro z dokonale pevné hmoty. Tvořila je jakási neobvyklá zářící substance vyformovaná do složitého geometrického tvaru.

Uhura se vzrušeně otočila na Kirka. "Pane, zdroj Vegerových rádiových signálů leží přímo před námi!"

"Pak tedy volal svého Stvořitele odsud," řekl Spock.

Všichni členové posádky na můstku zvedli oči k obrazovce a zírali na překrásné jádro polokoule ležící nyní jen asi tucet lodních délek od nich. Enterprise se zastavila, ale dokonce i tak spolehlivý kormidelník jako Sulu zapomněl, že to má ohlásit.

Decker se náhle vzpamatoval a všiml si, že androidka Ilia od něj odstoupila a míří k turbovýtahům. Nato k němu vzhlédl Kirk a s ponurým výrazem ve tváři se ho tiše zeptal: "Váš názor, Wille? Kdybych dal Scottovi rozkaz teď, možná že se Veger nechá překvapit."

Decker výtečně rozuměl, co má Kirk na mysli. "Veger se natolik soustřeďuje na nalezení Stvořitele, že by ho to mohlo rozptylovat, pane - i v téhle chvíli."

"Můstek strojovně." Kirk hovořil stále potichu.

"Jo, pane? Jsem připravený, jestli máte na mysli tamto," odpověděl Scottův hlas.

"No..."

Kirk zaváhal. Veger se nerozpakoval zavést je až do samého středu svého mozku. Měli naději, že by se tady mohli dozvědět něco, co by ospravedlnilo riziko, že budou čekat příliš dlouho? Kirk vzhlédl a zakřičel na androidku Iliu:

"Počkat! Řekl jsem, že předáme informaci přímo Vegeru. Jaká... část Vegeru se nachází tady?"

"Vegerův počátek."

Spock se vymrštil na nohy, zvědavost z něj přímo čísel. "Fascinující, kapitáne. Ona to řekla téměř... zbožně."

"Jíme, chlapče... tohlenc, co mi provádíte, je hrozný," zazněl z interkomu Scottův hlas.

Kirk se provinile otočil zpět - úplně zapomněl, že rozkaz pro šéfinženýra nechal nedokončený.

"Zůstaňte v pohotovosti, pane Scotte," řekl chabě. "Myslím, že setrváme u toho původního načasování."

"Už jsem ten zavřenej knoflík skoro stisknul," ozvala se Scottova odpověď. "Ale budu čekat. Motorová sekce, konec."

* * *

Androidka Ilia vedla Kirka a jeho společníky do turbovýtahu a z něj do mdle osvětlené údržbářské šachty. Bylo zřejmé, že Veger zná Enterprise do posledního šroubku. Androidka je bez sebemenšího zaváhání přivedla k malému opravářskému výtahu a vstoupila dovnitř. Málem se jich tam všech pět ani nevtěsalo. Potom se kabina rozjela vzhůru, kryt nad jejich hlavami se odsunul stranou a výtah je najednou vynesl do volného prostranství! Zastavil se a oni užasle zjistili, že stojí bez skafandrů na povrchu talířovitého trupu Enterprise!

Kirk zaslechl, jak Deckerovi unikl povzdech, a uvědomil si, že jemu se prakticky stalo něco obdobného. Symetrické křivky jejich kosmické lodi se koupaly ve zlatavé záři - pohled to byl téměř nadpozemsky úchvatný.

"Vytvořil kolem nás prostředí s atmosférou a gravitací," oznámil Spock. "Fascinující."

McCoy si přeměřil androidku letným pohledem, jako by od ní očekával nějaký podraz. Tady venku z lodi už měli dávno mít plíce rozervané na kusy a jejich zmrzlá těla měla bezvládně plavat prostorem.

Androidka Ilia mezitím už vykročila k přednímu konci talíře Enterprise. Když se Kirk obracel, aby ji následoval, došlo mu, že Deckerův užaslý výdech měl jen pramálo co dělat s úžasným pohledem na osvětlenou loď. Jak se rozhlížel po prostředí, které je obklopovalo, přepadla jej také posvátná hrůza a i jemu připadalo, jako by se Enterprise jaksi scvrkla. V nedohledných rozlohách polokoule Vegerova mozku by se mohla pohybovat celá flotila takových lodí. A přece podle Spocka mělo tohle podivné prostředí daleko k pouhému prázdnému prostoru - ve skutečnosti je naplňoval

gigantický komplex elektromagnetických vln-částic, jež přenášely Vegerovy myšlenky stejně jako neurony a jejich výběžky v Kirkově mozku. Až se mu zatočila hlava, když si uvědomil, že tahle ohromná duchovní kapacita je navíc propojená se stejně gigantickou kapacitou paměti v krystalech, které popsal Spock.

Ilia je přivedla k okraji talíře. Tady se zastavila a pohlédla směrem k jádru Vegerova mozku, které si předtím prohlíželi na můstku na hlavní obrazovce.

"Tam je bezpochyby náš cíl," tiše pronesl Spock. "Začali jsme se pohybovat jeho směrem."

Spock měl pravdu, to bylo všem zřejmé. Jádro se zvětšilo a zářilo už mnohem jasněji. Kirkovi připomínalo spíš plovoucí ostrov vybroušený z jediného drahokamu než ústřední součást živoucího mozku.

"Vegerův počátek," řekla androidka. Ukazovala směrem k jádru.

"Vegerův počátek?" zeptal se Kirk. "Co to znamená?"

Androidka ho i nadále ignorovala.

"Ilio, pomoz nám. Alespoň nám vysvětlí, co se to vlastně děje," znovu se pokusil Decker, ale androidka nedala ničím najevo, že by jeho slova zaslechla.

Mezitím se mozkové centrum značně přiblížilo a světelný paprsek tryskající z jeho středu ještě více zjasnil, nyní zářil téměř oslnivě. Nacházeli se pouhých pár lodních délek daleko. Jemně vypracované geometrické tvary se natolik lišily od všeho, co Kirk dosud spatřil, že se vůbec neodvažoval hádat, co má jakou funkci. Ale alespoň to vypadalo, že se to skládá z pevné hmoty - pokud je androidka skutečně vede tím směrem, třeba tam naleznou stupy a držadla, aby na to mohli vyšplhat.

Kirkovy úvahy se hnaly vpřed jako o závod. Nedělal si žádné iluze, už scházelo jen pár chvil do okamžiku, kdy je Veger požádá, aby ho spojili s jeho Stvořitelem. Mohl by mu přispět s vcelku přesvědčivým popisem - anebo určitě alespoň takovým, který po staletí uspokojoval lidi. Jenže podle čeho měl hádat, co uspokojí Veger?

Vegerův počátek. Lámej si trochu hlavu! Spock viděl planetu ovládanou stroji. Jenže ta se nacházela na opačné straně naší galaxie, daleko mimo dolet našich kosmických lodí. Kde a jak mohl Veger přijít na to, že se jeho Stvořitel nachází právě tady?

Kirk se náhle vytrhl z úvah s pocitem, že se cosi děje. Samozřejmě! Kosmická loď se zastavila, avšak stále se nacházeli přinejmenším jednu délku od jádra.

"Jíme!"

"Kapitáne!"

McCoy s Deckerem vykřikl téměř současně. Proti nim se děsivou rychlostí řítila soustava jakýchsi rotujících útvarů. Připomínaly ohromné průsvitné obdélníky utkané ze světla, které v průběhu jejich letu nějak zkondenzovalo do pevné hmoty. Útvary pak zavířily v omračující piruetě a jemně se poskládaly mezi ně a jádro, tvořící pevný ostrůvek v přízračné polokouli.

Kirk na okamžik doslova nevěřil vlastním očím. Obdélníky se proměnily v plovoucí chodník klenoucí se přes propast k tomu, co je očekávalo.

Enterprise doplula k chodníku a ucítili mírný náraz. Potom androidka Ilia vstoupila na první plovoucí útvar. Přešla po něm jako po zářící ledové křižce, přestoupila na druhý a z něj na následující. McCoy vrhl pohled "tak tohleto jenom přes moji mrtvolu", avšak Kirk androidku následoval okamžitě a Spock s Deckerem vstoupili na plovoucí obdélníky hned za ním. McCoyovi nezástala jiná možnost než držet partu. Překvapilo ho a nesmírně se mu ulevilo, když zjistil, že měl zbytečné obavy - dokonce mu připadalo, že se zářící útvary, téměř inteligentně a úzkostlivě sledující každý jejich krok, dokonale starají o jejich bezpečí a rovnováhu.

"Deset minut, kapitáne," ohlásil Spock. Vulkanec vytáhl analyzátor, zkoumal a zaznamenával každý jejich krok.

Kirka přepadlo svíravé pomyšlení, že takhle jen marný čas, za tak krátkou dobu se už nedalo nic podstatného vidět, ani celou záležitost rozřešit. V obrovitém stroji nesmějí vzbudit ani stín podezření, že o žádném Stvořiteli nemají ani tušení. Potom by už Veger neváhal a vyhladil by uhlíkové jednotky po celé planetě stejně, jako by doktor McCoy vyřízl rakovinné buňky, hned jak by je objevil.

Když dospěli až k ostrovu, dokázali i přes oslnující záři rozeznat, že se jeho střední část ve všech směrech zvedá v podobě obrovské obrácené mísy. Mírně vypouklé strany při vrcholku strměly prudčeji a ze širokého otvoru nahoře tryskal onen oslnivý světelný proud. Nebylo pochyb o tom, že jsou vedeni právě k tomuto místu.

"Tyto centrální partie," řekl Spock s pohledem na údaje na analyzátoru, "jsou starší než ostatní části Vegeru. Ačkoli i tohle přesahuje naše chápání, použitá technika se tady nezdá tak dokonalá jako jinde."

"Což souhlasí s myšlenkou, kterou jsem formuloval," ozval se McCoy. "Řečeno z pohledu anatoma, popsal bych to jako vývojově nejstarší mozkový kmen a ten zbytek kolem nás jako mozkové polokoule."

Spocka náhle cosi velmi zaujalo. "Máte na mysli prvotní mozkové struktury?"

McCoy přikývl a otočil se na Kirka. "Nevím, jestli nám to co pomůže, ale dohaduju se, že tohle místo spojuje to, co je Veger dnes, s tím Vegerem, jaký býval kdysi."

Šplhali vzhůru po stále prudčeji se zvedající křivce, pouhých deset stop od zářícího světelného paprsku. Už viděli, že otvor, z nějž tryskal, je široký jako celý amfiteátr. Kirk zjistil, že se o překot žene vzhůru a že v něm prudce narůstá vzrušení. Kolem se zvedaly obrovité sloupy. Jestli měl stroj ponětí o tom, co to je Stonehenge, pak si tu vybudoval něco obdobného. Vydrápali se až k samotnému okraji velkého otvoru a s očima zastíněnými před oslnivým světlem obrátili pohledy dolů - a šokované zůstali přikovaní na místě.

Vyjma androidky měli všichni vepsáno do tváří ohromení smíšené s údivem. Ilia jednoduše ukázala a řekla: "Veger."

Široké vyhloubené prostranství dole pod nimi skutečně připomínalo malý amfiteátr - sloup světla jaksi vzbuzoval pocit svatého ohně a dojem úžasné svaté věci se nutně přenášel i na Veger. Celý objekt byl podobený a zjizvený, avšak šrámy nemohly zakrýt, že to nepopíratelně byla kosmická sonda z planety Země vyrobená ve dvacátém století.

"Pochybují, že Veger uvěří, když mu povíme pravdu," zamumlal Spock.
"Tím si můžete být setsakra jistý, že nám neuvěří ani slovo," doplnil McCoy.

DVACÁTÁ OSMÁ KAPITOLA

Kirk přistoupil k pozlacené destičce na povrchu prastaré sondy.

Větší část nápisu byla stále čitelná:

V—GER 6

NASA

Mezi V a G se rozevírala divoká zející díra, němý pozůstatek po nějakém tvrdém kosmickém střetu.

"V—GER... Veger!" zadeklamoval Kirk. Přejel prstem v místech, kde scházela původní písmena. "VOYAGER... Voyager 6!"

Tahle kosmická sonda byla ovšem čtyřem důstojníkům Flotily obzvláště dobře známa. Její příběh ostatně znal každý kadet z Akademie, neboť Voyager 6 se stal prvním uměle vyrobeným předmětem, který vstoupil do hyperprostoru a tím do časoprostorového kontinua, ačkoli dodnes nebyl přesně zjištěn důvod, proč se náhle ztratil.

"Prostě jsem vystřelil do vzduchu šíp..." pronesl McCoy.

Kirk přikývl, oči upřené na symbol NASA. Napadlo by někoho, jakým způsobem se jejich šíp vrátí nazpět na Zemi?

"Navrátil se do normálního prostoru na opačném konci galaxie," řekl Kirk Spockovi, "a musel se nějak dostat do gravitačního pole planety, kterou jste viděl. Tamější ohromné stroje ho opravily..."

"Víc než jen tolik," odvětil Spock. "Zjistily, že ho řídí program, a protože samy byly také jenom stroje, uposlechly."

"Příkazů Stvořitele..." přikývl McCoy.

"Program na úrovni dvacátého století, který měl v sobě uložený, byl jistě velice jednoduchý," řekl Decker.

"Shromáždil veškerá dostupná data, tyto poznatky předej."

Kirk pokývl. "Poznej vše, co je poznatelné, informace předej Stvořiteli."

"A stroje uposlechly doslova," řekl Spock. "Vybavily Voyager svými pozorovacími a měřicími přístroji na úrovni jejich dokonale techniky a také mu dodaly energii, kterou potřeboval, aby se podle příkazu vrátil na Zemi."

Bylo nemožné, aby člověk nepocítil úžas a obdiv nad velkolepou odyseou, kterou Veger vykonal.

"A na zpáteční cestě posbíral tolik poznatků, že se v něm probudilo vědomí," doplnil Decker.

"Nyní poskytněte informaci," dožadovala se androidka Ilia.

"Zbývá nám sedm minut, Jime," tiše pronesl Spock. Kirk Vulkanci přikývl. I v tak napjaté situaci bylo příjemné slyšet, že Spock jej opět začal oslovovat křestním jménem.

"No, alespoň že my víme, jaká je správná odpověď," řekl McCoy. "Ale kdybych byl na místě Vegeru, jistě bych našemu vysvětlení neuvěřil."

"Pokud bychom nemohli dokázat, že máme pravdu," ozval se Decker, "a myslím, že to dokážeme! Signál v binárním kódu, který vyslal Veger, byl součástí elektronické výbavy Voyageru - byl to signál oznamující, že následuje přenos dat. A program předpokládal, že NASA odpoví signálem obsahujícím instrukci, aby byly údaje předány."

"Jednotko Kirku, proč Stvořitel neodpovídá?" ostře promluvila Ilia.

"Kapitán Enterprise," řekl Kirk do komunikátoru.

"Tady Enterprise," okamžitě se ozval Uhuřin hlas.

"Jednotko Kirku, okamžitě podejte požadovanou informaci! Proč Stvořitel neodpo..."

Kirk ji přerušil: "Stvořitel všechno vysvětlí sám. Veger dostane požadovanou odpověď během několika málo..."

"Další odklady jsou nepřipustné! Okamžitě umožníte spojení se Stvořitelem!"

"Vegere! Jestli nám sonda nepřestane překážet, Stvořitel neodpoví nikdy!"

Kirk se obrátil k androidce zády, znovu si přiložil k ústům komunikátor a rychle pronesl: "Tohle se musí provést rychle, Uhuro. Najděte v knihovně záznamy o sondě NASA Voyager 6 ze sklonku dvacátého století. Vyhledejte dobový signál NASA včetně kódu a frekvence příkazující Voyageru, aby odvysílal nashromážděné údaje, a předejte nám ho."

"Ano, pane."

Kirk mohl z komunikátoru zaslechnout svůj vlastní hlas, vycházející z mikrofónů na můstku, poněvadž Uhura jeho rozkaz okamžitě předala dál nejrychlejším možným způsobem.

Spock se mezitím pomocí analyzátoru pokoušel zjistit, jakým způsobem byla spodní část trupu Voyageru zapuštěna do podkladu a stala se tak součástí jádra Vegerova mozku. Kirk postřehl ihned, jakmile se rozhlédl a sklouzl pohledem dolů, mihotání slabých světel, což naznačovalo, že družice NASA stále funguje a je propojená s mnohem větším Vegerem, který se rozkládal všude kolem.

Potom Kirkův pohled přitáhla androidka Ilia. Vypadala jaksi jinak. McCoy s Deckerem si ji užasle prohlíželi a doktor k němu přikročil.

"Zdá se, že Veger vzal tvou hrozbu doslova. Přestal stvoření ovládat."

"Ilio," řekl Decker, "pověz kapitánovi, co se stalo."

"Já... byla jsem tady, tady v tom. Připadalo mi, že se mi to všechno zdá... a potom Will... mi pomohl, abych procítila!" Androidka se otočila na Deckera. "Chtěla jsem vám pomoci, ale Veger to poznal a začal sám řídit to... tělo, ve kterém jsem..."

"Ona je naživu," řekl Decker Kirkovi. "Veger nějak dokázal do toho vložit žijící osobu..."

"To je Iliá, Jímě," potvrdil McCoy. "Je to jasné na první pohled!"

Kostra měl pravdu - oči jí živě pobleskovaly, i tváře měla živé. Kirka náhle něco napadlo. Ukázal na Voyager 6: "Ilió, pamatujete si tohle z historických přednášek v Akademii?"

Iliá na sondu pohlédla a okamžitě přikývla. "Ano, samozřejmě, to... to... Předávání falešných informací se zakazuje, jednotko Kirku!" A zase měli před sebou androidku - chladnou loutku.

"Ne! Ne, k čertu!" zařval Decker. Jeho hlas však pohltilo ohlušující zahřmění. Ostrůvek mozkového jádra se jim zachvěl pod nohama a obrovitý sloup světla jako by se roztříštil na střeptiny.

"Enterprise, rychle!" zakřičel Kirk do komunikátoru.

Uhura odpověděla ještě dříve, než jeho slova dozněla. "Právě jsme dostali příslušný kód, pane."

"Odvysílejte ho!" poručil Kirk. Pak se prudce obrátil na androidku. "Vegeré, Stvořitel odpoví teď!"

Spock se k nim přihnul od trupu Voyageru. Decker si stále uchoval dostatek duchapřítomnosti, aby mu vzal analyzátor a naladil na něm frekvenci, kterou jim právě udala Uhura. Zlověstné blesky a hromy začínaly slábnout. Z analyzátoru v Deckerově ruce zaslechli, jak se spustil vysoký tón kódovaného signálu.

Ve stejném okamžiku se ozval ze směru od Voyageru 6 zvuk zkratovaného obvodu. Spockův jemný sluch jej zachytil - obrátil se právě včas, aby spatřil nad krytem údržbářského otvoru do sondy nepatrný smotek kouře, který se okamžitě rozplynul. Mezitím se z analyzátoru neustále linul kódovaný signál vysílaný Uhurou.

"Povel od vysílán," ozval se Uhuřin hlas. "Mám ho opakovat?"

"Jímě, už je to zase ona!" uniklo Deckerovi.

"Cože?" Kirk nechápal, o čem to Decker mluví, dokud nespátřil, jak bere androidku za ruku. Proč musí k čertu Decker takhle blbnout zrovna v kritických chvílích?

Kirk k nim přistoupil a znovu se před androidkou napřimil.

"Vegeré! Stvořitel odpověď!"

"Prosím, pane?" řekl Iliin hlas.

"Kapitáne, rychle sem, prosím vás!" zavolal Spock naléhavě od Voyageru. Otevíral kryt nevelkého údržbářského otvoru.

Vulkanec odstoupil stranou a ukázal dovnitř. "Kapitáne, v přijímači vyhořel anténní obvod."

Kirk nahlédl do otvoru - v místě jednoho spoje spatřil drobnou tmavou skvrnku. Dopustil se té chyby, že natáhl ruku, aby ji přezkoumal prstem - a překvapeně ucukl zpět.

"K čertu! Pořád je to horké!"

"Přesně tak, kapitáne. Veger to spáchal okamžitě, jakmile se signál ozval."

"Přece to nemohl udělat, Spocku! Veger přímo zoufale touží nalézt svého Stvořitele!"

"Zoufale touží po spojení se svým Stvořitelem, kapitáne. Androidka nám to přece řekla, ale my jsme to nepochopili."

McCoy přikývl. "Účelem Vegeru je přežít... a spojit se se svým Stvořitelem. Jenže já jsem se domníval, že androidka to myslela jako metaforu."

"Veger mluví doslovně všechno, co řekne, a zrovna tak to chápe," konstatoval Spock, zatímco se rozhlížel po vnějším uspořádání amfiteátru. "Bezpochyby plánuje spojit se fyzicky se svým Stvořitelem právě tady."

"Myslíte vážně, pane Spocku, co se dohaduju, že jste právě řekl?" zeptal se McCoy. "Plánuje snad Veger zajmout Boha?"

"Pro Veger je to naprosto logický počín," odvětil Spock. "Vě, že není kompletní, ale nezná žádný způsob, jak se dozvědět, co vlastně potřebuje... anebo jestli by Stvořitel vůbec souhlasil s tím, že mu to poskytne." Spock ukázal na vyhořelý anténní spoj. "Ergo: Aby Stvořitel získal Vegerovy poznatky, musí se osobně dostavit sem a předat signál."

Bylo to ohromující odhalení. Kirk si uvědomil, že Spock má určitě pravdu. Byl to nejjistější způsob, jak získat odpověď. Stvořitel už ve své přirozenosti obsahoval a byl odpovědí na všechny myslitelné otázky.

"Kde je Decker?" Kirk si všiml, že jeho zástupce a androidka při incidentu s anténou scházeli. McCoy ukázal za Voyager 6, kde ti dva spolu potichu hovořili a drželi se za ruce. Kirk neměl to srdce, aby od ní Deckera odvolal - dokonce i kdyby to snad někdo z nich přežil, neexistoval žádný způsob, jak se dozvědět, co se stane s Iliiným stále živým vědomím.

"Zbývají nám čtyři minuty," řekl Spock.

"Tři," opravil ho Kirk. "Přikázal jsem Scottovi provést rozkaz dva nula pět o minutu dříve."

"Takže co?" zeptal se McCoy. "Dost dobře sem nemůžeme dopravit lidi, co tehdy Voyager postavili..."

"Spocku, potřebujeme odpověď na jednu otázku," řekl Kirk. "Přijme Veger nás?"

Spock si pronikavými očima prohlížel sondu z dvacátého století a uspořádání amfiteátru kolem ní. "Jak řekl doktor McCoy, všichni si utváříme Boha ke svému vlastnímu obrazu. Veger stále očekává, že to bude stroj... pravděpodobně plánuje něco podobného, co se děje v naší přenosové místnosti, až na to, že ty dvě bytosti budou proměněny v energii..."

"... a obě sloučeny dohromady, aby vznikla bytost nová," ozval se Deckerův hlas. Stáli společně s Iliou na téhle straně trupu Voyageru a Decker stále svíral v ruce Spockův analyzátor.

"Žádám o povolení, abych směl pokračovat, kapitáne." Decker na přístroji cosi nastavil.

"Počkat," řekl Kirk. "O tom kdo, budeme diskutovat až potom, když bude jasné co..."

"Jímě, tohle se podniknout prostě musí - ať už to povolíte, anebo ne."

Jakmile Decker obrátil zrak na otevřený otvor ve Voyageru, Kirk vyrazil a uchopil ho za paži. Jenže androidka kapitána zvedla, jako by byl dítě, a odeslala ho Spockovi a McCoyovi pod nohy. Začal se rychle hrabat vzhůru, ale ucítil dotek, který ho zadržel.

"Nechtě ho, kapitáne, ať to udělá po svém," řekl Spockův hlas. "Chovám podezření, že ví přesně, co dělá."

Decker přikývl. "To opravdu vím." Z analyzátoru v jeho ruce zaslechli začátek vysokého pištivého kódovaného signálu - a kolem celé základny Voyageru 6 začala pulsovat podivná záře.

"Já to chci!" zvolal Decker. "Stejně jako vy jste chtěl Enterprise!" Současně se slovy vložil analyzátor do otevřeného otvoru v kosmické stanici a přidržel jej tak, aby došlo ke kontaktu s jejím přijímačem.

S ohromným sloupem oslnivě bílého světla, který se zvedal kolem nich, se začalo cosi dít. Rozechvěl se, jako by ožil, a objevily se v něm zářící barevné spirály. Barvy se nad jejich hlavami vějířovitě rozprostřely, jako by se rozvíjely obrovské květy. Dokonce i Spockovy oči se rozšířily úžasem - to, co se odehrávalo, bylo nadpozemsky krásné. Byla to krása, sama vytěšňující jakýkoli pocit strachu, který by snad podívaná mohla probudit. McCoy stál zcela přimražený na místo. Kirka napadlo, že krásu nejen vidí, ale že ji také slyší - a že ji dokonce cítí uje.

Kaskáda barev zavířila kolem Deckera, jehož tělo se rozzářilo stejným jasně. Ve tváři se mu objevil výraz dokonalé vyrovnanosti - a tentýž měla i Ilia, když vkročila do víru barev za ním.

"Jíme - tohle je transcendence!" Spock ukazoval širokým gestem kolem sebe na celý konkávní amfiteátr, který začínal zářit. Materiál pod jejich nohama průsvitněl a hluboko uvnitř viděli barevnou spirálu, která se rozrůstala a nabývala stále krásnějších barev, jako by se i tam rozvíjel obrovský květ.

Doktorovi prosákl do tváře takřka extatický výraz a Kirk s ním musel zatřást, aby si získal jeho pozornost.

"Musíme zpátky na loď!"

Postavy Deckera a Iliy se stále rozrůstaly, v obou tvářích výraz naprosté vyrovnanosti, až se vířící barvy staly jejich součástí - a jejich obrovitá těla se stala zase součástí Vegeru.

Všichni tři důstojníci se obrátili a o překot šplhali po vyduťté stěně amfiteátru vzhůru. Když dorazili na okraj, uviděli, že celý ostrůvek - mozkové jádro - se rozzářil. Rozběhli se směrem k Enterprise - dokonce i celá ohromná polokoule mozku blikotala a třpytila se krásnými barevnými vzory. Veger přemýšlel - rozkvétal - přetvářel se do nové podoby.

Prchali bez dechu, alespoň podle lidských měřítek, neboť Spockovy vulkanské plíce byly mnohem výkonnější. Dorazil také na talíř Enterprise jako první a postavy oděné do kosmických skafandrů je všechny okamžitě popadly a vtáhly do přechodové komory.

* * *

Poslední pohled na transcendenci vychutnali už z můstku. Potom se obraz stal příliš krásný, než aby něco z něj chápali, takže jim zmizel z očí, aniž by kdy pominul.

Když si Kirk konečně začal uvědomovat, že se nachází opět na můstku Enterprise, otočil se na Spocka. "Rád bych věděl, jestli jsme právě viděli počátek nového života?"

"Ano, kapitáne. Stali jsme se svědky zrození - zrození tvora, v jehož šlépějích se možná budou vyvíjet i někteří z nás."

"Pouze někteří z nás, Spocku?"

"Připadá mi, kapitáne, že dimenze vývoje nám dávají téměř bezbřehé možnosti, pokud se týká výběru budoucnosti."

"Už to je pěkně dávno, co jsem pomáhal při porodu," řekl McCoy. "Doufám, že my lidé jsme tomuhle dítěti umožnili dobrý start do života."

"Myslím, že ano," odvětil Kirk. "Z Deckerovy strany dítěto podědilo naše schopnosti chtít a mít požitky z věcí, doufat a nacházet odvahu, předstírat a smát se." Kirk se usmál své následující myšlence. "A dítěto bude také pravděpodobně obdařené některými velmi zajímavými deltánskými vlastnostmi. Měla by je očekávat vzrušující budoucnost."

McCoy si změřil Spocka. "A co naše ostatní emoce? Strach, hamiznost, závist, nenávisť...?"

"Takové věci znamenají jen zneužití citů, doktore," odpověděl Spock.

Kirk se usadil nazpět do velitelského křesla a zjistil, že se v něm cítí velice pohodlně. Uvažoval o tom, že tam dole je jistý mazaný a někdy bezohledný vrchní velitel Flotily, který mu nyní nebude schopen nic odmítnout - dokonce ani trvalé velení na Enterprise, kdyby o ně Kirk požádal. No, tohle bývalému admirálu Jamesi Tiberiu Kirkovi docela vyhovovalo. Nezamýšlel dovolit Heihachirovi Nogurovi, aby se mu vyvlékl z háčku.

"Relace z velitelství Flotily," ozvala se Uhura. "Žádají nás, abychom podali hlášení o celkovém stavu lodi, o ztrátách a poškození."

"Plavidlo v bojeschopném stavu. Uvedte, že bezpečnostní důstojník Phillips, poručík Ilia a korvetní kapitán Decker... uvedte, že jsou nezvěstní."

"Provedu, pane. Velitelství Flotily ale také požaduje, abyste se vy společně se svými štábními důstojníky okamžitě přenesl dolů a podal hlášení osobně."

"Odpovězte... žádosti se nevyhovuje."

"Pane?" Uhura na něj překvapeně a zděšeně pohlédla.

"Odpovězte prostě, že se žádosti nevyhovuje. Není to dost jasné, poručíku?"

Uhura pochopila a zasmála se. "Ano, pane. Mělo by to být jasné každému."

Kirk se otočil a spatřil, jak na můstek vchází šéfinženýr Scott společně s doktorkou Chapelovou. "Scotty, není právě teď vhodná chvíle, abychom to s Enterprise pěkně rozpálili?"

Scott se okamžitě zatvářil potěšeně. "Řek bych, že jo, pane. Je to akorát vona!" Obrátil se na Spocka. "Mužem vás hodit zpátky na Vulkan za čtyři dny, pane Spocku."

"Není třeba, pane Scotte. Své úkoly na Vulkanu jsem už završil."

Kirk pohlédl na kormidelníka. "Vyveďte nás z oběžné dráhy, pane Sulu."

"Kurs, pane?" zeptala se DiFalcová.

Kirk mávl rukou neurčitě vpřed. "Někam. Někam pryč."

"Nanejvýš logická volba, kapitáne," řekl Spock.

Kormidelník přepnul záběr kamer a na hlavní obrazovce se objevila překrásná modrobílá koule rychle se ztrácející

vzadu. Kirk sledoval, jak se neustále zmenšuje, a pomyslel si, že Země je místo, bez něž by nikdy nemohl žít - a přece by na ní nechtěl žít nepřetržitě. Přinejmenším ne po příliš dlouhou dobu.

"Záběr přední kamery, první nadsvětelnou vpřed!"

"Provedu, pane," řekl Sulu. "Zrychlujeme na první nadsvětelnou."

Chvilku ještě hleděli na staré známé tvary souhvězdí před sebou. Pak se však hvězdy proměnily v překrásnou relativistickou duhu a rázem přešli do hyperprostoru. Kirk se s úlevou opřel v kapitánském křesle a zamyslel se nad tím, kam vlastně obrátí Enterprise ze všeho nejdříve.

EDICE STAR TREK

Sedmdesát devět televizních epizod, šest celovečerních filmů, několik románových řad a literárních zpracování filmových scénářů, oslnivý úspěch v USA a neméně úspěšné dobývání diváků a čtenářů celého světa - to je bilance STAR TREKU.

Nejlepší američtí autoři science fiction vymýšleli úžasná dobrodružství kosmické lodi Enterprise a jejích 430 členů posádky na cestě vesmírem ve 23. století. V příbězích se setkáváme s typickými postupy a technikami science fiction - s cestováním v čase, s hyperprostorem, lety nadsvětelnou rychlostí, mimozemskými bytostmi nejrůznějších podob, charakterů a schopností, bytostmi z masa a krve i tvory ryze energetickými či dokonce božskými. Ale navíc i se zcela neobvyklými a překvapivými nápady a pointami.

Českým čtenářům jsme v loňském roce představili STAR TREK devíti typickými příběhy seriálu pod názvem Star Trek - Dobrodružství vesmírné lodi Enterprise. V roce 1992 vydáváme šest následujících děl ve dvou řadách - románové a literárních zpracování filmových scénářů.

Digitalizácia a oprava: Davis